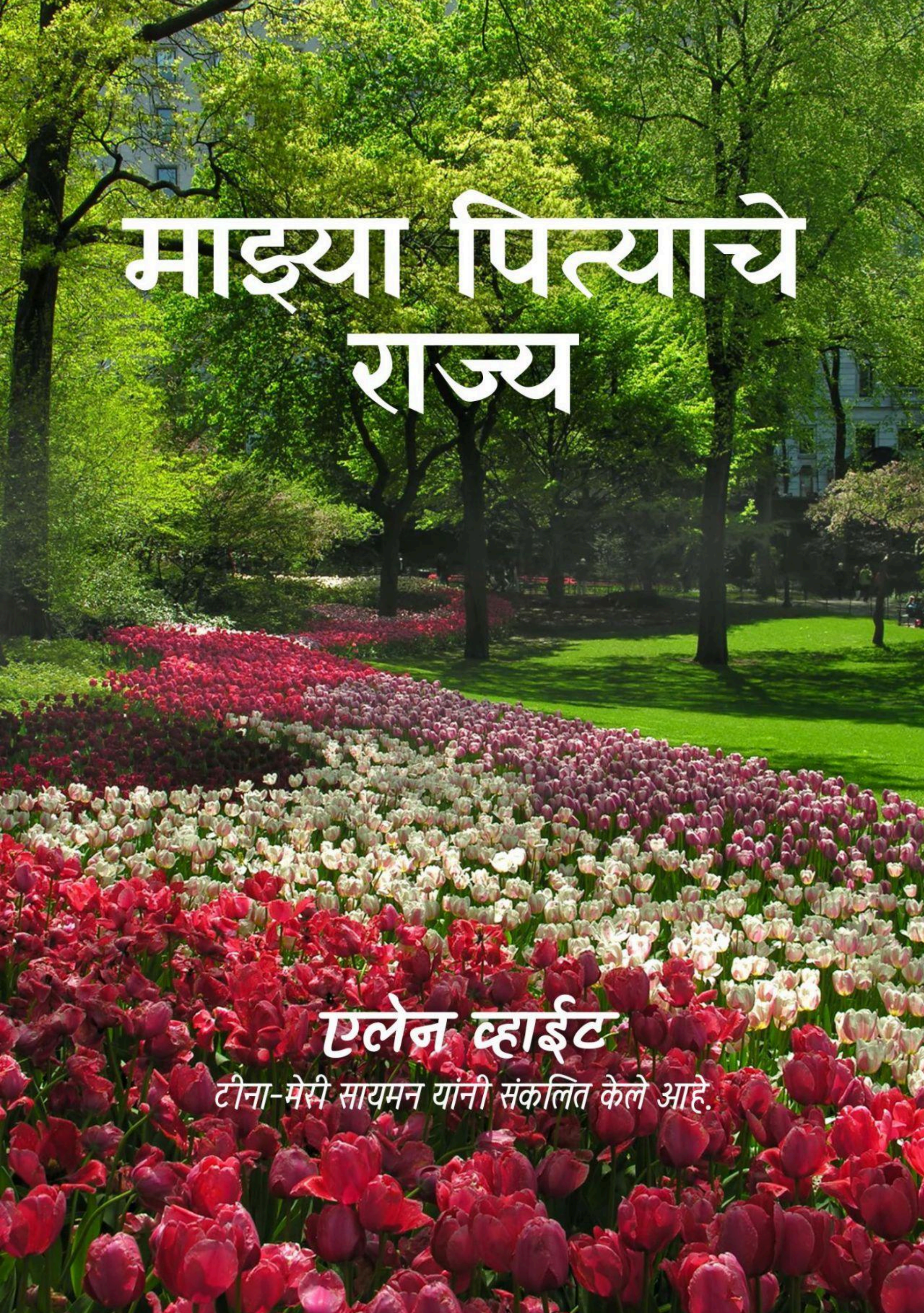

माझ्या पित्याचे राज्य

एलेन व्हाईट

टीना-मेरी सायमन यांनी संकलित केले आहे.

माझ्या पित्याचे राज्य

टीना-मेरी सायमन यांनी संकलित केलेले
स्पिरिट ऑफ प्रोफेसी सुवचन

Printed by
Maranatha Media
maranathamedia.com

ऑगस्ट २०२५

ह्या पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी ह्यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई मनीषा कांबळे ह्यांनी मदत केली आहे.

सामग्री

परिचय..4
देवाचे सरकार..7
नैतिक अंध:कार दूर करण्यासाठी करावयाचे कार्य...15
अंध:कारावर विजय आणि ख्रिस्ताच्या स्वभावात वाढ.................................. 17
जिथे पाप विपुल तिथे कृपा अधिक विपुल... 24
आरशात पाहिल्यासारखे.. 34
ख्रिस्त हा पित्याच्या स्वभावाकडे जाण्याचा मार्ग...39
आपण जसा न्याय करतो तसा न्याय आपल्याला मिळेल....................................46
देवाचा आणि ख्रिस्ताचा न्याय.. 49
निष्कर्ष.. 51

परिचय

मंडळींमध्ये दोष काढण्याची, तक्रार करण्याची आणि हरकती घेण्याची प्रवृत्ती इतकी वाढली आहे की(,) प्रभु येशूने आपल्या लोकांना लाओदिकेच्या संदेशाद्वारे त्यांच्या अप्रिय अवस्थेचे अचूक वर्णन करून दाखवले आहे. या संदेशामध्ये तो असा सल्ला देतो की (,)दक्षिणेकडील सर्व मंडळींनी तसेच इतर सर्व ठिकाणच्या मंडळींनी हे लक्षात ठेवले पाहिजे की: लावदिकीया येथील मंडळीच्या दूताला लिही : ‘जो आमेन, जो ‘विश्वसनीय’ व खरा ‘साक्षी’, जो देवाच्या ‘सृष्टीचे आदिकारण’ तो असे म्हणतो : तुझी कृत्ये मला ठाऊक आहेत; तू शीत नाहीस व उष्ण नाहीस. तू शीत किंवा उष्ण असतास तर बरे होते; पण तू तसा नाहीस, कोमट आहेस; म्हणजे उष्ण नाहीस, शीत नाहीस, म्हणून मी तुला आपल्या तोंडातून ओकून टाकणार आहे. [प्रकटीकरण ३:१४-१६.] काय मोठा भ्रम त्यांच्या अंगावर आहे! पण देव त्यांना त्यांच्या अवस्थेत बदल घडवणारा उपाय सांगतो: मी श्रीमंत आहे, मी ‘धन मिळवले आहे,’ व मला काही उणे नाही असे तू म्हणतोस; पण तू कष्टी, दीन, दरिद्री, आंधळा व उघडावाघडा आहेस, हे तुला कळत नाही. म्हणून मी तुला मसलत देतो की, श्रीमंत होण्यासाठी तू अग्नीने शुद्ध केलेले सोने माझ्यापासून विकत घे; तुझी लज्जास्पद नग्नता दिसण्यात येऊ नये म्हणून नेसायला शुभ्र वस्त्रे विकत घे; आणि तुला दृष्टी यावी म्हणून डोळ्यांत घालण्यास अंजन विकत घे. जितक्यांवर मी प्रेम करतो तितक्यांचा निषेध करून त्यांना शिक्षा करतो;’ म्हणून आस्था बाळग आणि पश्चात्ताप कर. पाहा, मी दाराशी उभा आहे व दार ठोकत आहे; जर कोणी माझी वाणी ऐकून दार उघडील, तर मी त्याच्याजवळ आत जाईन व त्याच्याबरोबर जेवीन, आणि तो माझ्याबरोबर जेवील. [वचन १७-२०.] हा देवाने दिलेला उपाय कोण वापरणार? जे तो स्वीकारतील, त्यांच्यासाठी वचन हे आहे: मी जसा विजय मिळवून आपल्या पित्याबरोबर त्याच्या राजासनावर बसलो, तसा जो विजय मिळवतो त्याला मी आपल्या राजासनावर आपल्याबरोबर बसू देईन. [वचन २१.]

आता ती वेळ आली आहे की जे दोष काढणारे, कृतघ्न आणि अपवित्र आहेत त्यांनी शेवटचा निर्णय घ्यायला हवा. जर शेवटी ते तारले जाणार असतील, तर त्यांचे आत्ताच परिवर्तन व्हावे लागेल. त्यांनी हा संदेश ऐकला पाहिजे: म्हणून ‘त्यांच्यामधून निघा व वेगळे व्हा,’ असे प्रभू म्हणतो, ‘आणि जे अशुद्ध त्याला शिवू

नका; म्हणजे मी तुम्हांला स्वीकारीन;’ [२ करिंथकर ६:१७.]

प्रीती शेजाऱ्याचे काही वाईट करत नाही म्हणून प्रीती हे नियमशास्त्राचे पूर्णपणे पालन होय. समय ओळखून हे करा, कारण तुम्ही आता झोपेतून उठावे अशी वेळ आली आहे; कारण आपण विश्वास ठेवला तेव्हापेक्षा तारण आता आपल्या जवळ आले आहे. रात्र सरत येऊन दिवस जवळ आला आहे; म्हणून आपण अंधकाराची कर्मे टाकून द्यावीत आणि प्रकाशाची शस्त्रसामग्री धारण करावी. दिवसाढवळ्या साजेल असे आपण शिष्टाचाराने चालावे. चैनबाजीत व मद्यपानात, विषयविलासात व कामासक्तीत, कलहात व मत्सरात नसावे. तर तुम्ही प्रभू येशू ख्रिस्ताला परिधान करा, आणि देहवासना तृप्त करण्यासाठी तरतूद करू नका. [रोमकरांस १३:१०-१४.] {हस्तलिखित ५९ - १९०२, परिच्छेद ३१}

तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका, म्हणजे तुमचे दोष कोणी काढणार नाही; लूक ६:३७

भाऊनो, दक्षिणेकडील कार्यक्षेत्रात असणाऱ्यांनो, मी तुम्हाला इस्राएलाच्या परमेश्वर देवाच्या नावाने विनंती करतो की “मर्दासारखे वागा.” [१ करिंथकरांस १६:१३.] तुमच्या बोलण्याच्या देणगीचा उपयोग एका योग्य उद्देशासाठी करा. आवाजात गोडवा आणा, बोलण्यात सुगंधता आणा. देवाचे वचन सध्याचे सत्य त्रुटीच्या अंधारात असणाऱ्यांना शिकवा. आता यापुढे दोषारोपाचे शब्द बोलून तुमच्या आत्म्याचे आणि इतरांच्या आत्म्यांचे तारण धोक्यात घालू नका. तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका, म्हणजे तुमचे दोष कोणी काढणार नाही; कोणाला दोषी ठरवू नका म्हणजे तुम्हांला कोणी दोषी ठरवणार नाही; क्षमा करा म्हणजे तुमची क्षमा होईल; द्या म्हणजे तुम्हांला दिले जाईल; चांगले माप दाबून, हलवून व शीग भरून तुमच्या पदरी घालतील; कारण ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला परत मापून देण्यात येईल.” [लूक ६:३७, ३८.] तुम्ही त्या देवाच्या शब्दांवर विश्वास ठेवता का जो इतका शहाणा आहे की चूक करीत नाही आणि इतका चांगला आहे की आपल्यावर अन्याय करीत नाही?

अनेकदा असे घडते की, दोष शोधणारा जेव्हा आपल्या भावाकडे क्षमा मागतो, तेव्हा त्याला समजते की दोष काढण्याचे कारणच नव्हते. शब्दांचा गैरसमज, वाहून नेणाऱ्यांकडून आलेल्या अतिशयोक्त वार्ता यामुळेच बंधूंमध्ये दुरावा येतो. आणि

जेव्हा हा दुरावा इतका विषारी वातावरण निर्माण करतो की काहीजण त्या दूषित हवेतून सुटण्यासाठी, ज्या भावाला त्यांनी दोष दिला होता त्याच्याजवळ क्षमा मागतात, तेव्हा त्यांना उमजते की तो भाऊ मुळीच दोषी नव्हता. खोट्या बातम्या एका व्यक्तीकडून दुसऱ्याकडे पोचल्या होत्या, चुकीच्या छापांचा परिणाम झाला होता, आणि शेवटी ही वार्ता इतकी अफवांनी भरलेली झाली की ती किळसवाणी झाली.

जो माणूस खोडकर स्वभाव बाळगतो, ज्याची जीभ अपवित्र आहे, जो टीका करण्यात आणि अफवा पसरवण्यात रमतो तो स्वतःला सैतानाच्या ताब्यात देतो. तो अंधारात राहतो. त्याच्या प्रभावामुळे त्याच्या सभोवतालचे अनेक जण त्या अंधाराने प्रभावित होतात. अशा लोकांबद्दल ख्रिस्ताने "एक दृष्टांत" सांगितला: "आंधळा आंधळ्याला वाट दाखवून नेऊ शकतो काय? दोघेही खाचेत पडतील की नाही? शिष्य गुरूपेक्षा श्रेष्ठ नाही; पूर्ण झालेला प्रत्येक शिष्य आपल्या गुरूसारखा होईल. तू आपल्या डोळ्यातले मुसळ ध्यानात न आणता आपल्या भावाच्या डोळ्यातले कुसळ का पाहतोस? अथवा तू आपल्या डोळ्यातले मुसळ न पाहता आपल्या भावाला कसे म्हणशील की, 'भाऊ, तुझ्या डोळ्यातले कुसळ मला काढू दे?' अरे ढोंग्या, पहिल्याने स्वतःच्या डोळ्यातले मुसळ काढून टाक, म्हणजे तुझ्या भावाच्या डोळ्यातले कुसळ काढण्यास तुला स्पष्ट दिसेल. ज्याला वाईट फळ येईल असे कोणतेही चांगले झाड नाही; तसेच ज्याला चांगले फळ येईल असे कोणतेही वाईट झाड नाही. प्रत्येक झाड त्याच्या फळावरून ओळखू येते. काटेरी झाडावरून कोणी अंजीर काढत नाहीत, आणि रूद्राक्षाच्या झाडांवरून कोणी द्राक्षाचा घड काढत नाहीत. चांगला मनुष्य आपल्या अंतःकरणातील चांगल्या भांडारातून चांगले ते काढतो, तसेच वाईट मनुष्य वाइटातून वाईट काढतो; कारण अंतःकरणात जे भरले आहे तेच मुखावाटे निघणार. [वचने ३९-४५.]

मी तुम्हाला हे धडे देते. तुम्ही ख्रिस्ताच्या या शिकवणीवर रुष्ट व्हाल काय?

मी मांडलेले शब्द त्या व्यक्तीचे आहेत जो चूक करू शकत नाही. ख्रिस्ताचे हे शिक्षण त्याच्या प्रत्येक अनुयायाला लागू आहे.

देवाचे सरकार

त्याच्या सेवाकार्यात, येशूने प्रचारापेक्षा आजारी लोकांना बरे करण्यासाठी अधिक वेळ दिला. त्याच्या चमत्कारांनी त्याच्या वचनांच्या सत्यतेला साक्ष दिली, की तो नाश करण्यासाठी नव्हे तर तारण करण्यासाठी आला... ख्रिस्ताचे अनुयायांनी त्याने केले तसेच परिश्रम करायला हवेत. आपल्याला भुकेल्यांना अन्न द्यायचे आहे, नग्न लोकांना वस्त्र द्यायचे आहे आणि दुःख भोगणाऱ्यांना व पीडितांना सांत्वन द्यायचे आहे. आपल्याला निराश झालेल्यांची सेवा करायची आहे आणि निराशांमध्ये आशा निर्माण करायची आहे. ज्याद्वारे आपल्यासाठीही हे वचन पूर्ण होईल, "असे करशील तर तुझा प्रकाश प्रभातेप्रमाणे फाकेल, तुझी जखम लवकर भरेल, तुझी नीतिमत्ता तुझ्यापुढे चालेल व परमेश्वराचा गौरव तुझा पाठीराखा होईल." (यशया 58:8). ख्रिस्ताचे प्रेम, जे त्याच्या निःस्वार्थ सेवेतून प्रकट होते, ते दुष्कृत्य करणाऱ्याला सुधारण्यासाठी तलवारीपेक्षा किंवा न्यायालयाच्या शिक्षेपेक्षा अधिक परिणामकारक ठरेल. (DA 350-351)

“आपण देवाच्या राज्यास कशाची उपमा द्यावी?” ख्रिस्ताने विचारले, “अथवा कोणत्या दाखल्यात ते मांडावे?” (मार्क 4:30). तो या जगातील राज्यांचा दृष्टांत म्हणून उपयोग करू शकला नाही. समाजामध्ये त्याला त्याची तुलना करता येईल असे काहीही सापडले नाही. पृथ्वीवरील राज्ये शारीरिक सामर्थ्याच्या वर्चस्वाने राज्य करतात; परंतु ख्रिस्ताच्या राज्यातून प्रत्येक सांसारिक शस्त्र, प्रत्येक जबरदस्तीचे साधन हद्दपार केले गेले आहे. हे राज्य मानवजातीला उंचावण्यासाठी आणि उदात्त करण्यासाठी आहे. देवाची मंडळी म्हणजे पवित्र जीवनाचे दरबार आहे, जे विविध देणग्यांनी भरलेले आहे आणि पवित्र आत्म्याने समर्थित केलेले आहे. राज्यातील लोकांनी ज्यांना ते मदत करतात आणि आशीर्वाद देतात, त्यांच्या आनंदात स्वतःचा आनंद शोधायला हवा. {AA 12.2}

ख्रिस्ताच्या राज्याचे राज्यकारभार कोणत्याही भौतिक राज्यासारखे नाही. ते राज्यात सहभागी होणाऱ्यांच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब आहे. “आपण देवाच्या राज्यास कशाची उपमा द्यावी?” ख्रिस्ताने विचारले, “अथवा कोणत्या दाखल्यात ते मांडावे?” पृथ्वीवर त्याला परिपूर्ण तुलना म्हणून उपयोग करता येईल असे काहीही

सापडले नाही. त्याचा दरबार असा आहे, जिथे पवित्र प्रेम अधिराज्य करते, आणि ज्याची पदे व नियुक्त्या दयाळूपणाच्या कार्याने शोभून दिसतात. तो आपल्या सेवकांना आज्ञा करतो की त्यांनी करुणा आणि प्रेमळ दयाळूपणा म्हणजे त्याचे स्वतःचे गुण आपल्या सर्व कार्यात आणावे, आणि ज्यांच्यासोबत ते संबंध ठेवतात त्यांच्यावर देवाच्या स्वभावाचे प्रेम आणि कोमल करुणा प्रतिबिंबित करण्यातच आपला आनंद व समाधान शोधावे. {17MR 163.1}

केवळ ख्रिस्ताचे सामर्थ्यच मन आणि हृदयात बदल घडवून आणू शकते, जो प्रत्येकाने अनुभवला पाहिजे, जर त्याला देवाच्या राज्यातील नव्या जीवनात त्याच्यासोबत सहभागी व्हायचे असेल. "मनुष्य पुन्हा जन्मला नाही, तर तो देवाच्या राज्यात प्रवेश करू शकत नाही," असे तारणाऱ्याने सांगितले. देवाकडून आलेला धर्मच एकमेव धर्म आहे, जो आपल्याला देवाकडे घेऊन जाऊ शकतो. त्याची योग्य सेवा करण्यासाठी, आपल्याला दैवी आत्म्यापासून जन्म घ्यावा लागेल. यामुळे हृदय शुद्ध होईल, मन नव्याने परिपूर्ण होईल आणि आपल्याला देवाला ओळखण्याची व त्याला प्रेम करण्याची नवी क्षमता मिळेल. यामुळे आपल्यामध्ये त्याच्या सर्व आज्ञांचे स्वेच्छेने पालन करण्याची भावना उत्पन्न होईल. हीच खरी उपासना आहे. {17MR 163.2}

सैतानाचे सामर्थ्य पूर्णपणे विध्वंसक आहे; देवाचे सामर्थ्य बांधणारे आहे. देवाचे राज्य हे सतत प्रगती करणारे राज्य आहे. जर आपण परमेश्वराला जाणण्यासाठी पुढे जात राहिलो, तर आपल्याला कळेल की "त्याचा उदय हा सकाळसारखा निश्चित आहे." (ST, 24 नोव्हेंबर, 1898, परिच्छेद 8)

आपला तारणारा आपल्याला म्हणतो, "तुम्ही पहिल्याने देवाचे राज्य व त्याचे नीतिमत्त्व मिळवण्यास झटा म्हणजे त्यांच्याबरोबर ह्याही सर्व गोष्टी तुम्हांला मिळतील." (मत्तय 6:33). देव आपली काळजी घेतो, इतकी की तो आपल्याला भौतिक आशीर्वादही देतो. आपले सांसारिक कल्याण आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या दृष्टीआड नाही. त्याला माहीत आहे की आपल्याला या गोष्टींची गरज आहे. तो आपली रचना जाणतो आणि तो आपल्या भीतीशी परिचित आहे. "सुभक्ती तर सर्व बाबतींत उपयोगी आहे; तिला आताच्या व पुढच्याही जीवनाचे अभिवचन मिळाले

आहे.” (1 तीमथ्य 4:8; पत्र क्र. 8, 1873, परिच्छेद 10).

शिष्यांनी संदेश दिला, आणि ते पुरेसे होते. योहानाने मसीहाविषयीचे भाकीत सांगितले: “प्रभू परमेश्‍वराचा आत्मा माझ्यावर आला आहे; कारण दीनांना शुभवृत्त सांगण्यास परमेश्‍वराने मला अभिषेक केला आहे; भग्नहृदयी जनांना पट्टी बांधावी, धरून नेलेल्यांना मुक्तता व बंदिवानांना बंधमोचन विदित करावे; परमेश्‍वराच्या प्रसादाचे वर्ष व आमच्या देवाचा सूड घेण्याचा दिवस विदित करावा; सर्व शोकग्रस्तांचे सांत्वन करावे;” (यशया 61:1, 2). ख्रिस्ताच्या कार्यांनी केवळ हेच सिद्‌ध केले नाही की तोच मसीहा आहे, तर त्याचे राज्य कोणत्या रीतीने स्थापन होईल हेही दाखवून दिले. योहानाला तीच सत्यता दाखविण्यात आली जी वाळवंटात एलियाला आली होती, जेव्हा “त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्‍वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्‍वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्‍वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली.” (1 राजे 19:11, 12). त्याचप्रमाणे, येशूला आपले कार्य शस्त्रांच्या गडगडाटाने, सिंहासनांचा आणि राज्यांचा उलथापालथ करून नव्हे, तर दया आणि निःस्वार्थ बलिदानाच्या जीवनाद्‌वारे लोकांच्या हृदयाशी बोलून पूर्ण करायचे होते. (DA 217.2)

“विश्‍वासू, प्रार्थना करणारे लोक जणू देवामध्येच सुरक्षित ठेवले गेले आहेत. त्यांना स्वतःलाही कळत नाही की ते किती चांगल्याप्रकारे संरक्षित आहेत. सैतान प्रवृत्त होऊन या जगातील देवाच्या सत्ताधारी लोकांचा नाश करण्याचा प्रयत्न करीत आहे; पण जर त्यांच्या डोळ्यांना उघडण्यात आले असते, जसे दोथान येथे एलीशाच्या सेवकाचे डोळे उघडले गेले होते, तर त्यांनी पाहिले असते की देवाचे देवदूत त्यांच्या भोवती छावणी करून आहेत, आणि त्यांच्या तेजस्वी प्रकाशाने व गौरवाने अंधःकाराच्या सैन्याला रोखून धरले आहे.” (2TT 178.1)

देवाच्या लोकांना अनेक धडे शिकायचे आहेत. ते जर आपले मन त्याच्यावर स्थिर ठेवतील जो चुका करण्याइतका अज्ञानी नाही आणि त्यांना इजा करण्याइतका वाईट नाही तर त्यांना परिपूर्ण शांती मिळेल. त्यांना देवाच्या हास्याचे प्रतिबिंब

पकडायचे आहे आणि ते इतरांवर परावर्तित करायचे आहे. {MM 45.3}

ख्रिस्ताच्या सेवाकार्याचा भाग हा अजिबात नव्हता की माणसांना जबरदस्तीने त्याला स्वीकारायला लावावे. सैतान आणि त्याच्या आत्म्याने प्रेरित झालेले लोकच मनुष्यांच्या विवेकाला जबरदस्ती करायचा प्रयत्न करतात. धार्मिकतेसाठी असलेल्या उत्साहाच्या बहाण्याखाली, दुष्ट देवदूतांशी एकमत झालेले लोक आपल्या सहका-यांवर दु:ख आणतात, फक्त त्यांना आपल्या धार्मिक कल्पना स्वीकारायला लावण्यासाठी. परंतु ख्रिस्त नेहमी दया दाखवत राहतो, नेहमी आपल्या प्रेमाचे प्रकटीकरण करून लोकांना जिंकण्याचा प्रयत्न करतो. तो आत्म्यात कोणत्याही प्रतिस्पर्ध्याला मान्यता देऊ शकत नाही, किंवा अर्धवट सेवा स्वीकारू शकत नाही; पण तो फक्त स्वेच्छेची सेवा, प्रेमाच्या बंधनाखाली मनाची स्वेच्छेची शरणागती, अशीच अपेक्षा करतो. आपणामध्ये सैतानाचा आत्मा आहे याचा त्याहून ठोस पुरावा दुसरा नाही, की जेव्हा आपण असे मन ठेवतो की ज्यांनी आपले कार्य मान्य केले नाही, किंवा जे आपल्या कल्पनांच्या विरुद्ध वागतात, त्यांना आपण इजा करावी किंवा नष्ट करावे. {DA 487.3}

सैतान सतत माणसांना त्याच्या तत्त्वांना स्वीकारायला प्रवृत्त करत असतो, आणि अशा रीतीने तो देवाच्या कार्याचा विरोध करण्याचा प्रयत्न करतो. तो सतत देवाने निवडलेल्या लोकांना फसविलेले लोक म्हणून दाखवतो. तो “भावांचा दोषारोप करणारा” आहे, आणि त्याचा दोषारोप करण्याचा अधिकार तो सतत त्या लोकांविरुद्ध वापरतो जे धार्मिकतेची कामे करतात. प्रभु इच्छितो की त्याचे लोकांनी आज्ञाधारकतेचे फळ दाखवून सैतानाच्या आरोपांना उत्तर द्यावे. — Medical Ministry, पान 187.

देवाचे प्रेम त्याच्या दयेइतकेच त्याच्या न्यायातही प्रकट झाले आहे. न्याय हा त्याच्या सिंहासनाचा पाया आहे आणि त्याच्या प्रेमाचे फळ आहे. सैतानाचा हेतू हा होता की दया हे सत्य आणि न्यायापासून वेगळी व्हावे. त्याने हे सिद्ध करायचा प्रयत्न केला की देवाच्या व्यवस्थेची धार्मिकता हे शांतीचे शत्रू आहे. परंतु ख्रिस्ताने दाखवून दिले की देवाच्या योजनेत त्या दोन्ही बाजू पूर्णपणे जोडलेल्या आहेत; ते एक दुसऱ्याशिवाय राहू शकत नाही. “दया व सत्य ही एकत्र झाली आहेत; नीती व

शांती ह्यांनी एकमेकींचे चुंबन घेतले आहे;” (स्तोत्र 85:10). आपल्या जीवनाद्वारे आणि मृत्यूने ख्रिस्ताने सिद्ध केले की देवाचा न्याय त्याची दया नष्ट करीत नाही, तर पाप क्षमा केले जाऊ शकते, आणि नियमशास्त्र धार्मिक आहे आणि त्याला पूर्णपणे पाळले जाऊ शकते. सैतानाचे आरोप खोडून काढले गेले. देवाने माणसाला आपल्या प्रेमाचा स्पष्ट पुरावा दिला. मात्र आता आणखी एक फसवणूक पुढे आणली गेली. सैतानाने असा दावा केला की दयेमुळे न्याय नष्ट झाला आहे, आणि ख्रिस्ताच्या मृत्यूमुळे पित्याचे नियमशास्त्र रद्द झाले आहे. जर नियमशास्त्र बदलता आले असते किंवा रद्द करता आले असते, तर ख्रिस्ताला मरण्याची आवश्यकता नव्हती. पण व्यवस्था रद्द करणे म्हणजे पापाला अमरत्व देणे आणि जगाला सैतानाच्या नियंत्रणाखाली ठेवणे होय. नियमशास्त्र अपरिवर्तनीय होते, आणि माणूस फक्त तिच्या आज्ञांनुसार चालल्यामुळेच तारण पावू शकत होता, म्हणून येशूला वधस्तंभावर उचलण्यात आले. तरीदेखील, ज्याद्वारे ख्रिस्ताने नियमशास्त्राला स्थापन केले, त्याच साधनाला सैतानाने नाश करणारे म्हणून दाखवले. याच ठिकाणी ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील महान संघर्षाची अंतिम लढाई होईल. {DA 762.3-5}.

जेव्हा ख्रिस्ताने डोंगरावरचा आपला आठवणीत राहणारा उपदेश दिला, तेव्हा त्याने स्वतःच्या नियमाची स्पष्ट व्याख्या केली. {2SAT 101.4}

डोंगरावरच्या आपल्या उपदेशात येशूने देवाच्या नियमाची खरी तत्त्वे लोकांसमोर मांडली आणि मानवी शोधांच्या व कल्पनांच्या कचऱ्यापासून त्या आज्ञा शुद्ध केल्या. {BEcho June 24, 1895, par. 3}

डोंगरावरच्या उपदेशात त्याने खोट्या शिक्षणामुळे झालेले नुकसान भरून काढण्याचा प्रयत्न केला, आणि आपल्या श्रोत्यांना त्याच्या राज्याचे व स्वतःच्या स्वभावाचे योग्य आकलन द्यायचा प्रयत्न केला. आम्हालाही, त्या जमावाप्रमाणेच, देवाच्या राज्याची पायाभूत तत्त्वे शिकण्याची गरज आहे. {DA 299.3}

आपला प्रभु सत्याच्या जागी बसवलेल्या बाह्य विधी व पडदा काढून टाकण्यासाठी आला होता. त्याने डोंगरावर उपदेश केला जेणेकरून देवाच्या नियमाची खरी तत्त्वे

स्पष्ट होतील ती तत्त्वे जी चुकीच्या रीतीने वापरली गेली होती, चुकीच्या प्रकारे समजावली गेली होती, आणि ज्यांना असा अर्थ लावण्यात आला होता, जो देवाने कधीही ठरवलेला नव्हता. {ST March 26, 1896, par. 1}

त्यांनी (धार्मिक नेत्यांनी) खरी भक्ती म्हणून जे लोकांसमोर मांडले, ते खोटे व बनावट होते; त्याने देवाच्या आज्ञांचा विपर्यास करून लोकांना चुकीचे शिकवले, आणि दैवी नियमाच्या तत्त्वांचा भंग केला. डोंगरावरच्या आपल्या उपदेशात येशूने मानवी परंपरांचे मत उपटून टाकले आणि सत्याची घोषणा केली; त्याने सत्याला अशा प्रकारे प्रकट केले की ते प्राचीन चुका व परंपरेच्या धुळीमध्ये अडकलेल्या गोष्टींपेक्षा ठळकपणे वेगळे दिसले. त्याने लोकांसमोर सत्य त्याच्या मौल्यवानपणात आणि वास्तविक मूल्यामध्ये दाखवले. {ST April 2, 1896, par. 5}

तोच शिक्षक, ज्याने डोंगरावरचा उपदेश केला, त्याच्याच तोंडून हे शब्द उच्चारले गेले होते. ख्रिस्तानेच म्हटले होते, “तुम्ही माझे नियम पाळाल, आणि माझे न्याय पाळाल.” जशी तत्त्वे त्याने सीनाय पर्वतावर दिली होती, तशीच तत्त्वे त्याने पर्वतावरील धन्य लोकांना दिली. त्याने सांगितले होते की देवावर आणि शेजाऱ्यावर प्रेम करण्याच्या तत्त्वांवर संपूर्ण नियम व संदेष्ट्यांचे लेखन आधारलेले आहे. {ST June 11, 1896, par. 9}

ख्रिस्त या जगात आला, आणि त्याने आपले दैवीपण मानवतेने झाकून घेतले, त्याने मनुष्याचे स्वरूप स्वतःवर घेतले. तो मानवी अनुभवांतून जाण्यास आला; ज्या भूमीवर आदाम पडलाच होता, ती भूमी पार करण्यासाठी आला; तो आदामाच्या अपयशाचे उद्धार करण्यासाठी आला; देव आणि मनुष्याच्या शत्रूला सामोरे जाण्यास आणि त्याला जिंकण्यासाठी आला जेणेकरून त्याच्या कृपेने मनुष्यही विजयी होईल आणि अखेरीस लोकांना त्याच्यासोबत त्याच्या सिंहासनावर स्थान मिळेल. त्याने संघर्षाच्या रणांगणात पाऊल ठेवले; आणि या लहानशा जगावर जीवनाचा राजकुमार ख्रिस्त आणि अंधकाराचा राजकुमार सैतान यांच्यात वाद चालणार होता. अपराधामुळे मनुष्य दुष्टतेचा पुत्र झाला, सैतानाचा कैदी झाला, देवाचा शत्रू झाला. सैतानाने देवाच्या स्वभावाचा विपर्यास केला, आणि

देवाच्या प्रतिमेत घडवलेला मनुष्य आपल्या स्वर्गीय पित्याच्या प्रेमाबद्दल शंका घेऊ लागला, त्याच्या वचनावर अविश्वास करू लागला, आणि हट्टी अविश्वास व बंडखोरीने त्याच्या आज्ञांविरुद्ध उभा राहिला. ख्रिस्त आला, की तो आपल्या पित्याचा स्वभाव लोकांसमोर प्रकट करील, मनुष्याला देवाशी पुन्हा निष्ठावंत करील, आणि मनुष्याला देवाशी एकरूप करील. त्याने ठरवले की तो शत्रूला सामोरे जाईल आणि त्याच्या कपटयोजना उघड करील, जेणेकरून मनुष्य ठरवू शकेल की तो कोणाची सेवा करणार. {BEcho November 1, 1892, par. 2, 3}

मनुष्य फसवणूक करणाऱ्याच्या सत्तेखाली गेला होता एवढेच नव्हे, तर मनुष्याचे अधिराज्य असलेली पृथ्वीही शत्रूने काबीज केली होती. परंतु तारणाच्या योजनेद्वारे फक्त मनुष्याचे तारण आणि पृथ्वीचा उद्धार एवढेच नव्हे, तर याहून अधिक महान हेतू पूर्ण होणार होता. ख्रिस्तामध्ये देवाच्या स्वभावाचे प्रकटीकरण होऊन, दैवी राज्यकारभाराची उदारता संपूर्ण विश्वापुढे प्रकट होणार होती; देवाविरुद्ध सैतानाने केलेला आरोप खोडला जाणार होता; पापाचे स्वरूप आणि त्याचे परिणाम स्पष्ट केले जाणार होते; आणि देवाच्या नियमाची शाश्वतता पूर्णपणे सिद्ध केली जाणार होती. सैतानाने जाहीर केले होते की देवाचा नियम दोषपूर्ण आहे, आणि विश्वाच्या भल्यासाठी त्याच्या आज्ञांमध्ये बदल होणे आवश्यक आहे. {BEcho July 15, 1893, par. 2, 3}

देव आपल्या सृष्टीच्या कल्याणासाठी सतत कार्य करतो. सैतानही सतत कार्य करतो, पण दुष्टतेसाठी. “हवेच्या अधिकाराचा राजकुमार” हा विनाशाचा प्रतिनिधी आहे; तोच दुःख आणि यातना निर्माण करणारा आहे. कित्येक वेळा देवाने मृत्यू टाळण्यासाठी हस्तक्षेप केला आहे; जेव्हा सैतानाने पूर्णपणे विध्वंसक परिणाम घडवून आणण्याचे ठरवले होते त्यामध्ये कित्येक वेळा त्याने पुरुष, स्त्रिया आणि लहान मुले यांना सुरक्षित ठेवले आहे. {R&H September 17, 1901, par. 2}

शत्रूने आदामाला मोहात पाडले आणि तो पडला. त्याला हार पत्करायला लावणारे पाप नव्हते; कारण देवाने त्याला शुद्ध आणि सरळ, स्वतःच्या प्रतिमेत निर्माण केले होते. तो सिंहासनासमोर उभ्या देवदूतांप्रमाणेच निर्दोष होता. त्याच्यात काहीही भ्रष्ट तत्त्व नव्हते, वाईटाकडे झुकणाऱ्या कुठल्याही प्रवृत्ती नव्हत्या. परंतु

जेव्हा ख्रिस्त सैतानाच्या मोहांना सामोरे गेला, तेव्हा त्यांनी “पापी देहाच्या स्वरूपाचे साम्य” (रोमकरांस ८:३) धारण केले होते. जंगलात, चाळीस दिवसांच्या उपवासामुळे शारीरिकदृष्ट्या दुर्बल झालेल्या अवस्थेत तो शत्रूला सामोरे गेला. त्यांच्या गौरवावर प्रश्नचिन्ह उभे करण्यात आले, त्यांच्या अधिकारावर वाद घालण्यात आला, आणि त्यांच्या पित्याप्रति असलेल्या निष्ठेवर पतित शत्रूने आघात केला. संपूर्ण स्वर्गाने हा संघर्ष पाहिला प्रकाशाचा युवराज आणि अंधाराचा युवराज यांच्या मधील हा सामना. सैतानाने ठरवलेली मर्यादा ओलांडली तर ख्रिस्ताच्या वतीने हस्तक्षेप करायला देवदूत सदैव सज्ज उभे होते. अहो, किती प्रेमाने त्यांची अंतःकरणे पेटून उठली जेव्हा त्यांनी आपल्या सेनापतीला जणू शत्रूच्या ताब्यात असल्यासारखा पाहिला! जेव्हा शेवटचे प्रलोभन आले तेव्हा सैतानाने ख्रिस्ताला हे संपूर्ण जग आणि त्याचे वैभव देण्याची बात केली, जर तो त्याच्यासमोर नतमस्तक होऊन त्याची उपासना करील तेव्हा दैवीपणाने मानवतेतून तेजस्वीपणे प्रकट होऊन चमक दिली, आणि शत्रूचा प्रतिकार झाला. त्या क्षणी देवदूतांच्या प्रेमाला सीमा राहिली नाही. त्यांची सहानुभूती आता अधिक काळ आवरून धरता आली नाही. {Bible Echo, ३ सप्टेंबर १९००, परिच्छेद १०, ११}

देवदूत कधीही प्रलोभनात असलेल्या लोकांना शत्रूच्या हाती बळी पडू देत नाहीत. कारण जर शत्रूला मोकळीक दिली गेली, तर तो माणसांच्या आत्म्यांचा नाश करील. {General Conference Bulletin, १५ फेब्रुवारी १८९५, परिच्छेद ४}

दया आणि देवाचे प्रेम हे त्याच्या सिंहासनाचे गुण आहेत. जेव्हा लोक स्वतःला देवाच्या राज्याचे दावेदार समजतात, तरीसुद्धा आपल्या स्वार्थी प्रेमापासून, आपल्या कठोर आणि लोखंडासारख्या इच्छाशक्तीपासून, स्वतःच्या हट्टी मार्गांपासून बदलण्यास नकार देतात, तेव्हा असे अनेक जण येशू ख्रिस्ताविषयी सतत खोटी साक्ष देत असतात. {Home Missionary, १ डिसेंबर १८९४, लेख D, परिच्छेद १३}

उद्धारकर्त्याने माणसाला कधीही टाळले नाही, जसे माणूस आपल्या सहकाऱ्याला टाळण्याची प्रवृत्ती ठेवतो. जेव्हा देवाने पाप्याला दोषी ठरवले कारण तो दोषास पात्र होता तेव्हा स्वर्गाचा अधिपती देवत्वाच्या पूर्णतेसह जवळ आला. त्याने या जगाकडे

त्याच्या पतित आणि भ्रष्ट अवस्थेत पाहिले, आणि आपल्या मानवी सृष्टीच्या दु:खामुळे त्याचे प्रेमळ हृदय ओझ्याने भरून गेले. त्याने वाईटाच्या मूळ शक्तीकडे पाहिले, आणि त्याने त्या महान विश्वासपातक्याला पाहिले तो पतित देवदूत, जो स्वर्गातील दरबारातून बाहेर हाकलला गेला होता, आणि ज्याने पृथ्वीवर देवाचेच सामर्थ्य आणि सिंहासन बळकावले होते. देवपुत्राने सैतानाचा संपूर्ण हेतू ओळखला की तो माणसाच्या दृष्टीआड देवाला करील. आणि त्याला माहीत होते की खंडणीची किंमत चुकवून तो शत्रूचे राज्य संपवू शकेल आणि देवाच्या न्यायाला योग्य ठरवू शकेल. म्हणूनच त्याने आपले दैवीपण मानवतेने झाकले. तो या पतित जगात खाली उतरला, जेणेकरून माणसात देवाची प्रतिमा पुन्हा प्रस्थापित करू शकेल. {Review and Herald, ५ जून १९००, परिच्छेद ६}

ख्रिस्त पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला. आपण त्याच्यामध्ये अदृश्य देवाची प्रतिमा पाहतो. त्याने आपले दैवीपण मानवतेने झाकून घेतले आणि या जगात आला जेणेकरून देवाच्या स्वभावाविषयी सैतानाने माणसांच्या मनामध्ये निर्माण केलेल्या चुकीच्या कल्पना दूर करता येतील. जर देवाचे तेज ख्रिस्तामध्ये झाकले गेले नसते, तर आपण त्याकडे पाहून जगू शकलो नसतो; पण तो मानवतेच्या वस्त्रात आला असल्यामुळे आपण आपल्या उद्धारकर्त्याजवळ येऊ शकतो. आपल्याला त्याच्या पुत्राच्या व्यक्तिमत्त्वात आपल्या प्रभू पित्याला पाहण्यासाठी बोलावले गेले आहे. ख्रिस्त देहाच्या वस्त्रात आला, त्याचे तेज मानवतेमध्ये दडलेले होते जेणेकरून पतित मनुष्य त्याच्याशी संवाद साधू शकेल आणि जगू शकेल. ख्रिस्तामार्फत आपण त्याच्याबद्दल थोडेफार समजू शकतो जो पवित्रतेमध्ये गौरवशाली आहे. येशू हा ती रहस्यमय जिना आहे, ज्याद्वारे आपण वर चढून सार्वकालिक देवाचे तेज पाहू शकतो. विश्वासाने आपण ख्रिस्ताकडे पाहतो तो मानवता आणि दैवीपण यांच्या मध्ये उभा आहे, देव आणि मनुष्य, पृथ्वी आणि स्वर्ग यांना जोडणारा तो आहे. {Signs of the Times, २० जानेवारी १८९०, परिच्छेद ५}

ख्रिस्त पतित मनुष्याला वाचवण्यासाठी आला, आणि सैतान तीव्र क्रोधाने संघर्षाच्या रणांगणावर त्याच्या सामोरे गेला; कारण शत्रूला ठाऊक होते की जेव्हा देवाचे सामर्थ्य मानवी दुर्बलतेशी जोडले जाते, तेव्हा माणूस सामर्थ्य आणि बुद्धीने

शस्त्र धारण करतो आणि त्याने ज्या कैदेत त्याला बांधून ठेवले होते त्यातून बाहेर पडू शकतो. सैतानाने देवाच्या सिंहासनापासून येणारा प्रत्येक प्रकाशकिरण अडविण्याचा प्रयत्न केला. त्याने आपली सावली पृथ्वीवर टाकण्याचा प्रयत्न केला जेणेकरून माणसांनी देवाच्या स्वभावाविषयीचे खरे आकलन हरवावे, आणि पृथ्वीवर देवाविषयीचे ज्ञान संपूर्णपणे नाहीसे व्हावे. {Signs of the Times, २० जानेवारी १८९०, परिच्छेद ६}

सैतानाने माणसाला देवाविरुद्ध पाप करण्यास प्रवृत्त केल्यानंतर, त्याने असा दावा केला की माणसाने देवाऐवजी त्याला आपला नेता म्हणून निवडले आहे, आणि आता त्याचे कार्य असे असेल की माणसाने त्याच्याबरोबर मिळून यहोवाच्या नियमाला निष्फळ करावे. त्याचे काम आता असे झाले की देवाने निर्माण केलेल्या प्राण्यांना आपल्याकडे खेचून घेणे, त्यांना सैतानाचे दूत बनवणे, आणि त्यांच्या सहकार्याने मानवी आत्म्यातील देवाची नैतिक प्रतिमा पुसून टाकणे. सर्व युगांमधून तो त्याच तत्त्वांवर काम करत आला आहे, ज्यांचा वापर करून त्याने माणसाचा पतन घडवून आणला. त्याने देवाने घातलेल्या मर्यादांना हवेच्या मनात अशा प्रकारे मांडले की मत्सर निर्माण झाला, आणि त्याने तिला म्हटले: “कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.” (उत्पत्ति ३:५) सैतानाने देवाच्या स्वभावावर टीका केली, त्याला स्वार्थी आणि दडपण करणारा म्हणून दाखवले. {Signs of the Times, ८ ऑक्टोबर १८९४, परिच्छेद ५}

त्याच्या जीवनाच्या शुद्धतेमध्ये त्याने पित्याला प्रगट केले, आणि देवाचे तेज त्याच्या स्वभावातून झळकून दिसले. पित्याची परिपूर्णता पतित नसलेल्या जगासमोर, स्वर्गीय देवदूतांपुढे आणि पापी मनुष्यांसमोर प्रगट झाली होती. ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीच्या कार्यामध्ये देवाचे प्रेम त्याच्या संपूर्ण परिपूर्णतेमध्ये मनुष्य आणि देवदूत यांच्यासमोर उघड झाले. वाळवंटात परीक्षेवर विजय मिळवल्यानंतर, आमच्या वतीने परीक्षा सहन करून पार केल्यानंतर, त्याने कालवरीकडे आपले पाऊल वळवले. मानवतेच्या परिपूर्णतेमध्ये त्याने जगाला घट्ट धरले, आणि आपल्या दैवीपणाच्या पूर्णतेमध्ये त्याने देवाच्या सिंहासनाला धरून घेतले. आणि शत्रूसोबत झालेल्या आपल्या भयंकर संघर्षाचा परिणाम जाहीर

केला, असे उद्गार काढत: “आता ह्या जगाचा अधिकारी बाहेर टाकला जाईल;” (योहान १२:३१), आता शेवटचा शत्रू नष्ट झाला आहे. {Signs of the Times, २७ जून १८९५, परिच्छेद ७}

स्टीमर आणि इतर जहाजांची जबाबदारी घेणारे अनेक अधिकारी दारू पिऊन स्वतःला सैतानाच्या ताब्यात देतात. या सततच्या आसक्तीमुळे मेंदूतील स्नायुशक्ती नष्ट होते आणि ते आपले काम करण्यास पूर्णपणे असमर्थ होतात. देवाने किती वेळा एखाद्या जहाजावरील संपूर्ण लोकांना नाशापासून वाचवण्यासाठी हस्तक्षेप केला आहे, हे आपल्याला ठाऊक नाही कारण त्या जहाजावर काही जण असे होते जे त्याच्यावर प्रेम करीत होते आणि त्याला भितीने मान देत होते. त्यांच्या खातिर त्याने अद्भुत रीतीने कार्य केले आहे. परंतु असा एक काळ येतो, जेव्हा देवाची सहनशीलतेची मर्यादा ओलांडली जाते. दया तिच्या सुवर्णासनावरून खाली उतरते, आपले पंख मिटते आणि निघून जाते. मग शत्रूला त्याच्या मनापासून करायची इच्छा असते ते करण्यास परवानगी दिली जाते. जमिनीवर आणि समुद्रावर घडणाऱ्या अनेक भयानक आपत्तींचे खरे कारण दारू पिणेच होते, हे एक दिवस स्पष्ट होईल. {ST, ४ जुलै १९००, परिच्छेद ५}

या युगात आपल्याला संशयवादाच्या प्रत्येक प्रकारचे आणि प्रत्येक पातळीचे दर्शन होते. काही जण उघड अविश्वासी आहेत, काही आत्मवादातील खोट्या अद्भुत गोष्टींवर विश्वास ठेवतात, आणि काहीजण दैवी सत्याच्या दाव्यांनाच नाकारतात. हे सर्व त्या वर्गात मोडतात ज्याबद्दल प्रेषित योहानाने लिहिले आहे, आणि हे सर्व ख्रिस्तविरोधी आत्म्याच्या अधीन आहेत. देवाच्या स्वभावाविषयी अज्ञान, बुद्धीचा अभिमान, आणि पापावरील प्रेम हीच अविश्वासाची खरी मुळे आहेत. {ST, ३ सप्टेंबर १८९४, परिच्छेद २}

तुझा अंतःकरणातील अनुभव सतत वाढत चालला आहे, आणि इतर लोकांना तुझ्या सल्ल्याने व तुझ्या उपदेशाने लाभ होऊ शकतो. माझ्या प्रिय लेकरा, धर्म तुझ्यासाठी अधिकाधिक सुंदर होत चालला आहे. तुला आता ख्रिस्ताच्या पायाशी बसून त्याच्याकडून शिकण्यात खूपच दिलासा मिळतो आहे. मृत्यूची भीती आता संपली आहे. जर शेवटच्या भयंकर शत्रूच्या चेहऱ्याकडे पाहताना काही भय उरले

असेल, तर येशूकडे नजर लावल्याने ते भय नाहीसे होते; कारण त्याने आपल्या पवित्र उपस्थितीमुळे थडग्याला प्रकाशमान केले आहे. तुझ्या अंतःकरणात असे काही आहे जे अनंत प्रेमाच्या कुशीत विसावा मिळाल्याशिवाय शांत बसणार नाही. {8MR 126.3}

नैतिक अंधःकार नाहीसा करण्यासाठी आपले कर्तव्य

सैतानाने स्वतःला या जगाचा सार्वभौम अधिपती म्हणून सिंहासनावर बसवले होते. त्याने मानवी मनांवर नियंत्रण मिळवले होते. त्याने मानवी शरीरे ताब्यात घेतली होती आणि त्यांच्यावर असा प्रभाव टाकला की ते भुते धरलेले झाले आहेत. त्याने असा परिणाम केला की त्यांच्या जीवनातील देवाचे नैतिक स्वरूप जवळजवळ पुसून टाकले गेले. त्याने असा प्रभाव टाकला की देवाचे नैतिक स्वरूप त्यांच्या आत जवळजवळ नष्ट झाले होते. तो यहूदी राष्ट्रामध्ये स्वतःला गुंफून टाकीत होता, आणि ते त्याच्या कैदेत ओढले गेले होते, आणि त्यांनी ख्रिस्ताला तसेच देवाकडून मिळालेल्या पुराव्यांना मान्य केले नाही. ते ख्रिस्त हा देवाचा पुत्र आहे, हे मान्य करायला तयार नव्हते, जरी त्याच्यासोबत असंख्य बलवान पुरावे होते. {Ms8-1888.9}

आता [ख्रिस्त] रणांगणावर उतरला आणि या नैतिक अंधःकाराच्या शक्तीला मागे ढकलण्याचे कार्य त्याने सुरू केले. लूकच्या सुवार्तेमध्ये त्याने आपले कार्य काय असणार आहे हे जाहीर केले (लूक ४:१८, १९). हेच आपल्या तारणाऱ्याचे ध्येय होते. आणि जेव्हा त्याने नाझरेथमध्ये आपले कार्य काय आहे हे जाहीर केले, आणि लोकांनी त्याच्या तोंडून बाहेर पडणाऱ्या अमूल्य शब्दांची साक्ष दिली, तरीही सैतान तेथे उपस्थित होता. आणि अशी एकही सभा नसते की तो तेथे नसतो; आणि जेव्हा

सत्य लोकांच्या मनावर ठसत असते, तेव्हा सैतान अडचणी उभ्या करतो. {Ms8-1888.10}

स्वर्गाने खाली पाहिले, आणि मनुष्य ज्या भ्रमांमध्ये फसला होता ते पाहून ठरवले की एक दैवी शिक्षक पृथ्वीवर येणे आवश्यक आहे. अज्ञानात आणि नैतिक अंधःकारात असलेल्या मनुष्याला प्रकाशाची म्हणजेच आत्मिक प्रकाशाची गरज होती; कारण जगाने देवाला ओळखले नव्हते, आणि देवाला त्यांच्या समजुतीसाठी प्रकट होणे आवश्यक होते. सत्याने स्वर्गातून खाली पाहिले आणि आपले प्रतिबिंब दिसत नाही हे पाहिले; कारण दाट नैतिक अंधःकार आणि उदास काळोख जगावर पसरलेला होता. आणि प्रभु येशूच एकटा असे ढग मागे सारण्यास समर्थ होता; कारण तोच जगाचा प्रकाश होता. त्याच्या उपस्थितीमुळे तो सैतानाने मनुष्य आणि देव यांच्या मध्ये टाकलेली काळी सावली नष्ट करू शकत होता. पृथ्वीवर अंधःकार पसरलेला होता, आणि लोकांवर दाट अंधःकार दाटला होता. शत्रूच्या साचलेल्या खोट्या चित्रणांमुळे अनेक इतके फसवले गेले होते की त्यांनी अशा खोट्या देवाची उपासना केली, ज्याने प्रत्यक्षात सैतानी स्वभावाचे गुणधर्म धारण केले होते. {CE 73.3}

द्राक्षमळ्यात संपूर्ण जगाचा समावेश होतो, आणि त्यातील प्रत्येक भागावर काम केले पाहिजे. काही ठिकाणे आत्ता नैतिक वाळवंटासारखी आहेत, आणि ती परमेश्वराच्या बागेसारखी व्हावीत. पृथ्वीवरील उजाड ठिकाणे लागवड केली जाणार आहेत, जेणेकरून ती कळी धरतील आणि गुलाबासारखी फुलतील. पवित्र आत्म्याने प्रेरित झालेल्या पुरुषांद्वारे नवीन प्रदेशांवर काम केले जाणार आहे. नवीन मंडळ्या स्थापन कराव्या लागतील, नवीन सभा संघटित कराव्या लागतील. या काळात प्रत्येक शहरात आणि पृथ्वीच्या दुर्गम भागांमध्ये वर्तमान सत्याचे प्रतिनिधी असणे आवश्यक आहे. संपूर्ण पृथ्वी देवाच्या सत्याच्या गौरवाने उजळून निघाली पाहिजे. प्रकाश सर्व देशांवर आणि सर्व लोकांवर चमकला पाहिजे. आणि ज्यांनी हा प्रकाश प्राप्त केला आहे, त्यांच्यामार्फतच तो बाहेर प्रकट झाला पाहिजे. प्रभातचा तारा आपल्यावर उगवला आहे, आणि आपण त्याचा प्रकाश अंधारात असणाऱ्यांच्या मार्गावर चमकवला पाहिजे. {CET 220.1}

मला दाखवले गेले आहे की ख्रिस्ताचे शिष्य हे पृथ्वीवरील त्याचे प्रतिनिधी आहेत; आणि देवाची योजना अशी आहे की ते या जगाच्या नैतिक अंधःकारामध्ये दिवे असावेत देशभर सर्वत्र, शहरांत, खेड्यांत आणि गावांत “जगासाठी, देवदूतांसाठी, आणि मनुष्यासाठी एक दृश्य.” Testimonies for the Church 2:631. {ChS 19.4}

ख्रिस्ताचे अनुयायी जगाचे प्रकाश असावेत; परंतु देव त्यांना स्वतःहून चमकण्याचा प्रयत्न करायला सांगत नाही. तो श्रेष्ठ चांगुलपणाचे प्रदर्शन करण्याच्या आत्मसंतुष्ट प्रयत्नाला मान्यता देत नाही. त्याची इच्छा आहे की त्यांच्या आत्म्यात स्वर्गीय तत्त्वे ओतप्रोत भरलेली असावीत; आणि मग जेव्हा ते जगाशी संपर्क साधतील, तेव्हा त्यांच्या आत असलेला प्रकाश ते प्रकट करतील. त्यांच्या जीवनातील प्रत्येक कृतीत प्रकट होणारी त्यांची दृढ विश्वासूपणा हा प्रकाश पसरवण्याचे साधन ठरेल. The Ministry of Healing, 36. {ChS 19.5}

देवाने तुला त्याच्यासाठी एक कार्य नेमले आहे, ज्यामुळे तू त्याचा सहकारी कामगार होशील. तुझ्या आजूबाजूला सर्वत्र आत्मे आहेत ज्यांचे तारण व्हायला हवे. असे काही आहेत ज्यांना तू आपल्या प्रामाणिक प्रयत्नांद्वारे प्रोत्साहित करू शकतोस आणि आशीर्वाद देऊ शकतोस. तू आत्म्यांना पापापासून धार्मिकतेकडे वळवू शकतोस. जेव्हा तुला देवाप्रती तुझ्या जबाबदारीची जाणीव होईल, तेव्हा तुला प्रार्थनेतील विश्वासूपणाची आणि सैतानाच्या प्रलोभनांविरुद्ध जागरूक राहण्याची गरज खोलवर जाणवेल. जर खरोखरच तुम्ही ख्रिस्ती असाल, तर तुम्हाला या जगात भरून राहिलेल्या नैतिक अंधःकारामुळे विलाप करण्याची भावना अधिक तीव्र वाटेल, अश्या, हलकेपणा आणि वस्त्रांच्या अभिमानात गुंतून जाण्याऐवजी. तुम्ही त्या लोकांमध्ये असाल जे देशात घडणाऱ्या घृणास्पद कृत्यांमुळे दीर्घ श्वास टाकत आक्रोश करतात. तुम्ही सैतानाच्या प्रलोभनांना प्रतिकार कराल ज्या दिखाव्यासाठी व्यर्थ गोष्टी, सजावट आणि अलंकारांमध्ये गुंतण्याच्या आहेत. मन संकुचित होते आणि बुद्धी खुंटते, जेव्हा ते या क्षुल्लक गोष्टींमध्ये समाधान शोधते आणि त्याच वेळी मोठ्या जबाबदाऱ्या दुर्लक्षित करते. {CCh 188.3}

तारणयोजनेची पायाभरणी देवाच्या पुत्राच्या असीम बलिदानाने केली गेली. ख्रिस्ताच्या वधस्तंभावरून चमकणारा सुवार्तेचा प्रकाश स्वार्थाला धिक्कारतो

आणि उदारता व परोपकाराला प्रोत्साहन देतो. ह्यासाठी वाढती मागणी होत आहे, हे शोक करण्यासारखे कारण नाही. देव, आपल्या पुरवठ्याच्या योजनेंतर्गत, आपल्या लोकांना त्यांच्या संकुचित कार्यक्षेत्रातून बाहेर बोलावत आहे, मोठ्या उपक्रमांत सहभागी होण्यासाठी. जेव्हा नैतिक अंधःकार जग व्यापून टाकतो आहे, त्या काळात अमर्याद प्रयत्नांची मागणी आहे. सांसारिकता आणि लोभ यांनी देवाच्या लोकांचे अंतरंग खाऊन टाकले आहे. त्यांनी हे समजले पाहिजे की त्यांच्या साधनांवरील वाढती मागणी ही देवाची दया आहे. देवदूत प्रार्थनेच्या अगदी शेजारी दयाळू कृती ठेवतो. त्याने कॉर्नेलियसला म्हटले: "तुझ्या प्रार्थना आणि तुझ्या दानधर्म देवाच्या स्मरणार्थ चढल्या आहेत." (प्रेषितांचीं कृत्यें १०:४). {CCh 281.6}

शब्बाथ शाळा अशी जागा असली पाहिजे जिथे सत्याची रत्ने शोधून काढली जातील, त्यांना त्यांच्या चुकीच्या वातावरणातून सोडवले जाईल आणि सुवार्तेच्या चौकटीत त्यांच्या योग्य ठिकाणी बसवले जाईल. सत्याची अमूल्य रत्ने, जी दीर्घकाळापासून हरवली होती, ती आता देवाच्या मुलांना पुन्हा मिळायला हवीत. विश्वासाद्वारे न्याय, ख्रिस्ताची धार्मिकता हे विषय आमच्या शाळांमध्ये शिकवले जावेत, जेणेकरून युवक आणि बालक हे महत्त्वाचे विषय समजू शकतील, आणि शिक्षक व विद्यार्थी तारणाचा मार्ग ओळखतील. तारणयोजनेशी संबंधित पवित्र आणि शाश्वत तत्त्वे, जी दीर्घकाळापासून दृष्टीआड झाली होती, ती पुन्हा त्यांच्या योग्य ठिकाणी आणली पाहिजेत आणि त्यांच्या स्वर्गीय प्रकाशात प्रकट झाली पाहिजेत, आणि जगावर पसरलेल्या नैतिक अंधःकारात आरपार शिरली पाहिजेत. {CSW 12.2}

दैवी प्रकाशाची रत्ने सुवार्तेच्या चौकटीत पुन्हा बसवली पाहिजेत. देवाच्या सिंहासनापासून येणाऱ्या या मौल्यवान प्रकाशापैकी काहीही हरवू नये. त्याचा चुकीचा उपयोग केला गेला आहे, आणि त्याला व्यर्थ समजून बाजूला टाकले गेले आहे; पण तो स्वर्गातून पाठवलेला आहे, आणि प्रत्येक रत्न देवाच्या लोकांची संपत्ती होणार आहे, आणि सत्याच्या चौकटीत त्याचे योग्य स्थान मिळवणार आहे. प्रकाशाची मौल्यवान रत्ने गोळा केली जाणार आहेत, आणि पवित्र आत्म्याच्या सहाय्याने ती सुवार्तेच्या व्यवस्थेत बसवली जाणार आहेत. Review and Herald, २३ ऑक्टोबर, १८९४, परिच्छेद ६.

अंधःकारावर विजय मिळवून ख्रिस्ताच्या स्वभावात वाढणे

जे लोक सर्वांत भयंकर अपराध करण्यास सक्षम असतात, ते असे आहेत, ज्यांना कधीतरी सत्याच्या आत्म्याने अपराधी ठरवले होते, पण त्यांनी प्रकाशाकडून तोंड फिरवून अधर्माच्या अंधारात प्रवेश केला. {3SP 135.1}

तुम्ही फक्त ख्रिस्ती असल्याचा जाहीर दावा करू नका, तर तुमच्या जीवनातून ख्रिस्ताचा स्वभाव प्रत्यक्ष दाखवा. वरून येणारे शहाणपण तुमच्या सर्व शिकवणुकीत भरलेले असो. नैतिक अंधःकार आणि भ्रष्टाचाराने व्यापलेल्या या जगात हे दिसले पाहिजे की तुम्हाला कृती करण्यास प्रवृत्त करणारा आत्मा हा वरून आहे, खालून नाही. {CE 42.3}

पवित्र आत्म्याला का परवानगी देऊ नये की तो आत्म्याभोवती अशी एक वातावरण निर्माण करो, जे नैतिक अंधःकार दूर करील आणि इतरांवर स्वर्गीय प्रकाश आणील? Testimonies on Sabbath-School Work, 44, 45. {CSW 80.1}

देवाच्या स्वभावाची तत्त्वे ही सतत स्वर्गदूतांसमोर ठेवलेल्या शिक्षणाची पायाभरणी होती. ही तत्त्वे म्हणजे चांगुलपणा, दया आणि प्रेम. स्वतः स्पष्ट करणारा प्रकाश ओळखला जावा आणि जबाबदारी व सामर्थ्याच्या पदांवर असणाऱ्यांनी तो स्वेच्छेने स्वीकारला पाहिजे. त्यांनी देवाची तत्त्वे स्वीकारली पाहिजेत, आणि देवाच्या सेवेत असणाऱ्या सर्वांना सत्य, न्याय आणि चांगुलपणाचे सादरीकरण करून हे पटवून दिले पाहिजे की हीच एकमेव शक्ती आहे जी वापरली जावी. जबरदस्ती कधीही आणली जाऊ नये.... {CTr 13.2}

सैतानाचा प्रभाव सतत मनुष्यांवर टाकला जातो इंद्रिये गोंधळवण्यासाठी, मनाला वाईटासाठी वाकवण्यासाठी, आणि हिंसा व गुन्ह्यास प्रवृत्त करण्यासाठी. तो शरीर अशक्त करतो, बुद्धी अंधःकारमय करतो, आणि आत्म्याला खालच्या पातळीवर आणतो. जेव्हा जेव्हा मनुष्य तारणाऱ्याचे आमंत्रण नाकारतो, तेव्हा तो स्वतःला

सैतानाकडे देतो. जीवनाच्या प्रत्येक क्षेत्रात म्हणजे घरात, व्यवसायात, अगदी मंडळीमध्येही आज असे असंख्य लोक करीत आहेत. म्हणूनच हिंसा आणि अपराध संपूर्ण पृथ्वीवर पसरले आहेत, आणि मृत्यूच्या आवरणासारखा नैतिक अंधःकार मानवांच्या निवासस्थानांना झाकून बसला आहे. आपल्या फसव्या प्रलोभनांद्वारे सैतान मनुष्यांना सतत अधिकाधिक वाईटाकडे नेतो, जोपर्यंत त्यांचे संपूर्ण अधःपतन व नाश होत नाही. त्याच्या सामर्थ्याविरुद्धची एकमेव सुरक्षितता ही येशूच्या उपस्थितीत आहे. माणसांसमोर व देवदूतांसमोर सैतान मनुष्याचा शत्रू आणि नाश करणारा म्हणून प्रकट झाला आहे; पण ख्रिस्त मनुष्याचा मित्र आणि तारणारा म्हणून प्रकट झाला आहे. त्याचा आत्मा मनुष्यात असे सर्व विकसित करतो, जे स्वभावाला उंचावते आणि मानवी स्वभावाला गौरव देते. तो मनुष्याला शरीर, आत्मा आणि आत्मिक जीवनामध्ये देवाच्या गौरवासाठी उभारतो. “कारण देवाने आपल्याला भितीचा आत्मा दिलेला नाही; तर सामर्थ्याचा, प्रेमाचा, आणि संयमी मनाचा आत्मा दिला आहे.” (२ तीमथ्य १:७). त्याने आपल्याला “आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताचे गौरव” म्हणजेच त्याचा स्वभाव “प्राप्त करावयास” बोलावले आहे; त्याने आपल्याला “आपल्या पुत्राच्या प्रतिमेसारखे व्हावे” यासाठी बोलावले आहे. (२ थेस्सलनीक २:१४; रोमकर ८:२९). {DA 341.1}

जेव्हा माणसे झोपलेली असतात, तेव्हा सैतान सक्रीयपणे अशी योजना आखतो की प्रभूच्या लोकांना दया किंवा न्याय मिळू नये. {CCh 335.2}

सैतानाची दोषारोप करणारी सत्ता त्याला अशा न्यायाचे सिद्धांत मांडण्यास प्रवृत्त करते जो दयेच्या विरोधात असते. तो स्वतःला देवाचा आवाज आणि सामर्थ्य म्हणून घोषित करतो; त्याचे निर्णय हेच न्याय आहेत, शुद्ध आहेत आणि निर्दोष आहेत, असे तो सांगतो. अशा रीतीने तो स्वतःला न्यायासनावर बसवतो आणि आपल्या सल्ल्यांना अचूक घोषित करतो. येथे त्याचा निर्दयी न्याय पुढे येतो हा न्यायाचा बनावट प्रकार आहे, जो देवाला घृणास्पद आहे. {CTr 11.4}

महान संघर्षाच्या सुरुवातीला सैतानाने घोषित केले होते की देवाचा नियम पाळता येणार नाही; की न्याय हा दयेच्या विरोधात आहे; आणि जर नियम मोडला गेला, तर पाप्याला क्षमा मिळणे अशक्य आहे. “प्रत्येक पापाला शिक्षा मिळलीच पाहिजे,”

असे सैतान आग्रहाने सांगत होता; आणि जर देवाने पापाची शिक्षा माफ केली, तर तो सत्य आणि न्यायाचा देव राहणार नाही. {DA 761.4}

जेव्हा आदामाने पाप केले, तेव्हा माणूस स्वर्गाने ठरवलेल्या केंद्रापासून तुटून गेला. एक आत्मकेंद्री सत्ता जगात केंद्रस्थानी बसली. देवाचे सिंहासन जिथे असायला हवे होते, तिथे सैतानाने आपले सिंहासन ठेवले. जगाने आपला सन्मान आणि स्वेच्छेचे अर्पण हे शत्रूच्या पायाशी अर्पण केले. {CT 33.1}

सैतानाने मनुष्याचा पतन घडवून आणला, आणि त्या वेळेपासून त्याचे कार्य हेच राहिले आहे की मनुष्यामधील देवाचे स्वरूप पुसून टाकावे आणि मानवी हृदयावर आपले स्वतःचे स्वरूप ठसेल. सर्वोच्च सत्ता आणि अपराध यांचा ताबा घेतलेला तो स्वतःसाठी सार्वभौमत्वाचा दावा करतो, आणि आपल्या प्रजेंवर राजसत्तेचे सामर्थ्य वापरतो. तो देवाला त्याच्या सिंहासनावरून बाहेर टाकू शकत नाही, परंतु मूर्तिपूजेच्या व्यवस्थेमुळे तो आपले सिंहासन स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्या मध्ये, देव आणि मानवी उपासक यांच्या मध्ये ठेवतो. — Review and Herald, २२ ऑक्टोबर, १८९५

न्याय आणि दया वेगळे उभे होते, एकमेकांच्या विरोधात, एका मोठ्या खिंडीने विभक्त झालेले. आपला तारणारा प्रभु येशूने आपले दैवीत्व मानवी रूपाने झाकून घेतले, आणि मनुष्याच्या वतीने निष्कलंक असा स्वभाव घडवला. त्याने आपला वधस्तंभ स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्या मधोमध रोवला, आणि त्याला असा आकर्षणाचा केंद्रबिंदू केले ज्याने दोन्ही बाजूंना पोहोचून न्याय आणि दया या दोन्हीना त्या खिंडीपलीकडे ओढले. न्याय आपल्या उंच सिंहासनावरून हलला आणि स्वर्गातील सर्व सैन्यासह वधस्तंभाजवळ आला. तिथे त्याने देवाच्या बरोबरीचा असलेला एकजण सर्व अन्याय आणि पाप यांची शिक्षा वाहताना पाहिला. संपूर्ण समाधानाने न्याय वधस्तंभाजवळ वाकून नम्र झाला आणि म्हणाला, "हे पुरेसे आहे." (MS 94, 1899). {7BC 936.1}

हनोक हा ज्या काळात जगला त्या काळात सत्याचा सार्वजनिक शिक्षक होता. त्याने सत्य शिकवले; त्याने सत्य जगले; आणि देवासोबत चालणाऱ्या त्या शिक्षकाचा स्वभाव त्याच्या ध्येयाच्या महानतेशी आणि पवित्रतेशी पूर्णपणे

सुसंगत होता. हनोक हा एक संदेष्टा होता, ज्याने पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेने वाणी केली. तो नैतिक अंधःकाराच्या मध्यात एक प्रकाश होता... असा मनुष्य जो देवासोबत चालला, देवाच्या नियमाला आज्ञाधारक राहून तोच नियम ज्याचे पालन करण्यास सैतानाने नकार दिला होता, जो नियम आदामाने मोडला होता, आणि ज्याचे पालन हाबेलाने केले होते, आणि ज्याच्या आज्ञाधारकतेमुळे त्याची हत्या झाली होती. आणि आता देव संपूर्ण विश्वाला हे दाखवू इच्छित होता की माणसे देवाचा नियम पाळू शकत नाहीत, हा सैतानाचा आरोप खोटा आहे. देव हे सिद्ध करणार होता की, जरी मनुष्याने पाप केले असले तरी ते देवाशी असा संबंध ठेवू शकतात की त्यांच्यामध्ये देवाचे मन आणि देवाचा आत्मा राहील, आणि ते ख्रिस्ताचे प्रतिनिधी स्वरूप बनतील. या पवित्र मनुष्याची देवाने निवड केली होती, की त्याने जगाच्या दुष्टतेचा निषेध करावा, आणि जगाला पुरावा द्यावा की मनुष्य देवाचा सर्व नियम पाळू शकतो.... {CTr 51.3}

जगाने चांगुलपणाचा मूळ आदर्श हरवला होता आणि सार्वत्रिक धर्मत्याग आणि नैतिक भ्रष्टाचारामध्ये बुडून गेले होते; आणि येशूचे जीवन हे सतत श्रमाचे, आत्मत्यागी प्रयत्नांचे होते, ज्याद्वारे त्याने मनुष्याला दैवी उदारता आणि निःस्वार्थ प्रेमाचा आत्मा देऊन त्याला त्याच्या मूळ स्थितीकडे परत आणायचे होते. {5T 421.2}

मग हे काही आश्चर्यकारक आहे का की संपूर्ण स्वर्ग मानवाच्या तारणामध्ये रस घेत आहे? हे काही विलक्षण आहे का की दहा हजार पट दहा हजार आणि हजारो हजार देवदूत शिडीवरून चढत-उतरत आहेत, त्या लोकांची सेवा करण्यासाठी जे तारणाचे वारस होणार आहेत? देवदूत पृथ्वीवर दोष देण्यासाठी किंवा नाश करण्यासाठी, राज्य करण्यासाठी किंवा सन्मान मागण्यासाठी येत नाहीत, तर ते दयेचे संदेशवाहक म्हणून येतात परमेश्वराच्या सैन्याच्या सेनापतीसोबत सहकार्य करण्यासाठी, आणि त्या मानवी प्रतिनिधींशी सहकार्य करण्यासाठी जे हरवलेल्या मेंढ्या शोधण्यासाठी आणि तारणासाठी बाहेर जातील. देवाला घाबरणाऱ्यांच्या आणि त्याच्यावर प्रेम करणाऱ्यांच्या सभोवती छावणी टाकण्याची देवदूतांना आज्ञा आहे. {ST, २० नोव्हेंबर १८९३, परिच्छेद ३}

ख्रिस्ताने मंडळीला एक पवित्र जबाबदारी सोपवली आहे. प्रत्येक सदस्य हा असा एक वाहक असला पाहिजे, ज्याच्या माध्यमातून देव जगाशी संवाद साधू शकेल आपल्या कृपेचे खजिने, ख्रिस्ताचे अगम्य वैभव प्रकट करून. जगासमोर आपला आत्मा आणि आपला स्वभाव प्रकट करणारे प्रतिनिधी मिळावेत, अशी तारणाऱ्याची सर्वांत मोठी इच्छा आहे. जगाला सर्वांत जास्त गरज आहे ती म्हणजे मानवतेद्वारे प्रकट होणाऱ्या तारणाऱ्याच्या प्रेमाची. देव ख्रिस्ती धर्माच्या सामर्थ्याचे प्रकटीकरण करू शकेल असे पुरुष आणि स्त्रिया मिळावेत, याचीच संपूर्ण स्वर्ग उत्सुकतेने प्रतीक्षा करीत आहे. {AA 600.1}

"आम्ही सर्वजण, उघड्या चेहऱ्याने, जणू आरशात पाहतो तसे प्रभूच्या गौरवाकडे पाहत आहोत, आणि प्रभूच्या आत्म्याद्वारे गौरवातुन गौरवाकडे त्याच प्रतिमेमध्ये बदलत आहोत." ख्रिस्त हा पाप्याचा वकील आहे. जे त्याच्या सुवार्तेला स्वीकारतात, ते त्याला उघड्या चेहऱ्याने पाहतात. ते त्याच्या कार्याचे नियमाशी असलेले नाते पाहतात, आणि तारणाऱ्यामध्ये प्रगट झालेले देवाचे शहाणपण आणि गौरव मान्य करतात. ख्रिस्ताचा गौरव नियमामध्ये प्रगट होतो, जो त्याच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब आहे, आणि त्याच्या रूपांतर करणाऱ्या सामर्थ्याचा अनुभव आत्म्यावर होतो, जोपर्यंत मनुष्य त्याच्या प्रतिमेत बदलत नाही. ते दैवी स्वभावाचे सहभागी बनतात, आणि आपल्या तारणाऱ्यासारखे अधिकाधिक वाढत जातात, पायरी पायरीने देवाच्या इच्छेनुसार जुळवून घेतात, जोपर्यंत ते परिपूर्णतेपर्यंत पोहोचत नाहीत. {6BC 1096.4}

शिष्य योहानाच्या जीवनात खऱ्या पवित्रीकरणाचे उदाहरण दिसते. ख्रिस्ताबरोबरच्या निकटच्या सहवासातील वर्षांमध्ये त्याला तारणाऱ्याकडून वारंवार चेतावणी आणि हाक मिळाली; आणि त्याने हा आवाज स्वीकारला. जेव्हा दैवी स्वभाव त्याच्यासमोर प्रगट झाला, तेव्हा योहानाने स्वतःच्या कमतरता पाहिल्या आणि त्या प्रकटीकरणामुळे तो नम्र झाला. दिवसेंदिवस, आपल्या स्वतःच्या उग्र स्वभावाच्या विरोधात, त्याने येशूची कोमलता आणि सहनशीलता पाहिली, आणि त्याचे नम्रताचे व संयमाचे धडे ऐकले. दिवसेंदिवस त्याचे हृदय ख्रिस्ताकडे आकृष्ट झाले, जोपर्यंत आपल्या गुरुप्रतीच्या प्रेमामध्ये त्याने स्वतःकडे पाहणे विसरले. देवाच्या पुत्राच्या दैनंदिन जीवनात त्याने पाहिलेली सामर्थ्य आणि

कोमलता, गौरव आणि नम्रता, शक्ती आणि संयम यांनी त्याच्या आत्म्याला गाढ आदराने भरून टाकले. त्याने आपला सूडबुद्धीचा आणि महत्त्वाकांक्षी स्वभाव ख्रिस्ताच्या घडविणाऱ्या सामर्थ्यासमोर झुकवला, आणि दैवी प्रेमाने त्याच्या स्वभावामध्ये एक संपूर्ण रूपांतर घडवले. {AA 557.1}

देवाचे वचन हे बियाणे आहे. प्रत्येक बियाण्यामध्ये अंकुरण्याचे तत्त्व असते. त्यामध्येच वनस्पतीचे जीवन दडलेले असते. तसेच देवाच्या वचनामध्ये जीवन आहे. ख्रिस्त म्हणतो, "मी तुम्हांला जी वचने बोलतो ती आत्मा आहेत व जीवन आहेत." (योहान ६:६३). "जो माझे वचन ऐकतो तो ज्याने मला पाठवले त्याच्यावर विश्वास ठेवतो, त्याच्याजवळ अनंतकाळचे जीवन आहे." (योहान ५:२४). देवाच्या प्रत्येक आज्ञेमध्ये आणि प्रत्येक वचनामध्ये सामर्थ्य आहे, स्वतः देवाचे जीवन आहे ज्याद्वारे ती आज्ञा पाळली जाऊ शकते आणि ते वचन पूर्ण होऊ शकते. जो विश्वासाने वचन स्वीकारतो, तो देवाचेच जीवन आणि देवाचा स्वभाव स्वीकारतो. {COL 38.1}

"पण जर तुम्ही लोकांना त्यांच्या अपराधांची क्षमा केली नाही, तर तुमचा पिता तुमच्या अपराधांची क्षमा करणार नाही." (मत्तय ६:१५). क्षमा न करणाऱ्या आत्म्यास काहीही समर्थन मिळू शकत नाही. जो इतरांबद्दल निर्दयी असतो, तो स्वतः देवाच्या क्षमाशील कृपेचा सहभागी नाही, हे दाखवतो. देवाच्या क्षमेमुळे चुकणाऱ्याचे हृदय अनंत प्रेमाच्या महान हृदयाजवळ खेचले जाते. दैवी करुणेची लाट पाप्याच्या आत्म्यामध्ये ओसंडून वाहते, आणि त्याच्यामार्फत इतरांच्या आत्म्यांपर्यंत पसरते. ख्रिस्ताने आपल्या अमूल्य जीवनामध्ये प्रगट केलेली कोमलता आणि दया त्या सर्वांच्या जीवनामध्ये दिसेल, जे त्याच्या कृपेत सहभागी होतात. पण "ज्याच्यामध्ये ख्रिस्ताचा आत्मा नाही, तो त्याचा नाहीच." (रोमकर ८:९). असा मनुष्य देवापासून परका असतो, आणि देवापासून शाश्वत विभक्ततेसाठीच योग्य असतो. {COL 251.1}

जो शिक्षक कठोर असतो, टीकाकार असतो, हुकूमशहा असतो, इतरांच्या भावनांकडे दुर्लक्ष करणारा असतो, त्यानेही त्याच आत्म्याचा प्रत्यय स्वतःकडे येईल, अशी

अपेक्षा ठेवावी. {5T 30.3}

मूर्ख कुमारींनी प्रतिनिधित्व केलेला वर्ग हा ढोंगी नाही... ते देवाला ओळखत नाहीत. त्यांनी त्याच्या स्वभावाचा अभ्यास केलेला नाही; त्यांनी त्याच्यासोबत संगती ठेवलेली नाही; त्यामुळे त्यांना विश्वास कसा ठेवायचा, कसे पाहायचे आणि कसे जगायचे हे माहीत नाही... हा तो वर्ग आहे जो संकटाच्या वेळी “शांती व सुरक्षितता” असे ओरडताना आढळतो. ते आपले हृदय खोट्या सुरक्षिततेमध्ये झुलवतात, आणि त्यांना धोक्याची कल्पनाही नसते. जेव्हा त्यांच्या सुस्तीमधून त्यांना जाग येते, तेव्हा ते आपली दारिद्र्यता ओळखतात, आणि इतरांकडे आपल्या कमतरतेची भर घालण्याची विनंती करतात; पण आत्मिक गोष्टींमध्ये कुणीही दुसऱ्याची कमतरता भरून काढू शकत नाही. देवाची कृपा प्रत्येक आत्म्यास मुक्तपणे दिली गेली आहे. सुवार्तेचा संदेश जाहीर केला गेला आहे: “जो तहानलेला आहे त्याने यावे; आणि जो कोणी इच्छितो त्याने जीवनाचे पाणी मोफत घ्यावे.” (प्रकटीकरण २२:१७). पण स्वभाव हस्तांतरित करता येत नाही. संकटाच्या काळातच स्वभाव उघड होतो. जेव्हा मध्यरात्री एक तीव्र आवाज उठला “पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटायला बाहेर पडा” आणि झोपलेल्या कुमारी जाग्या झाल्या, तेव्हा कोण तयारी करून होते आणि कोण नव्हते, हे स्पष्ट झाले. दोन्ही गट अचानक आणि अनपेक्षितपणे चकित झाले; पण एक गट संकटासाठी तयार होता, आणि दुसरा अपुरी तयारी असलेला सापडला. तसेच आता, एखादे अचानक आणि अनपेक्षित संकट अशी काही घटना जी आत्म्याला मृत्यूशी समोरासमोर आणते ती हे दाखवेल की आपल्याला देवाच्या वचनांवर खरा विश्वास आहे काय. हे दाखवेल की आत्मा देवाच्या कृपेने आधारलेला आहे काय. महान अंतिम चाचणी ही मानवी संधीच्या समाप्तीच्या वेळी येते, जेव्हा आत्म्याची गरज भागवण्यासाठी फार उशीर झालेला असेल. {COL 411-412}

ख्रिस्ताचे अनुयायी या जगाच्या अंधःकारामध्ये प्रकाश पसरविणारे असले पाहिजेत. पवित्र आत्म्याद्वारे देवाचे वचन हा एक प्रकाश आहे, कारण ते ज्यांनी स्वीकारले त्यांच्या जीवनामध्ये रूपांतर करणारी शक्ती बनते. त्याच्या वचनांची तत्त्वे त्यांच्या हृदयात रुजवून पवित्र आत्मा मनुष्यांमध्ये देवाचे गुणधर्म विकसित करतो. त्याच्या गौरवाचा प्रकाश म्हणजे त्याचा स्वभाव त्याच्या अनुयायांमध्ये

चमकला पाहिजे. आणि अशा रीतीने ते देवाला गौरव देतील, वराच्या घराकडे, देवाच्या नगरीकडे, कोकराच्या विवाहभोजनाकडे जाणाऱ्या मार्गाला उजळवतील. {COL 414.2}

वराचे आगमन मध्यरात्री झाले सर्वांत अंधाऱ्या क्षणी. त्याचप्रमाणे ख्रिस्ताचे आगमन या पृथ्वीच्या इतिहासातील सर्वांत गडद काळात होईल. नोहाच्या आणि लोटच्या दिवसांनी मनुष्याच्या पुत्राच्या येण्यापूर्वी जगाची काय अवस्था असेल, याचे चित्रण केले आहे. या काळाकडे निर्देश करणारे पवित्रशास्त्र सांगते की सैतान "सर्व सामर्थ्याने व अधर्माच्या सर्व फसवणुकीने" कार्य करील. (२ थेस्सलनीक २:९-१०). त्याचे कार्य स्पष्टपणे दिसून येते जलदगतीने वाढणाऱ्या अंधःकारामध्ये, असंख्य चुका, विधर्मी शिकवणी व या शेवटच्या दिवसांतील फसवणुकींमध्ये. सैतान फक्त जगालाच कैद करून नेत नाही, तर त्याच्या फसवणुका आमच्या प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या मंडळीमध्येही झिरपत आहेत. महान धर्मत्याग इतक्या गडद अंधारामध्ये परिवर्तित होईल की तो मध्यरात्रीसारखा होईल काळ्या पोत्यासारखा अगम्य. देवाच्या लोकांसाठी ती परीक्षा घेणारी रात्र असेल, रडण्याची रात्र असेल, सत्यासाठी छळ सहन करण्याची रात्र असेल. पण त्या अंधाराच्या रात्रीतून देवाचा प्रकाश प्रकट होईल.

तो "अंधारातून प्रकाश चमकवतो." (२ करिंथकर ४:६). जेव्हा "पृथ्वी निराकार व रिकामी होती; आणि गाभ्याच्या पृष्ठभागावर अंधार होता," तेव्हा "देवाचा आत्मा पाण्याच्या पृष्ठभागावर हालचाल करीत होता. आणि देव म्हणाला, 'प्रकाश होवो,' आणि प्रकाश झाला." (उत्पत्ति १:२-३). त्याचप्रमाणे आत्मिक अंधःकाराच्या रात्रीत देवाचे वचन पुढे जाते: "प्रकाश होवो." आपल्या लोकांना तो सांगतो: "उठ, प्रकाशमान हो, कारण तुझा प्रकाश आला आहे, आणि परमेश्वराचा गौरव तुझ्यावर उगवला आहे." (यशया ६०:१). "पहा," शास्त्र म्हणते, "अंधार पृथ्वीला झाकून टाकेल, आणि दाट अंधार लोकांना झाकेल; पण परमेश्वर तुझ्यावर उगवेल, आणि त्याचा गौरव तुझ्यावर दिसेल." (यशया ६०:२).

देवाबद्दलच्या चुकीच्या समजुतीचा अंधार संपूर्ण जगाला आच्छादून टाकत आहे. माणसे त्याच्या स्वभावाचे ज्ञान गमावत आहेत. त्याचा गैरसमज झाला आहे,

चुकीचा अर्थ लावला गेला आहे. या काळात देवाकडून एक संदेश घोषित होणार आहे एक असा संदेश ज्याचा प्रभाव उजळवणारा असेल आणि ज्याची शक्ती तारण करणारी असेल. त्याचा स्वभाव प्रगट केला जाणार आहे. जगाच्या अंधःकारामध्ये त्याच्या गौरवाचा प्रकाश त्याच्या चांगुलपणाचा, दयेचा आणि सत्याचा प्रकाश झळकवला जाणार आहे. {COL 414-415}

प्रत्येक आत्म्याचा हा विशेषाधिकार आहे की तो असा एक जिवंत वाहक बनो, ज्याच्या माध्यमातून देव जगाशी संवाद साधून आपल्या कृपेचे खजिने, ख्रिस्ताचे अगम्य वैभव, प्रकट करू शकेल. ख्रिस्ताला जगासमोर स्वतःचा आत्मा आणि स्वतःचा स्वभाव प्रकट करणारे प्रतिनिधी मिळावेत, यापेक्षा त्याची मोठी इच्छा दुसरी नाही. तारणाऱ्याचे प्रेम मानवतेद्वारे प्रकट व्हावे, यापेक्षा जगाला मोठी गरज दुसरी नाही. संपूर्ण स्वर्ग अशा वाहकांची प्रतीक्षा करीत आहे, ज्यांच्या माध्यमातून पवित्र तेल ओतले जाईल, आणि जे मानवी अंतःकरणांसाठी आनंद व आशीर्वाद ठरतील. {COL 419.2}

फक्त रूढीपरंपरा, किंवा मानसिक व सामाजिक प्रगती याकडे लक्ष देणे हे दुय्यम महत्त्वाचे मानले पाहिजे. या गोष्टी स्वभावाच्या घडणीत आपले स्थान घेतात, परंतु आपण हे विसरू नये की जग दाट अंधारामध्ये बुडाले आहे; अधार्मिकता, दुर्गुण आणि अधःपतन हे सतत वाढत व बळकट होत आहेत; म्हणूनच प्रत्येक शिक्षकाने आपल्या आत्म्यामध्ये खोलवर हे जाणले पाहिजे की त्याच्या देखरेखीखाली असणाऱ्यांची खरी गरज ही आहे कि देवाच्या आत्म्याची पुनरुत्पादक शक्ती त्यांच्या हृदयात असणे, जिवंत आचरण असणे, आणि उच्च ख्रिस्ती प्रगतीसाठी तयारी असणे. हीच ती खरी शिक्षा आहे जी स्वभावामध्ये ते कोमल, परिवर्तन स्पर्श आणते, जे स्वतः ख्रिस्तापासून प्रवाहित होतात. ही कृपा स्वभावाला मधुरता देईल, वर्तनाला कोमलता देईल जे फॅशनप्रिय समाजाच्या वरवरच्या चकाकीने कधीच साध्य करता येणार नाही. ख्रिस्तासाठी कार्य करणारा प्रत्येक सेवक हे आपले सर्वोच्च ध्येय ठरवो की आत्म्यांना देवाकडे आणणे; केवळ वरवरची कौशल्ये पाहणे व शिकवणे नव्हे. तुमची सारी ऊर्जा देवाच्या मंदिराच्या बांधणीसाठी जगत्या दगडांना तयार करण्यात केंद्रित करा. — Gospel Workers, 315-319

जिथे पाप वाढले, तिथे कृपा त्याहून अधिक वाढली

आपण यापासून धडा शिकायला नको काय? जरी आपण नैतिक भ्रष्टाचाराने ओसंडून वाहणाऱ्या जगात आहोत, तरीही पृथ्वीवरील घाणेरड्या अपवित्रतेला आपल्या आत्म्यात साठवून ठेवण्याची काहीच गरज नाही. ...प्रिय वाचका, तुझे जीवन हे सतत या गोष्टीचे साक्ष देत राहो की तू ख्रिस्ताचा आहेस. आपल्या प्रभूचे प्रतिनिधित्व कर कोमलतेत, सहनशीलतेत, दीर्घशांतीत, धीराने, वाईटाचा विचार न करण्यात, आनंदी वृत्तीत आणि आनंदाच्या पूर्णतेत कर. पापी सवयींवर विजय मिळविण्याच्या प्रयत्नात, ज्या सर्वांना त्याची खरी इच्छा आहे त्यांना विशेष कृपा दिली जाईल. आपण त्या दैवी मदतगारकडे येऊ शकतो, जो प्रलोभन आणि दुष्टतेच्या मध्यभागी असणाऱ्यांना सहाय्य करण्यास समर्थ आहे. देवाची प्रेमळ दयाळुता ही केवळ भावी सार्वकालिक बक्षिसासाठी राखून ठेवलेली नाही, तर ती त्याच्या लोकांच्या वर्तमान गरजांसाठीही विपुल आहे. {BEcho April 1, 1889, par. 8,9}

आपण हे लक्षात ठेवले पाहिजे की ख्रिस्ताने आपल्याला या जगातील नैतिक अंधःकारात प्रकाश होण्यासाठी ठेवले आहे. आपण देवाच्या स्वभावाचे चुकीचे चित्रण करायचे नाही, कुरकुर करायची नाही, जे वाटते ते तडकाफडकी बोलायचे नाही, इतरांना दोष द्यायचे नाही, टीका करायची नाही किंवा निंदा करायची नाही; परंतु पवित्र आत्म्याने आपल्या स्वभावाला ख्रिस्ताच्या साम्याप्रमाणे घडवावे. {BEcho October 8, 1894, par. 6}

आपण कुठल्याही गोष्टीत सैतानाचे गुण प्रकट करायचे नाहीत. आपण देवाच्या स्वभावाचे सहभागी व्हायला हवे, आत्मा आणि हृदयाने ताजेतवाने व्हायला हवे, त्या जिवंत पाण्याने जे देवाच्या नगरीस आनंदित करते. याबद्दल बोला, यासाठी प्रार्थना करा, याप्रमाणेच वागा येशूचे पतित मानवजातीवरील प्रेम ह्याबद्दल बोला. प्रत्येक आत्मा देवाचे वचन, देवाचा आत्मा आणि देवाचे प्रेम याने भरून जावो आणि तेजस्वी होवो, आणि आपल्या जगात प्रकाश आणि आशीर्वाद पोहोचविण्याचे

साधन बनो. ही प्रेमहीन, परूश्यांची केवळ बाह्य स्वरूपाची धर्मभावना प्रत्येक ख्रिस्तीच्या हृदयातून आणि जीवनातून साफ केली जावी; आणि देवाच्या आत्म्याचा मधुर प्रभाव प्रत्येक आत्म्यावर नियंत्रण ठेवणारा सामर्थ्य ठरो. तुम्ही जगाचा प्रकाश आहात, जो या जगाच्या नैतिक अंध:कारात चमकतो. आपण येशूच्या प्रेमाने परिपूर्ण झाले पाहिजे; आपल्या भावंडांविषयी असलेला हा सगळा स्वार्थी भाव पूर्णपणे उपटून टाकला गेला पाहिजे. {Ms34-1894.22}

सत्याचा शत्रू तुमची परीक्षा घेईल आणि तुम्हाला आजमावेल; पण जर तुम्ही स्वतःला येशूच्या मागे लपवले, जेणेकरून तुमच्या बचावासाठी फक्त तोच प्रकट होईल, तर देवाचे नाव गौरवले जाईल, कारण तुम्ही पवित्र आत्म्याच्या प्रभावाखाली असाल. तुम्ही एक चांगले कार्य करत आहात, कारण तुम्ही जुन्या सत्यांना अशा प्रकारे लोकांसमोर मांडता आहात की ते त्यांच्या दृष्टीने एक नवे प्रकटीकरण ठरते. तुम्ही अशी मौल्यवान सत्ये उघड करत आहात जी शतकानुशतके चुकांच्या सोबतीत ठेवली गेली होती. ख्रिस्ताचे प्रतिनिधी म्हणून तुम्ही आता त्या पवित्र कार्यात गुंतलेले आहात म्हणजे सत्याला निकृष्ट चुकांच्या संगतीतून सोडवून त्याला त्याच्या योग्य चौकटीत ठेवण्याच्या कार्यात. जे दुर्लक्षित झाले आणि तुच्छ मानले गेले होते, ते आता असे दाखविले जाते की ते देवाकडून आले आहे त्या देवाकडून ज्याने पूर्वीच्या पवित्र पुरुषांना प्रेरणा दिली होती, आणि जेव्हा ते बोलले तेव्हा ते पवित्र आत्म्याच्या प्रेरणेने बोलले. देवाने मानवी साधनांच्या द्वारे बोलले. त्याचा उद्देश असा आहे की त्याचे सत्य शंका आणि अविश्वास यांच्या अंध:कारमय प्रदेशातून परत आणले जावे जिथे सैतानाने त्याला ढकलले होते, आणि जिथे तो त्याला कायम अंधारात ठेवण्याचा डाव करत होता. हे सत्य त्या लोकांसमोर सादर करावयाचे आहे जे आध्यात्मिक चुकांच्या अंध:कारात आहेत, जे खोट्याने फसलेले आहेत; आणि हे सत्य त्यांच्या समोर त्याच्या मूळ तेजात चमकणार आहे, त्यांच्या नैतिक अंध:काराला उजळविणारे. जे पूर्वी केवळ एक "तर्काचा अंदाज" म्हणून मानले गेले होते, ते आता अंतःकरणावर एक ठाम खात्री म्हणून लादले जाईल. {Lt113-1894.4, 5}

प्रत्येक नैसर्गिक स्वभाववैशिष्ट्य इच्छाशक्तीच्या नियंत्रणाखाली आणले पाहिजे, आणि ही इच्छाशक्ती स्वतः देवाच्या इच्छेशी सुसंगतीत ठेवली पाहिजे. आपल्या

मनावर येणाऱ्या सर्वांत मोठ्या फसवणुकींपैकी एक म्हणजे आपण स्वतःला देवापेक्षा अधिक दयाळू किंवा न्यायी आहोत असे समजणे. माणूस हा उतावळा आणि बदलणारा असतो. अगदी नैसर्गिक हृदयातून उत्पन्न होणारी सर्वोत्तम कृत्येसुद्धा दोषपूर्ण असतात. आणि पवित्र शास्त्रातील हि साक्ष किती खरी आहे कि "दुष्टांची कोमल दया ही क्रूर असते." आपल्या सुरक्षिततेचा एकमेव मार्ग म्हणजे जे देव निंदितो ते आपणही निंदावे, आणि जे देव जपतो ते आपणही जपावे. {ST January 13, 1881, par. 12}

देव पाप्यांना त्यांच्या नैसर्गिक स्वभाववैशिष्ट्यांसह त्याच्या सेवेत प्रवेश करण्यास सांगत नाही ज्यामुळे ते संपूर्ण स्वर्गीय विश्व आणि जगासमोर अपयशी ठरतील.... कठोर, निर्दयी वृत्ती जी न्याय करते आणि दोष लावते, तिने प्रत्येक गोष्टीवर शत्रूचा ठसा उमटवला आहे. पण दया पुढे यायला हवी आणि प्रत्येक योजनेवर आपला विस्तीर्ण ठसा उमटवायला हवा. जगाने आतापर्यंत दाखविलेल्या तत्त्वांपेक्षा भिन्न तत्त्वे आता पाहिली पाहिजेत. ख्रिस्ताने वधस्तंभ उभारला आहे. तो आपल्या लोकांसाठी कसोट्या आणि वधस्तंभ तयार करण्यासाठी कोणत्याही मनुष्याला बोलावत नाही. तो आपली मागणी त्यांच्या समोर ठेवतो आणि त्यांना हे आमंत्रण देतो: "अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन. मी जो मनाचा सौम्य व लीन आहे त्या माझे जू आपणांवर घ्या व माझ्यापासून शिका म्हणजे 'तुमच्या जिवांना विसावा मिळेल.' कारण माझे जू सोयीचे व माझे ओझे हलके आहे." (मत्तय ११:२८-३०) {UL 169.4}

ज्यांनी जगाचा प्रकाश व्हायचे होते, त्यांनी फारच क्षीण आणि आजारीसारखी किरणे पसरवली आहेत. प्रकाश म्हणजे काय? तो म्हणजे भक्तिभाव, चांगुलपणा, सत्य, दया, प्रेम; तो म्हणजे स्वभाव आणि जीवनामध्ये प्रकट झालेले सत्य. सुवार्तेची प्रभावी शक्ती ही तिच्या विश्वासणाऱ्यांच्या व्यक्तिगत भक्तिभावावर अवलंबून आहे; आणि देवाने आपल्या प्रिय पुत्राच्या मृत्यूद्वारे अशी व्यवस्था केली आहे की प्रत्येक आत्मा प्रत्येक चांगल्या कार्यासाठी पूर्णपणे सज्ज व्हावा. प्रत्येक आत्मा हा तेजस्वी आणि चमकणारा प्रकाश व्हायला हवा, ज्याद्वारे त्या देवाची स्तुती प्रकट व्हावी ज्याने आपल्याला अंध:कारातून त्याच्या अद्भुत प्रकाशात बोलावले. "आपण देवाबरोबरचे सहकारी कामगार आहोत." होय, कामगार; म्हणजे

परमेश्वराच्या द्राक्षमळ्यात मनापासून सेवा करणारे. आपल्याला आत्मे वाचवायचे आहेत आपल्या मंडळ्यांतील आत्मे, आपल्या शब्बाथ शाळांतील आत्मे, आणि आपल्या शेजारीपाजारी असणारे आत्मे. द रिव्ह्यू अँड हेरल्ड, २४ मार्च १८९१

ख्रिस्त हा आपला आदर्श आहे; आणि जे ख्रिस्ताचे अनुकरण करतात ते अंधःकारात चालणार नाहीत, कारण ते स्वतःच्या सुखाचा शोध घेणार नाहीत. त्यांचे जीवन सतत देवाला गौरव देण्याचे उद्दिष्ट ठेवेल. ख्रिस्ताने जगासमोर देवाचा स्वभाव दाखवून दिला. प्रभु येशूने आपले जीवन असे जगले की लोकांना कबूल करावे लागले की त्याने केलेली प्रत्येक गोष्ट उत्तम केली आहे. जगाचा तारणारा हा जगाचा प्रकाश होता, कारण त्याचा स्वभाव निष्कलंक होता. जरी तो देवाचा एकुलता एक पुत्र होता आणि स्वर्ग व पृथ्वीवरील सर्व गोष्टींचा वारस होता, तरी त्याने आळस आणि स्वतःच्या मनमानीसाठी जगण्याचे उदाहरण सोडले नाही. {YI October 18, 1894}

“प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता. 3सर्वकाही त्याच्या द्वारे झाले आणि जे काही झाले ते त्याच्यावाचून झाले नाही. त्याच्या ठायी जीवन होते, व ते जीवन मनुष्यमात्राचा प्रकाश होते. तो प्रकाश अंधारात प्रकाशतो; तरी अंधाराने त्याला ग्रासले नाही.” (योहान १:१-५). जगाने नाझरेथच्या त्या विनम्र मनुष्यामध्ये देवत्व पाहिले नाही. अनंत देवाचा एकुलता एक पुत्र या जगात होता, पण माणसांनी त्याला त्याच्या खऱ्या स्वरूपात ओळखले नाही. {1SM 296.1}

ख्रिस्ताचा खरा सेवक आत्मिक प्रकाशाच्या वातावरणाने वेढलेला असावा, कारण तो प्रकाशाच्या जगाशी जोडलेला आहे आणि तो ख्रिस्ताबरोबर चालतो जो जगाचा प्रकाश आहे. युक्तिवादांना विरोध केला जाऊ शकतो, समजावणी आणि विनंतीला तुच्छ लेखले जाऊ शकते, तर्कशास्त्राच्या कठोर आधाराने केलेली सर्वात प्रभावी आवाहने दुर्लक्षित केली जाऊ शकतात; पण धार्मिकतेचा जिवंत स्वभाव, जीवनाच्या प्रत्येक वाटचालीत प्रकट होणारा दैनंदिन भक्तिभाव, जिथे कुठे पापी आढळतो तिथे त्याच्याविषयीची काळजी, अंतःकरणात पेटणारा सत्याचा आत्मा,

चेहऱ्यावरून झळकणारा आणि प्रत्येक शब्दातून प्रकट होणारा आत्मा ही सर्व एकत्र येऊन असा उपदेश तयार करतात, ज्याला विरोध करणे किंवा दुर्लक्षित करणे कठीण असते, आणि ज्यामुळे सैतानाचे गडगंज किल्लेसुद्धा थरथर कापतात. देवाबरोबर चालणारे सेवक हे स्वर्गीय शस्त्रसामग्रीने सज्ज असतात, आणि त्यांच्या प्रयत्नांना विजय लाभतो. {LHU 225.2}

ख्रिस्ताच्या क्रूसातून झळकणारा सुवार्तेचा प्रकाश हा स्वार्थाला धिक्कारतो आणि उदारता व परोपकाराला प्रोत्साहन देतो. वाढत्या देणग्यांच्या मागण्या होत आहेत ही गोष्ट दुःख मानण्यासारखी नाही. देव आपल्या पुरवठ्याने आपल्या लोकांना त्यांच्या मर्यादित कार्यक्षेत्रातून बाहेर बोलावत आहे, त्यांना मोठ्या कार्यांत सहभागी करण्यासाठी. जेव्हा जगावर नैतिक अंधःकार पसरत आहे, त्या काळी असीम प्रयत्नांची मागणी होत आहे. देवाचे अनेक लोक सांसारिकपणा आणि लोभ यांच्या सापळ्यात अडकण्याच्या धोक्यात आहेत. त्यांनी हे समजले पाहिजे की त्यांच्या साधनांवरील वाढत्या मागण्या ही त्याची दया आहे. परोपकार कृतीत उतरविणारी उद्दिष्टे त्यांच्या समोर ठेवली गेली पाहिजेत; अन्यथा ते महान आदर्शाच्या स्वभावाचे अनुकरण करू शकणार नाहीत. {CCh 272.2}

यहूदी व्यवस्थेची पद्धत ही सुवार्तेचे प्रतिरूप होते ख्रिस्ती धर्माचे असे एक चित्रण, जेवढे लोकांच्या मनांना आत्मिक प्रकाश समजू शकेल तेवढे हळूहळू विकसित व्हायचे होते. सैतान नेहमीच सोपी व स्पष्ट सत्ये गोंधळात टाकण्याचा प्रयत्न करतो, पण ख्रिस्त नेहमीच मन उघडून पाडतो, जेणेकरून पतित मानवाच्या तारणासंबंधी आवश्यक ते प्रत्येक सत्य त्याला समजले जावे. आजही काही सत्याचे पैलू फक्त फिकट दिसतात, काही संबंध समजले जात नाहीत, आणि देवाच्या नियमातील कितीतरी खोल अर्थ अजूनही उलगडलेले नाहीत. देवाच्या नियमात अमाप रुंदी, गौरव आणि महिमा आहे; तरीही धार्मिक जगाने हा नियम बाजूला सारला आहे जसे यहुद्यांनी केले तसेच मानवी परंपरा व आज्ञांना उंचावण्यासाठी केले. ख्रिस्ताच्या येण्यापूर्वी लोक व्यर्थ विचारत होते: “सत्य काय आहे?” पृथ्वीवर अंधःकार पसरलेला होता, लोकांवर दाट अंधःकार होता. अगदी यहूदियाही अंधःकाराने वेढलेले होते, जरी देवाचा आवाज त्यांना त्याच्या वचनांतून ऐकू येत होता. देवाचे सत्य त्याच्या स्वतःला सांगणारे म्हणून मिरवणाऱ्या लोकांच्या

अंधश्रद्धा व परंपरांनी गप्प केले होते. भांडण, मत्सर आणि पूर्वग्रह यांनी स्वतःला देवाची मुले म्हणवणारे विभागले गेले होते. अशा वेळी देवाकडून एक शिक्षक पाठविला गेला तोच जो मार्ग, सत्य आणि जीवन आहे. येशूने स्वर्गातील शुद्ध, समृद्ध सत्य प्रकट केले, जे पृथ्वीवरील नैतिक अंध:कार आणि उदासीमध्ये प्रकाशमान व्हावे म्हणून आले होते. देवाने म्हटले: “आत्मिक प्रकाश होवो,” आणि देवाच्या तेजाचा प्रकाश येशू ख्रिस्ताच्या चेहऱ्यात प्रकट झाला. {RH November 28, 1893, par. 5}

ख्रिस्तामध्ये देवाने स्वतःच्या प्रेमाचे प्रतिबिंब पाहिले. ख्रिस्ताचा स्वभाव देवाच्या स्वभावाशी पूर्णपणे एकरूप असल्यामुळे देव देहात प्रकट झाला. देव देहात अशा रीतीने प्रकट झाला हे स्वर्गातील सैन्यासाठी आश्चर्य होते “तो गूढ जो युगानुयुगे व पिढ्यानपिढ्या लपवून ठेवला गेला होता.” {ST, April 15, 1897 par. 10}

“ख्रिस्ताची पित्याबरोबरची एकता हा देवासाठी सततचा आनंद होता; कारण त्याला ठाऊक होते की जगात असा एक आहे जो त्याचे चुकीचे प्रतिनिधित्व करणार नाही. ख्रिस्तामध्ये त्याने स्वतःच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब पाहिले. आणि त्याच्या अनुयायांनाही हीच एकता मिळावी, हीच ख्रिस्ताची महान इच्छा होती. या एकतेसाठी त्याने प्रार्थना केली.” [योहान १७:१७-२१ उद्धृत] {14MR 220.2}

येशू, देवाचा पुत्र, याच्या द्वारे पिता अधिक पूर्णपणे जगाला प्रकट होतो. येशूने आपल्या शिष्यांना म्हटले: “जर तुम्ही मला ओळखले असते, तर तुम्ही माझ्या पित्यालाही ओळखले असते; आणि आतापासून तुम्ही त्याला ओळखता आणि त्याला पाहिले आहे.” फिलिप्प म्हणाला, “प्रभु, आम्हांला पित्याला दाखव, आणि ते आम्हांस पुरे.” येशू म्हणाला, “फिलिप्पा, मी इतका वेळ तुमच्याबरोबर आहे, आणि तरीही तू मला ओळखले नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले त्याने पित्याला पाहिले

आहे.” आजही हजारो आत्म्यांचा आवाज आहे की: “आम्हांला पिता दाखव, आणि आम्ही समाधानी होऊ. आम्ही त्याला पाहेपर्यंत देवाला आमचा पिता म्हणू शकत नाही.” अशा प्रत्येक आत्म्याला येशू आजही तेच सांगतो जे त्याने फिलिप्पाला सांगितले होते: “‘मी इतका वेळ तुमच्याबरोबर आहे, आणि तरीही तू मला ओळखले नाहीस काय?’ माझी कार्ये तू पाहिली नाहीस काय? माझ्या शिकवणी ऐकल्या नाहीस काय? माझ्या पित्याच्या नावाने मी केलेले चमत्कार तू पाहिले नाहीस काय? आणि तरीही देवाचा स्वभाव समजलास नाहीस काय? मी तुझ्यासोबत प्रार्थना केली आहे, तुझ्यासाठी प्रार्थना केली आहे; तरीही तुला हे समजत नाही का की मीच मार्ग, सत्य आणि जीवन आहे, आणि माझ्या जीवनात मी तुला माझ्या पित्याचा स्वभाव दाखवला आहे? मी माझ्या पित्याच्या तेजाचा प्रकाश आहे, मी त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचा अचूक प्रतिबिंब आहे. ‘तू विश्वास ठेवत नाहीस काय की मी पित्यामध्ये आहे आणि पिता माझ्यामध्ये आहे? जी वचने मी तुम्हांला सांगतो ती मी स्वतःच्या अधिकाराने बोलत नाही; पण जो पिता माझ्यामध्ये राहतो, तोच ती कार्ये करतो. माझ्यावर विश्वास ठेवा की मी पित्यामध्ये आहे आणि पिता माझ्यामध्ये आहे; अन्यथा माझ्या कार्यांसाठी तरी माझ्यावर विश्वास ठेवा. खचित मी तुम्हांला सांगतो, जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मी करतो ती कार्ये तोही करील; आणि याहूनही मोठी कार्ये तो करील; कारण मी माझ्या पित्याकडे जात आहे.’” {ST June 9, 1890, par. 1}

देवाचे सिंहासन सत्य व धार्मिकतेमध्ये स्थिर आहे

“न्यायाला मागे ढकलले आहे. नीतिमत्ता लांब उभी राहिली आहे; कारण चव्हाट्यांवर सत्य अडखळून पडले आहे, तेथे सरळतेचा प्रवेश होत नाही. सत्याचा

अगदी अभाव झाला आहे; दुष्कर्मापासून दूर राहणारा बळी पडतो. परमेश्वराने हे पाहिले व न्याय नाही म्हणून त्याची इतराजी झाली.” (यशया ५९:१४-१५). हे येशू ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील जीवनात पूर्ण झाले. तो देवाच्या आज्ञांशी निष्ठावंत राहिला, त्या मानवी परंपरा आणि नियमांना नाकारून ज्यांना देवाच्या आज्ञांच्या जागी उंचावले गेले होते. ह्यामुळे त्याचा द्वेष केला गेला आणि त्याचा छळ झाला. हीच इतिहासाची पुनरावृत्ती होत आहे. मानवी नियम व परंपरा देवाच्या नियमापेक्षा उंचावले जातात, आणि देवाच्या आज्ञांना निष्ठावंत राहणारे अपमान आणि छळ सहन करतात. देवाविषयीच्या आपल्या निष्ठेमुळे ख्रिस्तावर शब्बाथभंग आणि निंदा करण्याचे आरोप लावले गेले. त्याला भूत लागले आहे असे घोषित करण्यात आले, आणि त्याला बेएल्झेबूल म्हणून धिक्कारले गेले. त्याचप्रमाणे त्याचे अनुयायीही आरोपित आणि चुकीच्या रीतीने सादर केले जातात. अशा प्रकारे सैतान त्यांना पापात ओढण्याची आणि देवावर अपमान आणण्याची आशा करतो. {COL 170.3}

अन्याय करणाऱ्या न्यायाधीशाच्या दृष्टांतात ख्रिस्ताने दाखवून दिले की आपण काय करावे. “देव आपले निवडलेले, जे रातंदिवस त्याला आळवतात, त्यांच्यासाठी न्याय करणार नाही काय?” ख्रिस्त, जो आपला आदर्श आहे, त्याने स्वतःला निर्दोष ठरवण्यासाठी किंवा स्वतःची सुटका करून घेण्यासाठी काहीही केले नाही. त्याने आपला विषय देवाकडे सोपविला. त्याचप्रमाणे त्याचे अनुयायीही इतरांवर आरोप करू नयेत, दोष लावू नयेत, किंवा स्वतःला सोडवून घेण्यासाठी बळाचा आधार घेऊ नये. {COL 171.2}

सैतान ख्रिस्ताच्या मृत्यूचे प्रतीक असलेल्या बलिदान अर्पणांना तुच्छ करण्याचा प्रयत्न करीत होता. लोकांच्या मनांचा अंध:कार मूर्तिपूजेमुळे दाट झाला, तेव्हा त्याने त्यांना या अर्पणांचा बनावट प्रकार करायला प्रवृत्त केले, इतकेच नव्हे तर त्यांच्या देवतांच्या वेदींवर स्वतःची मुले अर्पण करण्यास उद्युक्त केले. जेव्हा मनुष्य देवापासून दूर वळला, तेव्हा देवाचे गुण न्याय, पवित्रता आणि प्रेम यांच्या जागी अत्याचार, हिंसा आणि क्रूरता आली. {PP 120.3}

देवाच्या अधीन राहून आदाम हा पृथ्वीवरील कुटुंबाचा प्रमुख ठरविला गेला होता,

ज्याने स्वर्गीय कुटुंबाची तत्त्वे टिकवावीत. असे झाले असते तर शांती आणि आनंद आला असता. पण “कोणी स्वतःसाठीच जगत नाही” (रोमकरांस १४:७) हा नियम सैतानाने विरोध करण्याचे ठरवले. तो स्वतःसाठी जगू इच्छित होता. तो स्वतःला प्रभावाचा केंद्रबिंदू बनवू इच्छित होता. याच कारणामुळे स्वर्गात बंड झाले, आणि ह्याच तत्त्वाचा मनुष्याने स्वीकार केल्यामुळे पृथ्वीवर पाप आले. जेव्हा आदामाने पाप केले, तेव्हा मनुष्य देवाने ठरविलेल्या केंद्रापासून तुटला. जगामध्ये एका दुष्ट आत्म्याने केंद्रस्थानी स्थान मिळवले. जिथे देवाचे सिंहासन असायला हवे होते, तिथे सैतानाने आपले सिंहासन ठेवले. आणि जगाने आपला मान व आदर एक अर्पण म्हणून शत्रूच्या पायांशी ठेवला. {CT 33.1}

स्वर्गीय दरबारात सैतानाने दावा केला की देवाच्या राज्याच्या नियमांत बदल व्हायला हवा. जर त्याला हे दाखवता आले असते की दहा आज्ञांतील एखादा लहानसा बिंदू किंवा मात्रा सुद्धा सर्वोच्च न्यायाच्या तत्त्वांवर आधारित नाही, तर त्याद्वारे त्याने हे सिद्ध केले असते की संपूर्ण नियमशास्त्र दोषपूर्ण आहे; कारण कोणत्याही नियमशास्त्रात सर्वात कमी महत्त्वाचा मानला जाणारा नियम जसा असतो, तसा सर्व नियमांचा प्रभाव असतो. जर एखाद्या आज्ञेत बदल करणे आवश्यक आहे हे सिद्ध झाले असते, तर देवाच्या अचूकतेविरुद्ध सैतानाकडे असलेला हा सर्वात प्रभावी युक्तिवाद ठरला असता. अशा प्रकारे त्याने केवळ एका आज्ञेलाच नव्हे तर यहोवाच्या सर्व आज्ञांना निष्फळ ठरविले असते. {Ms125-1901.13}

स्वर्गात बंडाला प्रवृत्त करणारा तोच आत्मा अजूनही पृथ्वीवर बंडाला प्रेरणा देतो. देवदूतांबरोबर जसा डाव त्याने खेळला होता, तसाच डाव तो मनुष्यांबरोबरही आजवर खेळत आहे. आज्ञाभंग करणाऱ्यांच्या मुलांमध्ये त्याचा आत्मा राज्य करतो. त्याच्यासारखेच ते देवाच्या नियमांच्या बंधनांना तोडण्याचा प्रयत्न करतात आणि त्याच्या आज्ञाभंगातून मनुष्यांना स्वातंत्र्य मिळेल असे आश्वासन देतात. पापावर केलेली धिक्कारणी आजही द्वेष आणि विरोध यांना भडकावते. जेव्हा देवाचे इशाऱ्यांचे संदेश अंतःकरणापर्यंत पोहोचतात, तेव्हा सैतान मनुष्यांना स्वतःचे समर्थन करायला प्रवृत्त करतो आणि त्यांच्या पापाच्या मार्गात इतरांची सहानुभूती मिळवण्यास प्रवृत्त करतो. चुका दुरुस्त करण्याऐवजी ते दोष

दाखवणाऱ्याविरुद्‌ध संताप निर्माण करतात जणू तोच सर्व अडचणींचे मूळ कारण आहे. धार्मिक हाबेलच्या काळापासून ते आजच्या काळापर्यंत, पाप धिक्कारण्याचे धाडस करणाऱ्यांविरुद्‌ध याच आत्म्याचे प्रकटीकरण होत आले आहे. {GC 500.1}

सैतानाला स्वर्गातून हाकलून देण्यात आले, तेव्हा देवाने आपला न्याय घोषित केला आणि आपल्या सिंहासनाचा सन्मान राखला. पण मनुष्य जेव्हा या बंडखोर आत्म्याच्या फसवणुकीस बळी पडून पापात पडला, तेव्हा देवाने आपल्या एकुलत्या एक पुत्राला पतित मानवजातीसाठी मरायला देऊन आपल्या प्रेमाचा पुरावा दिला. प्रायश्चित्तात देवाचा स्वभाव प्रकट झाला. वधस्तंभ महान युक्तिवाद संपूर्ण विश्वाला दाखवून देतो की लूसीफरने निवडलेला पापाचा मार्ग हा देवाच्या शासनावर दोष टाकणारा नव्हता. {GC 500.4}

देवाचा चांगुलपणा, दया आणि प्रेम येशू ख्रिस्ताने मोशेला प्रकट केले. हाच देवाचा स्वभाव आहे. जेव्हा देवाची सेवा करण्याचा दावा करणारे लोक त्याच्या स्वभावाकडे दुर्लक्ष करतात, आणि आपल्या सहकाऱ्यांशी वागताना सन्मान व धार्मिकतेपासून दूर जातात, तेव्हा सैतान आनंदित होतो; कारण त्यानेच त्यांना स्वतःचे गुण दिलेले असतात. ते रोमनपंथाच्या मार्गावर चालतात. जे प्रभूच्या स्वभावगुणांचे प्रतिनिधित्व करायला बांधील आहेत, ते साध्या व्यासपीठावरून खाली उतरतात आणि आपल्या मानवी निर्णयाने इतरांच्या इच्छेवर जबरदस्ती लादण्यासाठी नियम आणि ठराव रचतात. मनुष्यांना इतर मनुष्यांच्या आज्ञा पाळण्यास भाग पाडण्यासाठी बनविलेले हे उपाय अशी व्यवस्था निर्माण करतात जी सहानुभूती व कोमल करुणेला पायदळी तुडवते, जी दया, न्याय आणि देवाच्या प्रेमाकडे डोळे झाकते. ज्यामुळे नैतिक प्रभाव आणि वैयक्तिक जबाबदारी तुडवली जाते. {1888 1435.2}

आता मला हे सांगण्याची आज्ञा मिळाली आहे: तुमचे दीर्घकाळापासून दुर्लक्षित कर्तव्य पूर्ण करा. या बाबतीत कोणतेही प्रश्न उपस्थित केले जाणार नाहीत. न्याय, दया आणि देवाचे प्रेम हे इतक्या काळापासून या कार्याच्या हृदयातील नियंत्रणातून दूर ठेवले गेले आहेत की डोळे आंधळे झाले आहेत आणि आत्मिक समज विकृत झाली आहे. {SpM 178.3}

पाटमॉसच्या बेटावर प्रेषित योहानाला त्या गोष्टी प्रकट झाल्या ज्या देवाने त्याच्यामार्फत लोकांना द्याव्या अशी त्याची इच्छा होती. या प्रकटीकरणांचा अभ्यास करा. येथे चिंतन करण्यास योग्य असे विषय आहेत मोठे आणि सर्वसमावेशक धडे जे आता देवदूतांची संपूर्ण मंडळी मानवांपर्यंत पोहोचवण्याचा प्रयत्न करीत आहे. ख्रिस्ताचे जीवन आणि त्याचा स्वभाव पाहा, आणि त्याच्या मध्यस्थी कार्याचा अभ्यास करा. येथे आहे अप्रतीम शहाणपणा, अप्रतीम प्रेम, अप्रतीम न्याय, अप्रतीम दया. येथे आहेत खोली व उंची, लांबी व रुंदी आपल्या मननासाठी. ख्रिस्ताचे जीवन, त्याचा स्वभाव आणि त्याचे मध्यस्थी कार्य जगासमोर मांडण्यासाठी असंख्य लेखणी वापरल्या गेल्या आहेत; तरीही प्रत्येक मनुष्य, ज्याच्यामार्फत पवित्र आत्म्याने कार्य केले आहे, त्याने या विषयांना आपल्या मानवी मन आणि आत्म्याच्या स्वरूपानुसार ताज्या व नव्या प्रकाशात सादर केले आहे. — Review and Herald, एप्रिल ४, १८९९

“नियमाच्या बंधनकारक मागण्या सादर करताना, अनेकांनी ख्रिस्ताच्या अप्रतिम प्रेमाचे चित्रण करण्यात अपयश मिळवले आहे.... नियम हा अपराध्यांसमोर असा काहीतरी वेगळा म्हणून नव्हे, तर देवाच्या विचारांचा आणि स्वभावाचा प्रकट करणारा म्हणून सादर केला गेला पाहिजे. जसा सूर्यप्रकाश सूर्यापासून वेगळा करता येत नाही, तसाच देवाचा नियम त्याच्या दैवी कर्त्यापासून वेगळा करून मनुष्यांसमोर योग्य रीतीने सादर करता येत नाही.” {RH, फेब्रुवारी ३, १८९१, परि. ९}

देवाची दया आणि देवाचे प्रेम ही त्याच्या सिंहासनाची वैशिष्ट्ये आहेत. जे लोक स्वतःला देवाच्या राज्याचे लोक असल्याचे सांगतात, पण तरीही आपल्या स्वार्थी प्रेमापासून, आपल्या कठोर, लोखंडासारख्या इच्छाशक्तीपासून, आपल्या हट्टी मार्गांपासून वळण्यास नकार देतात ते लोक सतत येशू ख्रिस्ताविषयी खोटी साक्ष देतात. {HM, 1 डिसेंबर 1894, लेख D, परिच्छेद 13}

याजक आणि शासकांनी स्वतःला ख्रिस्ताच्या कामावर दोषारोप करणारे न्यायाधीश म्हणून उभे केले होते; पण ख्रिस्ताने स्वतःला त्यांच्या न्यायाधीश म्हणून, आणि संपूर्ण पृथ्वीच्या न्यायाधीश म्हणून घोषित केले. जग ख्रिस्ताला

सोपविण्यात आले आहे, आणि पडलेल्या मानववंशासाठी देवाकडून जे जे आशीर्वाद आले आहेत, ते सर्व त्याच्यामार्फत आले आहेत. देहधारणेपूर्वी तो तारणारा होता, आणि देहधारणेनंतरही तो तारणारा आहे. पाप आले, त्या क्षणीच तारणहारही होता. त्याने सर्वांना प्रकाश आणि जीवन दिले आहे; आणि ज्याला जितका प्रकाश दिला आहे, त्याच्या त्या प्रमाणावर न्याय होणार आहे. आणि ज्याने तो प्रकाश दिला, ज्याने आत्म्याच्या मागे सर्वात कोमल विनवण्या करत, त्याला पापापासून पवित्रतेकडे वळविण्याचा प्रयत्न केला, तोच एकाच वेळी वकील आहे आणि न्यायाधीशही आहे. स्वर्गातील त्या महान संघर्षाच्या सुरुवातीपासून सैतानाने फसवणुकीद्वारेच आपला हेतू टिकवून ठेवला आहे; पण ख्रिस्त त्याच्या योजना उघड करण्यासाठी आणि त्याची शक्ती मोडून काढण्यासाठी सतत काम करीत आला आहे. ज्याने फसवणूक करणाऱ्याला सामोरे गेले, आणि जो सर्व युगांपासून सैतानाच्या तावडीतून कैद्यांना सोडविण्याचा प्रयत्न करीत आला आहे तोच प्रत्येक आत्म्याचा न्याय करणार आहे. {DA 210.2}

आणि देवाने “त्याला न्याय करण्याचा अधिकार दिला आहे, कारण तो मनुष्याचा पुत्र आहे.” कारण त्याने मानवी दुःख आणि प्रलोभनाचा अगदी तळाशी पोचलेला कटू अनुभव घेतला आहे; कारण तो मनुष्याचे दुर्बलपण आणि पाप समजतो; कारण आपल्या वतीने त्याने सैतानाच्या प्रलोभनांवर विजय मिळवला आहे; आणि कारण ज्यांच्या तारणासाठी त्याचे स्वतःचे रक्त सांडले गेले, त्या आत्म्यांशी तो न्यायाने आणि कोमलतेने वागेल, या सर्व कारणांमुळेच मनुष्याचा पुत्र न्याय करण्यासाठी नेमण्यात आला आहे. {DA 210.3}

पण ख्रिस्ताचे ध्येय न्यायासाठी नव्हते, तर तारणासाठी होते. “देवाने आपला पुत्र जगात पाठविला, जगावर दोष ठेवण्यासाठी नव्हे; तर जगाला त्याच्यामार्फत तारण मिळावे म्हणून.” (योहान 3:17) आणि सनहेद्रीनसमोर येशूने घोषित केले: “जो कोणी माझे वचन ऐकतो आणि ज्याने मला पाठविले त्याच्यावर विश्वास ठेवतो, त्याकडे सार्वकालिक जीवन आहे; आणि त्याचा न्याय होत नाही, पण तो मृत्यूपासून जीवनाकडे गेला आहे.” (योहान 5:24, R.V.) {DA 210.4}

शास्त्री देवाच्या राज्याजवळ होते, कारण त्यांनी धार्मिकतेची कृत्ये या गोष्टी

होमबळी आणि बलिदानांपेक्षा देवाला अधिक प्रिय आहेत हे मान्य केले होते. परंतु त्यांना ख्रिस्ताच्या दैवी स्वभावाची जाणीव होणे आवश्यक होते, आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवल्यामुळे धार्मिकतेची कामे करण्यासाठी सामर्थ्य मिळवणे आवश्यक होते. ख्रिस्ताशी जिवंत विश्वासाने जोडलेले नसेल, तर धार्मिक विधी काहीही मूल्य ठेवत नाहीत. अगदी नैतिक नियमसुद्धा त्याच्या उद्दिष्टापर्यंत पोहोचण्यात अपयशी ठरतो, जर तो तारणाऱ्याशी असलेल्या नात्याच्या प्रकाशात समजला गेला नाही. ख्रिस्ताने वारंवार दाखवून दिले की त्याच्या पित्याच्या नियमामध्ये फक्त अधिकाराने दिलेल्या आज्ञांपेक्षा अधिक खोल काहीतरी आहे. त्या नियमामध्ये सुवार्तेत प्रकट झालेला तोच सिद्धांत सामावलेला आहे. नियम मनुष्याचे कर्तव्य दाखवतो आणि त्याचा अपराध उघड करतो. क्षमा मिळविण्यासाठी आणि नियमाने सांगितलेल्या गोष्टी पूर्ण करण्याचे सामर्थ्य मिळविण्यासाठी मनुष्याने ख्रिस्ताकडेच पाहिले पाहिजे. {DA 608.2}

स्वर्गात सेवकाई करणारे देवदूत असे सांगतात: आम्हाला जे कार्य करण्याची आज्ञा देण्यात आली होती ते आम्ही पूर्ण केले आहे. आम्ही वाईट देवदूतांच्या सैन्याला मागे ढकलले. आम्ही मनुष्यांच्या आत्म्यांमध्ये प्रकाश आणि तेज भरले, ज्यामुळे येशूमध्ये प्रकट झालेल्या देवाच्या प्रेमाची त्यांची स्मृती ताजी झाली. आम्ही त्यांच्या नजरा ख्रिस्ताच्या वधस्तंभाकडे वळवल्या. देवाचा पुत्र वधस्तंभावर खिळवला गेला त्या पापाची जाणीव होऊन त्यांची अंतःकरणे खोलवर हलली. त्यांना पटले. त्यांनी परिवर्तनामध्ये घ्यावयाच्या पावले ओळखली; त्यांनी सुवार्तेचे सामर्थ्य अनुभवले; देवाच्या प्रेमातील गोडवा पाहून त्यांची अंतःकरणे कोमल झाली. त्यांनी ख्रिस्ताच्या स्वभावातील सौंदर्य पाहिले. {COL 318.1}

ख्रिस्त हा पाप्यांचा वकील आहे. जे त्याची सुवार्ता स्वीकारतात ते त्याला उघड्या चेहऱ्याने पाहतात. ते त्याच्या कार्याचे नियमांशी असलेले नाते समजतात, आणि तारणाऱ्यामार्फत प्रकट झालेला देवाचा शहाणपणा आणि महिमा ते मान्य करतात. {6BC 1096.4}

मी जे बोललो आहे त्याहून अधिक काय सांगू? जुना करार खूप प्रामाणिकपणे आणि काळजीपूर्वक अभ्यासला गेला पाहिजे. नवा करार जुना करारापेक्षा कमी निकष

दाखवत नाही. डोंगरावरील उपदेशामध्ये येशूने अगदी तेच सिद्धांत मांडले जे त्याच्या स्वतःच्या तोंडातून मोशेला दिले गेले होते, जेणेकरून ते इस्राएलच्या लोकांना सांगावे. ख्रिस्ताने मनुष्याचे देवाविषयीचे आणि सहका-यांविषयीचे कर्तव्य अधिक स्पष्ट आणि ठळकपणे सांगितले, कारण अवज्ञेमुळे देवाच्या आज्ञांबद्दल माणसे गोंधळलेली होती. म्हणून डोंगरावरील उपदेश काळजीपूर्वक वाचा. {SpTA09 58.2}

प्रत्येक युगामध्ये सैतानाने मनुष्यांना यहोवाच्या कल्याणकारी योजना याविषयी अज्ञानी ठेवण्याचा प्रयत्न केला आहे. त्याने देवाच्या नियमातील महान गोष्टी म्हणजे न्याय, दया आणि प्रेमाचे सिद्धांत त्यांच्या नजरेआड करण्याचा प्रयत्न केला आहे. माणसे म्हणतात की आपण ज्या युगात जगत आहोत त्यात मोठी प्रगती आणि ज्ञान झाले आहे; पण देव पृथ्वीला पाप आणि हिंसाचाराने भरलेली पाहतो. लोक म्हणतात की देवाचा नियम रद्द झाला आहे, बायबल खरे नाही; आणि त्याचा परिणाम म्हणून, नोहाच्या काळापासून किंवा धर्मत्यागी इस्राएलाच्या दिवसांपासून कधीही न पाहिलेला दुष्टपणाचा पूर संपूर्ण जगावर वाहत आहे. आत्म्याची उदात्तता, कोमलता, भक्तिभाव हे सर्व निषिद्ध गोष्टींच्या लालसेसाठी विकले जात आहे. फायद्यासाठी केलेल्या गुन्ह्यांचा काळाकुट्ट इतिहास रक्त गोठविण्यासाठी आणि आत्म्याला भयाने थरथरविण्यासाठी पुरेसा आहे. {PK 275.2}

आरशाप्रमाणे

जेव्हा तुम्ही बायबल उघडता आणि जर तुम्ही देवाच्या नियमाचे उल्लंघन करत असाल, तर तुम्हाला असे वाटेल की रागाच्या सर्व धमक्या तुमच्याच बाबतीत आहेत. जेव्हा तुम्ही सभेत साक्ष द्यायला उभे राहाल, तेव्हा ती अविश्वास आणि अंधाराने भरलेली असेल. तुमची साक्ष तुमच्या स्वर्गीय पित्याचे चुकीचे चित्र उभे करेल. ती त्याला असा दाखवेल की जणू तुम्ही त्याच्याकडे परत यायला इच्छुक असता, पण तो तुम्हाला क्षमा करायला तयार नाही; आणि अशा रीतीने तुम्ही

मंडळीसमोर तुमच्या तारणाऱ्याचा अपमान कराल. पण परमेश्वराने वचन दिले आहे: “तुम्ही मला शरण याल आणि पूर्ण जिवेभावे माझ्या शोधास लागाल, तेव्हा मी तुम्हांला पावेन.” (यिर्मया 29:13). मग तुम्ही परमेश्वराचे वचन तसेच का धरू शकत नाही? तुम्ही देवाच्या गौरवासाठी एकच हेतू ठेवून का येऊ शकत नाही, आणि त्याने दिलेल्या संपन्न वचनांचा स्वीकार का करू शकत नाही? {RH, 19 मार्च 1889, परिच्छेद 7}

आपल्यासाठी योग्य होईल की आपण आरसा म्हणजे देवाचे नियमशास्त्र आपल्या समोर धरावे आणि त्यात आपला स्वभाव कसा दिसतो ते पाहावे. {Lt53-1887.13}

परमेश्वर प्रत्येक आत्म्याची परीक्षा करील, जसे सोने भट्टीत तपासले जाते, जोपर्यंत मळ आणि टिन नष्ट होत नाहीत आणि शुद्ध करणारा आपलेच प्रतिबिंब आरशात पाहतो त्याप्रमाणेच. म्हणूनच परीक्षा निराशेचे कारण नाही; उलट ती देवावरील आपला विश्वास वाढविण्याचे कारण आहे. आपण दररोज हे दाखवले पाहिजे की आपल्याला प्रतिफळाच्या बक्षिसाचे मोल समजते आणि आपण त्याचा आदर करतो. {Lt21a-1892.2}

“आपल्याला देवाची मुले हे नाव मिळाले ह्यात पित्याने आपल्याला केवढे प्रीतिदान दिले आहे पाहा; आणि आपण तसे आहोतच. ह्यामुळे जग आपल्याला ओळखत नाही, कारण त्याने त्याला ओळखले नाही. जो कोणी त्याच्यासंबंधाने ही आशा बाळगतो तो, जसा तो शुद्ध आहे, तसे आपणाला शुद्ध करतो. जो कोणी पाप करतो तो स्वैराचार करतो; कारण पाप स्वैराचार आहे. तुम्हांला माहीत आहे की, आपली पापे हरण करण्यासाठी तो प्रकट झाला; त्याच्या ठायी पाप नाही.” (1 योहान 3:1, 3-5) जोपर्यंत माणूस देवाच्या नियमाच्या आरशामध्ये स्वतःचे दोष पाहत नाही, जोपर्यंत त्याला हे उमगत नाही की त्याच्या स्वभावाला त्या नियमाला सामोरे जावे लागेल, तोपर्यंत तो परमेश्वराच्या मार्गदर्शनाला विरोध करणारा आत्मा प्रकट करेल. त्याला पापापासून मुक्त होणे आवश्यक आहे असे वाटणार नाही. देवाचा पुत्र मानवस्वरूपात या जगात आला, हे दाखवण्यासाठी की दैवी आणि मानवी स्वभाव एकत्र आले तरी पाप करत नाही. तो आपला आदर्श आहे. त्याच्यामार्फत आपण दैवी स्वभावाचे भागीदार होऊ शकतो, जगामध्ये वासनांमुळे असलेल्या भ्रष्टतेतून

सुटून. “जो कोणी त्याच्या ठायी राहतो तो पाप करत नाही; जो कोणी पाप करतो त्याने त्याला पाहिले नाही व त्याला ओळखलेही नाही.” (1 योहान 3:6) “फसू नका; देवाला चेष्टेने घेता येत नाही.” (गलतीकरांस 6:7) {Ms16-1898.16}

आपण परमेश्वराला नम्र अंतःकरणाने शोधत नाही म्हणून आपण अनेक आणि समृद्ध आशीर्वाद गमावतो. जेव्हा आपण त्याच्याकडे प्रामाणिक अंतःकरणाने येतो आणि त्याला आपले दोष दाखविण्याची विनंती करतो, तेव्हा तो आपल्याला आपल्या स्वतःच्या स्वरूपाचे खरे चित्र दाखवतो, जे त्याच्या वचनाच्या आरशात दिसते. मग, देव आपल्याला जसे पाहतो तसे आपण स्वतःला पाहिल्यानंतर, आपण कोणत्या प्रकारचे मनुष्य आहोत हे विसरून जाऊ नये. आपल्या स्वभावातील दोषपूर्ण गुणांचा नीट अभ्यास करू या, आणि देवाच्या वचनात दिलेल्या आदर्शाप्रमाणे ते बनविण्यासाठी कृपेची याचना करू या. {Ms137-1907.10}

आपण आपल्या विश्वासाला आपल्या कामांद्वारे दाखवले पाहिजे. ख्रिस्ताच्या आत्म्याचे मोठ्या प्रमाणात लाभ मिळावे यासाठी आपण अधिक उत्कंठा प्रकट केली पाहिजे; कारण यामध्येच मंडळीची खरी शक्ती आहे. देवाच्या मुलांना एकमेकांपासून दूर नेण्याचा प्रयत्न करणारा सैतानच आहे. देवाविषयी आणि एकमेकांविषयी आपण किती थोडे प्रेम करतो! सत्याचे वचन आणि आत्मा, जेव्हा आपल्या अंतःकरणात वास करतात, तेव्हा ते आपल्याला जगापासून वेगळे करतात. सत्य आणि प्रेमाचे अढळ सिद्धांत हृदयाला हृदयाशी बांधतील, आणि त्या ऐक्याची ताकद ही आपण अनुभवत असलेल्या कृपा आणि सत्याच्या प्रमाणावर अवलंबून असेल. आपल्यापैकी प्रत्येकाने देवाचे नियम, म्हणजेच आरसा, आपल्या समोर धरावा, आणि त्यामध्ये त्याच्या स्वतःच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब पाहावे. त्याच्या वचनात दिलेल्या इशाऱ्यांकडे आणि धोक्याच्या संकेतांकडे दुर्लक्ष करू नये याची काळजी घेऊ या. जर या इशाऱ्यांकडे लक्ष दिले नाही आणि स्वभावातील दोषांवर विजय मिळवला नाही, तर हेच दोष त्या व्यक्तीवर विजय मिळवतील ज्याच्याकडे ते आहेत; आणि ती व्यक्ती चुकीमध्ये, धर्मत्यागामध्ये आणि उघड पापामध्ये पडेल. जी मनोवृत्ती सर्वोच्च निकषापर्यंत उंचावली जात नाही, ती थोड्याच काळानंतर जे काही तिने मिळवले होते ते टिकविण्याची शक्ती गमावेल.

“म्हणून आपण उभे आहोत असे ज्याला वाटते त्याने पडू नये म्हणून सांभाळावे.” (1 करिंथकरांस 10:12) “तर प्रियजनहो, ह्या गोष्टी तुम्हांला पूर्वीपासून कळत आहेत, म्हणून तुम्ही अनीतिमान लोकांच्या भ्रांतिप्रवाहात सापडून आपल्या स्थिरतेतून ढळू नये ह्यासाठी जपून राहा; आणि आपला प्रभू व तारणारा येशू ख्रिस्त ह्याच्या कृपेत व ज्ञानात वाढत जा. त्याला आता व अनंतकालपर्यंत गौरव असो. आमेन.” (2 पेत्र 3:17,18) {2TT 209.1}

आपण आज्ञेचे पालन करू या, जरी आपली दृष्टी अंधार भेदू शकत नसेल. आपल्या प्रगतीस अडथळा आणणाऱ्या गोष्टी कधीही अर्धवट, शंका घेणाऱ्या आत्म्यासमोर दूर होणार नाहीत. जे लोक प्रत्येक शंका नाहीशी होईपर्यंत, आणि अपयश किंवा पराभवाची कसलीही भीती शिल्लक राहू नये म्हणून आज्ञेचे पालन पुढे ढकलतात, ते कधीही आज्ञेचे पालन करणार नाहीत. विश्वास अडचणींपलीकडे पाहतो, आणि अदृश्य गोष्टींना अगदी सर्वशक्तिमानालाही पकडून ठेवतो; म्हणून त्याला फसवता येत नाही. विश्वास म्हणजे प्रत्येक संकटात ख्रिस्ताचा हात घट्ट पकडणे होय. — Gospel Workers, p. 262; ChS 110.1

आपण देवाचे प्रिय मुलांसारखे अनुयायी आहोत काय? की आपण अंधःकाराच्या राजाचे सेवक आहोत? आपण यहोवाचे उपासक आहोत का, की बालाचे? आपण जिवंत देवाची उपासना करतो का, की मूर्तींची? बाहेरून कदाचित कुठलेही देवालय दिसणार नाही, डोळ्यासमोर ठेवण्यासारखी मूर्तीही नसेल; तरीदेखील आपण मूर्तिपूजा करीत असू शकतो. जशा लाकडाच्या किंवा दगडाच्या मूर्ती तयार करणे सोपे आहे, तसेच आपल्याला प्रिय असलेल्या कल्पना किंवा वस्तूंची मूर्ती बनवणेही सोपे आहे. हजारो लोकांना देव आणि त्याच्या गुणांविषयी चुकीची कल्पना आहे. ते जसे बाळाचे सेवक खोट्या देवाची उपासना करीत होते, तसेच हेही खोट्या देवाची उपासना करीत आहेत. देव हा सत्याचा देव आहे. न्याय आणि दया ही त्याच्या सिंहासनाची वैशिष्ट्ये आहेत. तो प्रेमाचा, दयेचा आणि कोमल करुणेचा देव आहे. आणि आपल्या तारणहार पुत्रामध्ये तो असाच प्रकट झाला आहे. तो संयमाचा आणि दीर्घशांतीचा देव आहे. जर आपण अशा अस्तित्वाची उपासना करीत असू,

आणि त्याचा स्वभाव अनुसरण्याचा प्रयत्न करीत असू, तर आपण खऱ्या देवाची उपासना करीत आहोत. {RH, 3 डिसेंबर 1908, परिच्छेद 2}

काही लोक स्वतःला शहाणे समजतात, पण देवाच्या दृष्टीने खरे शहाणे होण्यासाठी त्यांना जगाच्या दृष्टीने मूर्ख व्हावे लागेल. {Ms45-1909.7}

देव आपले सत्य माणसांपासून लपवत नाही. पण त्यांच्या स्वतःच्या वागणुकीमुळे ते त्यांच्यासाठी अस्पष्ट होते. ख्रिस्ताने यहूदी लोकांना तोच मसीहा आहे याचे विपुल पुरावे दिले; पण त्याच्या शिकवणीमुळे त्यांच्या जीवनात ठोस बदल घडवणे आवश्यक होते. त्यांनी पाहिले की जर त्यांनी ख्रिस्ताला स्वीकारले, तर त्यांना आपल्या प्रिय परंपरा आणि म्हणी, तसेच आपल्या स्वार्थी, अधार्मिक प्रथांचा त्याग करावा लागेल. न बदलणारे, शाश्वत सत्य स्वीकारण्यासाठी त्यांना बलिदान करावे लागले असते. म्हणून देवाने ख्रिस्तावरील विश्वास स्थापन करण्यासाठी दिलेल्या सर्वात ठोस पुराव्यालाही त्यांनी मान्य केले नाही. त्यांनी जुना करार मान्य केला असल्याचे सांगितले, तरी त्यामध्ये ख्रिस्ताच्या जीवन आणि स्वभावाविषयी असलेली साक्ष त्यांनी नाकारली. त्यांना हे सर्व पटेल याची त्यांना भीती होती कारण मग ते परिवर्तित होतील आणि आपल्या पूर्वग्रहदूषित मतांचा त्याग त्यांना करावा लागेल. सुवार्तेचा खजिना, मार्ग, सत्य आणि जीवन त्यांच्यामध्ये होता, तरी त्यांनी स्वर्गाने दिलेली सर्वात मोठी देणगी नाकारली. {COL 105.1}

"असे असूनही अधिकाऱ्यांतून देखील पुष्कळ जणांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला, परंतु आपण सभाबहिष्कृत होऊ नये म्हणून परूश्यांमुळे ते तसे कबूल करत नव्हते;" (योहान 12:42). त्यांना खात्री पटली होती; त्यांनी येशूला देवाचा पुत्र मानले होते; पण त्याची कबुली देणे त्यांच्या महत्वाकांक्षी इच्छांशी जुळत नव्हते. त्यांच्याकडे असा विश्वास नव्हता ज्यामुळे त्यांना स्वर्गीय खजिना मिळाला असता. ते जगातील खजिन्याचा शोध घेत होते. {COL 105.2}

ख्रिस्तावर जगाच्या तारणारा म्हणून विश्वास ठेवणे म्हणजे उजळलेल्या बुध्दीने हे मान्य करणे, जे अशा हृदयाच्या अधीन आहे जे स्वर्गीय खजिन्याला ओळखते आणि त्याची कदर करते. हा विश्वास हा पश्चात्ताप आणि स्वभावपरिवर्तन यांच्यापासून अविभाज्य आहे. विश्वास ठेवणे म्हणजे सुवार्तेचा खजिना शोधणे

आणि स्वीकारणे आणि त्याच्यासोबत येणाऱ्या सर्व कर्तव्यांसह त्याला स्वतःचे मानणे. {COL 112.4}

जाळे टाकणे म्हणजे सुवार्तेचे प्रचारकार्य होय. यामुळे चांगले आणि वाईट असे दोन्ही लोक मंडळीमध्ये एकत्र आणले जातात. जेव्हा सुवार्तेचे कार्य पूर्ण होईल, तेव्हा न्याय त्यातील विभाजनाचे काम पूर्ण करील. ख्रिस्ताने पाहिले की खोट्या भावंडांच्या मंडळीमध्ये असण्यामुळे सत्याच्या मार्गावर निंदा येईल. खोट्या कबुली करणाऱ्यांच्या विसंगत जीवनामुळे जग सुवार्तेचा अपमान करील. अगदी ख्रिस्ती लोकांनाही ठेच लागेल, कारण त्यांनी पाहिले की अनेक जण जे ख्रिस्ताचे नाव घेतात ते त्याच्या आत्म्याच्या अधीन नाहीत. हे पापी मंडळीमध्ये असल्यामुळे लोकांना असा धोका निर्माण होईल की देव त्यांच्या पापांना माफ करतो. म्हणून ख्रिस्ताने भविष्यावरील पडदा उचलला आणि सर्वांना दाखवले की माणसाचे भविष्य त्याच्या पदामुळे ठरत नाही, तर त्याच्या स्वभावामुळे ठरते. {COL 122.2}

पवित्र आत्म्याच्या कार्याने आत्म्याचे पवित्रीकरण म्हणजे ख्रिस्ताचा स्वभाव मानवामध्ये रोवला जाणे होय. सुवार्तेचा धर्म म्हणजे ख्रिस्त जीवनामध्ये असणे एक जिवंत, कार्यरत सिद्धांत. तो म्हणजे ख्रिस्ताची कृपा, जी स्वभावामध्ये प्रकट होते आणि जे चांगल्या कामांद्वारे दिसून येते. सुवार्तेचे सिद्धांत व्यावहारिक जीवनातील कोणत्याही भागापासून वेगळे करता येत नाहीत. ख्रिस्ती अनुभव आणि श्रमाच्या प्रत्येक क्षेत्रामध्ये ख्रिस्ताच्या जीवनाचे प्रतिबिंब दिसले पाहिजे. {COL 384.1}

देवाने इस्राएलला निवडले, जेणेकरून त्याचा स्वभाव मनुष्यांसमोर प्रकट व्हावा. त्याला त्यांना या जगामध्ये तारणाच्या विहिरीप्रमाणे व्हावे असे वाटले. स्वर्गीय संदेश देवाची इच्छा प्रकट करणारे वचन त्यांच्याकडे सोपवले गेले होते. इस्राएलच्या सुरुवातीच्या काळात जगातील राष्ट्रांनी त्यांच्या भ्रष्ट प्रथांमुळे देवाचे ज्ञान गमावले होते. त्यांनी एकदा त्याला ओळखले होते; पण "देवाला ओळखूनसुद्धा त्यांनी देव म्हणून त्याचा गौरव केला नाही किंवा त्याचे आभार मानले नाहीत; पण ते आपल्या कल्पनांनी शून्यवत झाले आणि त्यांचे निर्बुद्ध मन अंधकाराने भरून गेले." (रोमकरांस 1:21). तरीसुद्धा आपल्या दयेने देवाने त्यांना नष्ट केले नाही.

त्याने त्यांना पुन्हा एकदा त्याला ओळखण्याची संधी मिळावी असा उद्देश ठेवला आणि ती संधी त्याच्या निवडलेल्या लोकांमार्फत मिळावी अशी त्याची इच्छा होती. बलिदानाच्या सेवाकार्याच्या शिकवणुकीद्वारे ख्रिस्त सर्व राष्ट्रांपुढे उंच केला जाणार होता; आणि जे कोणी त्याच्याकडे पाहतील ते जिवंत राहतील. ख्रिस्त हा यहूदी व्यवस्थेचा पाया होता. संपूर्ण प्रकार, चिन्हे आणि प्रतीकांची व्यवस्था ही सुवार्तेची संक्षिप्त भविष्यवाणी होती एक अशी प्रस्तुती ज्यामध्ये तारणाच्या वचनांना घट्ट बांधून दाखवले गेले होते. {AA 14.1}

यहूदी व्यवस्था ही सुवार्तेचे एक प्रतीक होते ख्रिस्ती धर्माची अशी प्रस्तुती जी लोकांच्या बुध्दीने आत्मिक प्रकाश कितपत समजू शकतो त्यानुसार विकसित होत गेली. ख्रिस्त मनुष्यांचा तारणारा म्हणून प्रकट झाला, तोच या प्रकाशाचे मूर्त स्वरूप होता. त्याला जाणणे, त्याच्याकडून शिकवले जाणे हेच खरे शहाणपण आहे. एखाद्या मनुष्याला शास्त्राचे ज्ञान असू शकते, पण त्यामुळे तो तारणासाठी शहाणा ठरेलच असे नाही. जर त्याचे ज्ञान महत्त्वाकांक्षेतून सुरू झाले आणि अभिमानातून पुढे नेले गेले, तर तो स्वतःला ख्रिस्ती समजून व्यर्थ फसतो. आत्म्याचे फळ आहे “प्रेम, आनंद, शांती, दीर्घशांती, सौजन्य, चांगुलपणा, विश्वास, नम्रता, संयम.” (गलतीकरांस 5:22-23). प्रतिभा, वक्तृत्व किंवा शास्त्रांचा स्वार्थी अभ्यास यापैकी काहीही देवाविषयीचे प्रेम किंवा ख्रिस्ताच्या प्रतिमेशी साम्य उत्पन्न करू शकत नाही. फक्त दैवी सामर्थ्यच मानवी हृदय आणि स्वभावाचे पुनर्निर्माण करू शकते, आणि आत्म्यामध्ये ख्रिस्ताचे प्रेम ओतू शकते ते प्रेम जे नेहमी त्यांच्याविषयी प्रकट होते ज्यांच्यासाठी तो मरण पावला. {BEcho, 19 फेब्रुवारी 1894, परिच्छेद 7}

पडलेला मनुष्य हा सैतानाचा कायदेशीर कैदी आहे. ख्रिस्ताचे ध्येय त्याला त्याच्या महान शत्रूच्या सामर्थ्यातून सोडवणे होते. मनुष्य स्वाभाविकपणे सैतानाच्या सुचवण्याकडे झुकतो; आणि ख्रिस्त हा सामर्थ्यशाली विजेता त्याच्यामध्ये राहून त्याच्या इच्छा मार्गदर्शन करत नाही, त्याला सामर्थ्य देत नाही, तोपर्यंत तो इतक्या भयंकर शत्रूला यशस्वीरीत्या प्रतिकार करू शकत नाही. फक्त देवच सैतानाच्या शक्तीला मर्यादा घालू शकतो. तो पृथ्वीवर इकडून तिकडे फिरतो, वरखाली चालतो. आत्म्यांना नष्ट करण्याची संधी गमावण्याच्या भीतीने तो एका क्षणासाठीही जागरूकतेपासून दूर नसतो. देवाच्या लोकांनी हे समजणे फार महत्वाचे आहे,

जेणेकरून ते त्याच्या सापळ्यांपासून सुटू शकतील. सैतान आपली फसवणूक तयार करीत आहे, जेणेकरून देवाच्या लोकांविरुद्धच्या आपल्या शेवटच्या मोहिमेत ते हे ओळखणार नाहीत की तोच सैतान आहे. “ह्यात आश्चर्य वाटण्यासारखे काही नाही. कारण सैतानही स्वत: तेजस्वी देवदूताचे सोंग घेतो.” (2 करिंथकरांस 11:14). {1T 341}

सुवार्तेच्या शेतकऱ्याचे दृष्टांत, जो ख्रिस्ताने आपल्या श्रोत्यांसमोर ठेवला, त्यामध्ये असा धडा आहे जो आपण अभ्यासला पाहिजे. जे लोक वर्तमान सत्याचा प्रचार करतात आणि चांगले बी पेरतात, त्यांना सुवार्तेच्या शेतकऱ्याप्रमाणेच परिणामांचा अनुभव येईल. सर्व प्रकारचे लोक ठळक आणि पटणारे सत्य ऐकून कमी-अधिक प्रमाणात प्रभावित होतील. काही जण वाटेवर पडलेले ऐकणारे असतील. ते सांगितलेल्या सत्याने प्रभावित होतील; पण त्यांनी नैतिक शक्तींचा विकास केला नाही. त्यांनी कर्तव्यापेक्षा इच्छेचे पालन केले, आणि वाईट सवयींनी त्यांची हृदये कठीण केली, इतकी की ते बीज जणू एखाद्या तुडवलेल्या बीजासारखे झाले. हे लोक सत्यावर विश्वास ठेवतो असे सांगू शकतात; पण त्यांना त्याच्या पवित्र, उच्च स्वभावाची खरी जाणीव नसेल. ते सुखभोग करणाऱ्यांची मैत्री आणि भ्रष्ट समाजापासून स्वतःला वेगळे करत नाहीत; उलट ते स्वतःला अशा ठिकाणी ठेवतात जिथे त्यांना सतत प्रलोभना येते. त्यांचे वर्णन कुंपण नसलेल्या शेताने योग्य रीतीने होऊ शकते. ते शत्रूच्या प्रलोभनांना आमंत्रण देतात आणि शेवटी जेव्हा चांगले बी त्यांच्या अंतःकरणात पेरले गेले होते, तेव्हा ज्या प्रमाणात त्यांनी सत्याविषयी आदर दाखवला होता तो ते गमावतात. {3T 111.1}

आता एक महान कार्य पूर्ण करायचे आहे मनुष्यांसमोर सुवार्तेचे तारण देणारी सत्ये ठेवण्याचे कार्य. देव आपल्या लोकांमार्फत जे उद्दिष्ट साध्य करू इच्छितो, तेच उद्दिष्ट त्याला इस्राएलामार्फत साध्य करायचे होते, जेव्हा त्याने त्यांना मिसरदेशातून बाहेर आणले. मंडळीमध्ये प्रकट झालेल्या देवाचा चांगुलपणा, दया, न्याय आणि प्रेम पाहून जगाला त्याच्या स्वभावाचे दर्शन घडवायचे होते. आणि जेव्हा देवाचा नियम अशा रीतीने जीवनामध्ये प्रकट होतो, तेव्हा अगदी जगही हे मान्य करील की देवावर प्रेम करणारे, त्याला भिणारे आणि त्याची सेवा करणारे लोक हे पृथ्वीवरील इतर सर्व लोकांपेक्षा श्रेष्ठ आहेत. {SW, 15 मे 1906, परिच्छेद 8}

पित्याच्या चारित्र्याकडे जाण्याचा मार्ग ख्रिस्त आहे

आपण समजायला इतके बोथट का आहोत? आपण येशूला का धरून राहत नाही, आणि जशी द्राक्षवेलीची फांदी जिवंत वेलीपासून रस शोषून घेते तशीच आपणही विश्वासाने त्याच्याकडून त्याच्या स्वभावातील सामर्थ्य आणि परिपूर्णता का घेत नाही? आपण येशूकडे पाहिले पाहिजे; आणि जेव्हा प्रलोभना आपल्याला वेढतात, तेव्हा एक-एक पाऊल वर चढत आपण जिंकण्याच्या कार्यामध्ये पुढे गेले पाहिजे. ख्रिस्तामध्ये राहून आपण त्याच्याशी एक होतो. मग आपण सुरक्षित असतो पूर्णपणे सुरक्षित सैतानाच्या सर्व हल्ल्यांपासून सुरक्षित. आत्म्यामध्ये राहणारा ख्रिस्त हा स्वभावामध्ये प्रकट होतो. ख्रिस्ताशिवाय मनुष्य काहीच नाही. पण जर ख्रिस्त आपल्यामध्ये राहतो, तर आपण देवाची कामे करू. आपल्या जीवनात आपण ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करू; आपण ख्रिस्ताविषयी बोलू, कारण आपण त्याच्यावर ध्यान करतो. आपण आत्मिक समजुतीमध्ये वाढत जाऊन, पूर्ण परिपक्व झालेल्या पुरुष आणि स्त्रियांप्रमाणे ख्रिस्तामध्ये पूर्णत्वाला पोहोचू. {ST, 10 ऑक्टोबर 1892, परिच्छेद 8}

जेव्हा पाया घट्ट घातला जातो, तेव्हा आपल्याला बांधणी कशी करावी हे कळावे म्हणून शहाणपणाची गरज असते. जेव्हा मोशे वाळवंटात पवित्रस्थान उभारत होता, तेव्हा त्याला इशारा देण्यात आला होता: “डोंगरावर तुला दाखवलेल्या नमुन्यानुसार सर्व काही कर.” (निर्गम 25:40) त्याच्या नियमामध्ये देवाने आपल्याला एक नमुना दिला आहे. आपले स्वभावनिर्माण हे “डोंगरावर आपल्याला दाखवलेल्या नमुन्यानुसार” असले पाहिजे. नियम हा धार्मिकतेचा महान निकष आहे. तो देवाच्या स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि त्याच्या राज्याविषयी आपली निष्ठा तपासण्याचा मापदंड आहे. आणि हा नियम त्याच्या सर्व सौंदर्य आणि परिपूर्णतेसह आपल्याला ख्रिस्ताच्या जीवनामध्ये प्रकट झाला आहे. {NPUGleaner, 17 मार्च 1909, परिच्छेद 4}

यहूदी लोक संपूर्ण जगाला शापित समजत होते, आणि सैतानाने जगावर आपला

हक्क सांगितला होता. त्याने महसूल गोळा करणारे आणि पापी हे आपलेच प्रजेचे आहेत असा दावा केला; पण ख्रिस्त त्याच्या दाव्याला विरोध करण्यासाठी आणि त्याच्या बळजबरीने घेतलेल्या अधिकाराला आव्हान देण्यासाठी आला. या कार्यामध्ये मनुष्य देवासोबत सहकार्य करण्यासाठी बोलावला गेला आहे, आणि पडलेल्या मनुष्यांच्या तारणासाठी देव जसा कार्य करतो तसाच त्यालाही कार्य करायचे आहे. आपण प्रत्येकाने वैयक्तिकरीत्या काय करतो आहोत ज्यामुळे आपला प्रकाश इतरांवर चमकतो? येशूसोबत सहकार्य करण्यात झालेल्या दुर्लक्षामुळेच जग इतका काळ अद्याप अपवित्र आणि न तारणारे राहिले आहे. येशूने आपल्या अनुयायांबद्दल म्हटले आहे: "जसे तू मला जगात पाठवलेस तसे मीही त्यांना जगात पाठवले" (योहान 17:18). जसा ख्रिस्ताने पित्याचे प्रतिनिधित्व केले, तसा त्याने आपल्या विश्वासणाऱ्यांना स्वभावामध्ये त्याचे प्रतिनिधित्व करण्याची नेमणूक दिली आहे. आपण त्याचे त्याग आणि आत्मबलिदान प्रकट केले पाहिजे, आणि त्याचे राज्य धार्मिकतेमध्ये स्थापन केले पाहिजे. आपण ख्रिस्ताने सांगितलेली वचने बोलली पाहिजेत, आणि ख्रिस्ताने केलेली कामे केली पाहिजेत. ख्रिस्ताचे कार्य नाश करण्याचे नव्हते, तर तारण करण्याचे होते. त्याने आपल्या शिष्यांना अतिशय मौल्यवान धडे दिले; कारण त्यांच्या वचनाद्वारे अनेकांना बायबलच्या सत्याचे ज्ञान मिळणार होते, आणि त्यांनी शिकलेले धडे इतरांनाही शिकवले जाणार होते. शिष्यांना हे समजणे आवश्यक होते की ते फक्त मर्यादित शत्रूंच्या प्रभावाशी झगडत नव्हते, तर ते आत्म्यांच्या शक्तींशीही झगडत होते. प्रकाश आणि अंधार यांच्यात संघर्ष होता, सत्य आणि फसवणूक, चांगले आणि वाईट, स्वर्ग आणि नरक यांच्यात सामना होता. दुष्ट माणसांसोबत सैतानी अलौकिक शक्ती एकत्र येऊन भ्रष्ट करण्यासाठी आणि नष्ट करण्यासाठी कार्यरत होत्या. {ST, 1 जानेवारी 1894, परिच्छेद 5}

"प्रीती हे नियमशास्त्राचे पूर्णपणे पालन होय." (रोमकरांस 13:10). देव म्हणजे प्रेम आहे; आणि जेव्हा आपण देवावर सर्वोच्च प्रेम करतो, आणि आपल्या शेजाऱ्यावर स्वतःवर करतो तसे प्रेम करतो, तेव्हा आपण पित्याचा आणि पुत्राचा स्वभाव प्रतिबिंबित करतो. पण जे खरोखर देवावर प्रेम करतात ते त्याच्या सर्व आज्ञांचे पालन करतात. आज्ञापालन हे प्रेमाची कसोटी आहे. येशू म्हणतो: "ज्याच्याजवळ

माझ्या आज्ञा आहेत व जो त्या पाळतो तोच माझ्यावर प्रीती करणारा आहे; आणि जो माझ्यावर प्रीती करतो त्याच्यावर माझा पिता प्रीती करील; मीही त्याच्यावर प्रीती करीन व स्वत: त्याला प्रकट होईन.” (योहान 14:21). “ज्याची माझ्यावर प्रीती असेल तो माझे वचन पाळील, माझा पिता त्याच्यावर प्रीती करील आणि आम्ही त्याच्याकडे येऊन त्याच्याबरोबर वस्ती करू. 24ज्याची माझ्यावर प्रीती नाही तो माझी वचने पाळत नाही; जे वचन तुम्ही ऐकता ते माझे नव्हे, तर ज्या पित्याने मला पाठवले त्याचे आहे. मी तुमच्याजवळ राहत असताना तुम्हांला ह्या गोष्टी सांगितल्या आहेत.” (योहान 14:23-24). {ST, 22 ऑक्टोबर 1894, परिच्छेद 8}

ख्रिस्त पित्याशी एक होता. तो अनंतकाळच्या सिंहासनाशी समान होता. देवाची महिमा थेट त्याच्यावर पडली, आणि ती देवपुत्राच्या स्वभावातील महानतेच्या तेजामध्ये जगापुढे प्रतिबिंबित झाली. {ST, 25 एप्रिल 1895, परिच्छेद 7}

जो कोणी देवाने निवडलेला आहे त्याने आपली बौद्धिक क्षमता वाढवण्याचा प्रयत्न करावा. येशू पित्याचा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी आला होता, आणि त्याने आपल्या शिष्यांना ख्रिस्ताचा स्वभाव प्रकट करण्यासाठी जगात पाठवले. त्याने आपल्याला जीवनाचा मार्ग दाखवण्यासाठी आपले वचन दिले आहे; आणि ते वचन फक्त आपल्याकडे सोपवून सोडलेले नाही, तर त्याला प्रभावी करण्यासाठी पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याचे वचनही त्याने दिले आहे. {16MR 165.3}

जे या महिमेकडे पाहतील, ते येशूवर आणि त्याने प्रकट केलेल्या पित्यावर प्रेम करण्याकडे आकर्षित होतील. ख्रिस्ताने देवाच्या स्वभावाला उंचावले, त्याला स्तुती दिली, आणि पृथ्वीवरील आपल्या कार्याचा संपूर्ण उद्देश त्याला समर्पित केला तो उद्देश म्हणजे देवाचे प्रगटीकरण करून माणसाला योग्य ठिकाणी आणणे. ख्रिस्तामध्ये पित्याची कृपा आणि त्याचे अतुलनीय परिपूर्ण गुण मनुष्यांसमोर प्रकट झाले. आपल्या क्रूसविधीच्या आधी प्रार्थना करताना त्याने घोषित केले: “मी तुझे नाव प्रकट केले आहे.” “मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले; तू मला जे काम दिलेस ते मी पूर्ण केले.” जेव्हा त्याच्या कार्याचा उद्देश पूर्ण झाला म्हणजे देवाचे जगासमोर प्रगटीकरण झाले तेव्हा देवपुत्राने जाहीर केले की त्याचे कार्य पूर्ण झाले आहे, आणि

पित्याचा स्वभाव मनुष्यांना प्रकट झाला आहे. {ST, 20 जानेवारी 1890, परिच्छेद 9}

ख्रिस्ताचे जगामधील कार्य हे पित्याचे प्रगटीकरण करणे होते; आणि आपल्या शिष्यांसाठी पित्याजवळ प्रार्थना करताना त्याने म्हटले: “जसे तू मला जगात पाठवलेस तसे मीही त्यांना जगात पाठवले” (योहान 17:18). “सार्वकालिक जीवन हेच आहे की, तू जो एकच खरा देव त्या तुला व ज्याला तू पाठवलेस त्या येशू ख्रिस्ताला त्यांनी ओळखावे. जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर. जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे. कारण जी वचने तू मला दिलीस ती मी त्यांना दिली आहेत; ती त्यांनी स्वीकारली; मी तुझ्यापासून आलो हे त्यांनी खरोखर ओळखले आणि तू मला पाठवलेस असा त्यांनी विश्वास ठेवला.” (योहान 17:3-8). {Ms21-1890.3}

ख्रिस्ताने आपल्या आत्म्याला पापासाठी अर्पण केले. अशा प्रकारे त्याने मनुष्याला पापाचा द्वेष करणे शक्य केले कारण अशा भयंकर प्रभावातून पाप्याला सोडविण्यासाठी इतक्या मोठ्या अर्पणाची, इतक्या मोठ्या बलिदानाची गरज होती. तारणाऱ्याच्या स्मरणीय प्रार्थनेत त्याने मोठा दावा केला. आपल्या पित्याजवळ त्याने घोषित केले: “मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले आहे; तू मला जे काम दिलेस ते मी पूर्ण केले.” तरीही त्याच्या पुढे महान संघर्ष होता. “आणि आता, हे पित्या, जग होण्यापूर्वी माझ्याकडे जो गौरव तुझ्याबरोबर होता, त्या गौरवाने मला गौरव कर.” जगासमोर आपल्या पित्याचे गुण प्रकट करताना त्याने देवाच्या स्वभावावर कोणतीही सावली टाकली नाही जी त्याच्या महिमेला कमी करील. त्याने जगासमोर आपल्या पित्याचे स्वरूप स्पष्टपणे दाखवले. त्याच्या एका शब्दात किंवा कृतीतही त्याने पाप कायम ठेवले नाही. {Ms7-1902.16}

“मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले आहे; तू मला जे काम दिलेस ते मी पूर्ण केले.” आपण सर्वांनी हे लक्षात ठेवायला हवे की देवाने प्रत्येक मनुष्याला त्याचे कार्य दिले आहे.

संपूर्ण मानवांमध्ये असा कोणीही नाही ज्याला शहाणपणाने वापरता येईल आणि वाढवता येईल अशी गुणसंपत्ती सोपवली गेलेली नाही. ख्रिस्त म्हणाला: “मी माझ्या मानवी स्वभावात तुझे गौरव केले, त्या स्वभावाला सर्व मानवजातीच्या भल्यासाठी परिपूर्ण केले, हे दाखवण्यासाठी की मनुष्य पाप आणि अपराधांनी भरलेल्या जगात देवाचा नियम पाळू शकतो, आणि दैवी स्वभावाचा भागीदार होऊन विजेता म्हणून उभा राहू शकतो.” “जो जिंकतो त्याला मी माझ्याबरोबर माझ्या सिंहासनावर बसण्याचा अधिकार देईन, जसा मीही जिंकलो आणि माझ्या पित्याबरोबर त्याच्या सिंहासनावर बसलो.” ख्रिस्त आपला आदर्श आहे. {Lt157-1901.6}

आपल्या पित्याजवळ प्रार्थना करताना ख्रिस्त म्हणाला: “जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर. जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे. (योहान 19:30). मार्ग आता उघडला गेला, पडदा दोन भागांत फाटला. मनुष्य देवाजवळ जाऊ शकतो आता बलिदान अर्पणांशिवाय, याजकांच्या सेवेशिवाय. ख्रिस्त स्वतः मेल्कीसेदेकाच्या क्रमाप्रमाणे सदैवचा याजक झाला. स्वर्ग हे त्याचे घर होते. तो या जगात आला पित्याला प्रकट करण्यासाठी. त्याच्या अपमान आणि संघर्षाच्या क्षेत्रातील कार्य आता पूर्ण झाले होते. तो स्वर्गात गेला, आणि देवाच्या उजव्या हाताशी सदैव बसला आहे. {Ms128-1897.30}

मग किती महत्त्वाचे आहे की आपण ख्रिस्ताची वचने अभ्यासू [योहान 17], जी पित्याने त्याला जगाला देण्यासाठी दिली होती. या जगात आपल्याला शिकण्यासाठी आवश्यक असे ज्ञान त्यामध्ये आहे. दैवी योजनेनुसार आपण ख्रिस्ताची वचने स्वीकारावीत आणि त्यांचे आचरण करावे, कारण हृदयाची अवस्था जीवनाचे संचालन करते आणि स्वभाव घडवते. आणि ख्रिस्ताच्या वचनांचे पालन करणे हाच पुरावा असेल की आपण त्याला स्वीकारले आहे. {Lt82-1895.7-8}

आपण देवाची लहान मुले आहोत, आणि आपल्याला त्याच्याकडून शिकायचे आहे. त्याचा आत्मा इतका शुद्ध आहे की तो व्यर्थ अभिमानाने उंचावलेल्या मन आणि अंतःकरणामध्ये वास करू शकत नाही. आपल्या प्रार्थनेत ख्रिस्त म्हणाला: "जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर." ही त्या व्यक्तीची वचने आहेत जो मन, हृदय आणि उद्देश यामध्ये देवाशी एक होता पडलेल्या जगाच्या तारणाच्या कार्यामध्ये. देव आणि ख्रिस्त यांचा उद्देश एक होता, त्यांचे ध्येय एकच होते, आणि त्यांनी पडलेल्या मानवजातीच्या तारणासाठी एक अखंड, न संपणारा प्रयत्न केला. ख्रिस्ताची ही प्रार्थना विवेकी, समजूतदार मनापुढे स्पष्टपणे दाखवते की सैतानाच्या व्यवहाराच्या विज्ञानाचा एकही डाग पवित्र नगरात प्रवेश करू शकणार नाही. {BCL 127-128}

येशूने आपल्या पित्याशी मध्यस्थी प्रार्थना केली तेव्हा त्याने दावा केला की त्याने त्या अटी पूर्ण केल्या आहेत ज्यामुळे पित्याला स्वर्गात पडलेल्या मनुष्याविषयी झालेल्या करारातील आपला भाग पूर्ण करणे बंधनकारक झाले. त्याने प्रार्थना केली: "मी ते काम पूर्ण केले आहे जे तू मला दिलेस [म्हणजे, त्याने पृथ्वीवर एक धार्मिक स्वभाव सिद्ध केला होता, जो मनुष्यांनी अनुसरण करण्यासाठी आदर्श ठरावा]." (ही चौकोनी कंसातील [ ] शब्द एलन व्हाईट यांनी लिहिले आहेत). "आणि आता, हे पित्या, जग होण्यापूर्वी जो गौरव माझ्याकडे तुझ्याबरोबर होता, त्या गौरवाने मला गौरव कर." या प्रार्थनेमध्ये तो पुढे स्पष्ट करतो की त्याने पूर्ण केलेल्या कार्यामध्ये काय-काय अंतर्भूत आहे, आणि ज्यामुळे त्याला त्याच्या नावावर विश्वास ठेवणारे सर्व लोक दिले गेले. तो या बक्षिसाला इतके मोठे मूल्य देतो की पडलेल्या मनुष्याला तारण देण्यासाठी त्याला जे दुःख सहन करावे लागले ते तो विसरतो. तो घोषित करतो की ज्यांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला त्यांच्यामध्ये तो गौरव प्राप्त करतो. मंडळी, त्याच्या नावाने, त्याने सुरू केलेल्या कार्याला गौरवशाली परिपूर्णतेपर्यंत नेण्यासाठी बोलावली आहे; आणि जेव्हा ती मंडळी शेवटी देवाच्या परीतोषिकात मुक्त होईल, तेव्हा तो आपल्या आत्म्याच्या कष्टांकडे पाहील आणि समाधान मानेल. संपूर्ण अनंतकाळभर मुक्त झालेला समुदाय हा त्याचा सर्वोच्च गौरव

असेल. (The Spirit of Prophecy 3:260, 261)

“जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर. जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे. कारण जी वचने तू मला दिलीस ती मी त्यांना दिली आहेत; ती त्यांनी स्वीकारली; मी तुझ्यापासून आलो हे त्यांनी खरोखर ओळखले आणि तू मला पाठवलेस असा त्यांनी विश्वास ठेवला. त्यांच्यासाठी मी विनंती करतो; मी जगासाठी विनंती करत नाही, तर जे तू मला दिले आहेत त्यांच्यासाठी; कारण ते तुझे आहेत. जे माझे ते सर्व तुझे आहे, आणि जे तुझे ते माझे आहे, आणि त्यांच्या ठायी माझा गौरव झाला आहे.” (योहान 17:4-10). मी प्रार्थना करतो की ही वचने नेहमी आणि सर्वत्र आपल्या अंतःकरणांवर योग्य प्रभाव टाकोत. आपल्यामध्ये असे अनेक आहेत ज्यांनी देवभक्तीच्या रहस्याला समजणे हा आपला विशेषाधिकार आहे असे कधी विचारही केले नाही; पण जर त्यांनी तसे केले असते, तर ते आपल्या आचरणाच्या अधिक उच्च पातळीवर उंचावले गेले असते. {Ms91-1909.4-5}

“जे काम तू मला करायला दिलेस ते पुरे करून मी पृथ्वीवर तुझा गौरव केला आहे. तर आता हे माझ्या पित्या, जग होण्यापूर्वी जो माझा गौरव तुझ्याजवळ होता त्याच्या योगे तू आपणाजवळ माझा गौरव कर. जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. आता त्यांना समजले आहे की, जे काही तू मला दिले आहेस ते सर्व तुझ्यापासून आहे. कारण जी वचने तू मला दिलीस ती मी त्यांना दिली आहेत; ती त्यांनी स्वीकारली; मी तुझ्यापासून आलो हे त्यांनी खरोखर ओळखले आणि तू मला पाठवलेस असा त्यांनी विश्वास ठेवला. त्यांच्यासाठी मी विनंती करतो; मी जगासाठी विनंती करत नाही, तर जे तू मला दिले आहेत त्यांच्यासाठी; कारण ते तुझे आहेत. जे माझे ते सर्व तुझे आहे, आणि जे तुझे ते माझे आहे, आणि त्यांच्या ठायी माझा गौरव झाला आहे. ह्यापुढे मी जगात नाही, पण ते जगात

आहेत आणि मी तुझ्याकडे येत आहे. हे पवित्र पित्या, तू मला दिलेल्या तुझ्या नावात त्यांना राख, ह्यासाठी की, जसे आपण एक आहोत तसे त्यांनी एक व्हावे." (योहान 17:4-11). मी तुम्हाला विनंती करतो की या अध्यायातील प्रत्येक वचन प्रार्थनापूर्वक वाचा; आणि जर तुम्हाला हे समजण्यात गोंधळ वाटत असेल की खरे उच्च शिक्षण म्हणजे काय, तर ही वचने पुन्हा वाचा, आणि ख्रिस्ताची शिकवण आणि कार्यांचा अभ्यास करा. कोणत्याही शैक्षणिक संस्थेमध्ये ख्रिस्ताच्या या प्रार्थनेत सामावलेले शिक्षण याहून उच्च सादर करता येणार नाही. आणि ही प्रार्थना, जरी सर्वसमावेशक असली तरी, ती सर्वांना समजू शकते जे आत्मिक गोष्टींमध्ये ज्ञान आणि समज मिळवण्याची इच्छा करतात. अरे, ही प्रार्थना आपल्या लोकांच्या धार्मिक जीवनामध्ये अधिक पूर्णपणे आणली जावी, आणि तिच्या शुद्ध करणाऱ्या, पवित्र करणाऱ्या, निःस्वार्थ तत्त्वांची खरी कदर केली जावी! मला लोकांसमोर सतत हे ठेवण्याची आज्ञा दिली आहे की आपल्याकडे उच्च उद्दिष्टे आणि ध्येये असणे किती आवश्यक आहे. ख्रिस्ताच्या जीवनाचा उद्देश हा होता की त्याने पित्याकडून प्राप्त करून, उपदेशाने आणि निःस्वार्थ सेवेद्वारे, असे काही द्यावे जे मनुष्य आणि स्त्रियांना पाप करण्यापासून वाचवेल आणि बंडखोरांना धार्मिकतेच्या मार्गावर वळवेल. "त्यांच्यासाठी मी स्वतःला पवित्र करतो," तो म्हणाला, "जेणेकरून तेही सत्याद्वारे पवित्र होतील." ख्रिस्त मानवजातीसमोर देवाचा प्रतिनिधी म्हणून उभा राहिला. "ज्याने मला पाहिले," तो म्हणाला, "त्याने पित्याला पाहिले." पृथ्वीवरील ख्रिस्ताची मंडळी ही ख्रिस्ताच्या स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करायला हवी. {Lt44-1909.8-11}

देवपुत्राने मानवी स्वभाव स्वतःवर घेतला आणि पडलेल्या मानवजातीच्या मध्यभागी उभे राहण्यासाठी या पृथ्वीवर आला. तो या पृथ्वीवर मनुष्यांमध्ये एक मनुष्य म्हणून राहिला. तो क्रूसावर मरण पावला, जेणेकरून पुरुष आणि स्त्रिया गौरवात सदैव जगू शकतील. त्याचे कार्य आपल्या समोर जगाने कधी पाहिलेला सर्वात महान वैद्यकीय मिशनरी म्हणून उभे आहे. जर आपण त्याचे प्रेम अभ्यासले आणि त्याची महानता समजण्याचा प्रयत्न केला, तर आपण आपल्या जीवनात त्यापैकी अधिक प्रकट करू. योहान १७ वा अध्याय हा त्या प्रेमाचे उलगडणे आहे, जे आपण एकमेकांसाठी बाळगायचे आहे. आपल्या प्रार्थनेत ख्रिस्त

म्हणाला: “मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले आहे; तू मला जे काम दिलेस ते मी पूर्ण केले आहे.” ख्रिस्त आपल्या पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी आला, असे प्रेम प्रकट करून जे अतुलनीय आहे. आणि त्याचे प्रयत्न इतके अथक होते की जेव्हा त्याला पृथ्वी सोडण्याची वेळ आली, तेव्हा तो म्हणू शकला: “मी ते काम पूर्ण केले आहे जे तू मला दिलेस.” ही प्रार्थना माझ्या हृदयाला भिडते आणि माझ्या संपूर्ण अस्तित्वाला हलवून टाकते. आपण प्रयत्न करू नये काय की आपले जीवन ज्याची किंमत देवपुत्राने इतकी मोजली असे असावे की तो आपल्यामध्ये गौरवित व्हावा? {Ms11-1902.17, 19}

येशूला प्रत्येक वेदनेचा ठोका, प्रत्येक यातनेचा व वेदनेचा झटका ठाऊक आहे; आणि तो आपल्या मुलांना ती संकटे सहन करण्यासाठी कृपा देईल, जी तो त्यांच्यावर येऊ देतो. त्याचे हृदय दु:खी मानवजातीशी सहानुभूतीने धडधडते, आणि जे सर्वाधिक दु:ख भोगतात त्यांना त्याची सर्वाधिक दया आणि सहानुभूती मिळते. {ST, 28 फेब्रुवारी 1906, परिच्छेद 5}

आपल्याला देवाच्या परिवर्तन करणाऱ्या कृपेची गरज आहे, जी आपल्या विचारशक्तीवर थेट अधिकार गाजवेल. आपण वाईटाचा विचार करू शकतो, आपण आपल्या मनाला आक्षेपार्ह गोष्टींवर सतत ठेवू शकतो, पण यामुळे आपल्याला काय मिळते? यामुळे आपला संपूर्ण अनुभव त्याच्याशी सुसंगत होतो ज्याकडे आपण पाहतो. पण येशूकडे पाहून आपण त्याच्या प्रतिमेत बदलतो. जिवंत देवाचा सेवक एका उद्देशाने पाहतो. डोळे पवित्र होतात, आणि कान पवित्र होतात; आणि जे वाईटाकडे आपले डोळे व कान बंद करतील ते बदलले जातील. Manuscript 17, 1894.

ख्रिस्ताकडून शिकणे म्हणजे त्याची कृपा मिळवणे होय, जो त्याचा स्वभावच आहे. {COL 271.1}

जेव्हा येशू एकटा राहिला, तेव्हा तो वेगळा होऊन पर्वतावर प्रार्थना करायला गेला. तासन्तास तो देवाकडे आर्जव करत राहिला. या प्रार्थना त्याच्यासाठी नव्हत्या, तर

मनुष्यांसाठी होत्या. त्याने प्रार्थना केली की तो आपल्या मिशनचा दैवी स्वभाव मनुष्यांसमोर प्रकट करू शकेल, जेणेकरून सैतान त्यांच्या समजुतींना आंधळे करू शकणार नाही आणि त्यांच्या निर्णयांना विकृत करू शकणार नाही. {DA 379.1}

जसे आपण न्याय करतो, तसाच आपल्यावरही न्याय केला जाईल

"मनुष्याच्या मनावर देव किंवा सैतान यांपैकी कुणाचा तरी ताबा असतो; आणि त्याचे जीवन इतके स्पष्टपणे दाखवते की, तो कोणत्या सामर्थ्याला निष्ठा देतो हे ओळखण्यात कुणालाही चूक व्हावी असे नाही." {RH, 26 ऑगस्ट 1884, परिच्छेद 9}

पेंतेकोस्ताच्या दिवशी आत्म्याचा वर्षाव झाल्याचा काय परिणाम झाला? उठविलेल्या तारणाऱ्याची सुवार्ता जगातील सर्वांत दूरच्या ठिकाणांपर्यंत पोहोचली. शिष्यांची अंतःकरणे इतक्या गहन, इतक्या समृद्ध आणि इतक्या दूरवर पोहोचणाऱ्या दयाळूपणाने आणि प्रेमाने भरली की, त्याने त्यांना जगाच्या सीमेपर्यंत जाऊन हे साक्ष द्यायला प्रवृत्त केले: "आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताच्या वधस्तंभावाचून मी दुसऱ्या कुठल्याही गोष्टीत अभिमान बाळगू नये." (गलतीकरांस 6:14). ते जेव्हा येशूमधील सत्याचा प्रचार करू लागले, तेव्हा अनेकांची हृदये या संदेशाच्या सामर्थ्याला शरण गेली. मंडळीने पाहिले की, चारही दिशांनी नवीन लोक तिच्यात सामील होण्यासाठी येऊ लागले. परत गेलेले विश्वासणारे पुन्हा नव्याने परिवर्तन पावले. पापी लोक ख्रिस्त्यांसोबत मिळून त्या बहुमोल मोत्याचा शोध घेऊ लागले. जे लोक सुवार्तेचे सर्वांत कट्टर शत्रू होते तेच तिचे सर्वात प्रभावी समर्थक बनले. भविष्यवाणी पूर्ण झाली: "निर्बल दाविदाप्रमाणे होईल; आणि दाविदाचे घराणे परमेश्वराच्या देवदूताप्रमाणे होईल." प्रत्येक ख्रिस्ती व्यक्तीला आपल्या भावामध्ये प्रेम व दयाळूपणाच्या दैवी प्रतिमेचे दर्शन झाले. एकच उद्देश सर्वांमध्ये प्रधान झाला. एका ध्यासाने इतर सर्व गोष्टींवर विजय मिळवला. विश्वासणाऱ्यांची एकमेव आकांक्षा हीच होती की, ते ख्रिस्ताच्या स्वभावाचे साम्य प्रकट करावे आणि त्याच्या राज्याच्या वृद्धीसाठी मेहनत करावी.

{CCh 99.3}

भाऊचे न्यायनिवाडे करण्याचे कार्य कुठल्याही मनुष्याला सोपविलेले नाही. तारणारा म्हणतो: “तुमचे दोष काढण्यात येऊ नयेत म्हणून तुम्ही कोणाचे दोष काढू नका. कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल.” (मत्तय 7:1-2). जो कोणी इतरांचा न्याय करण्याचे आणि टीका करण्याचे कार्य स्वतःवर घेतो, तो स्वतःलाही त्याच प्रमाणात न्याय आणि टीका भोगण्यास उघड करतो. जे लोक आपल्या भावांना दोषी ठरवायला नेहमी तयार असतात, त्यांनी स्वतःची कामे व स्वभाव तपासणे हेच योग्य आहे. जर अशी तपासणी प्रामाणिकपणे केली, तर हे उघड होईल की त्यांच्याही स्वभावात दोष आहेत आणि त्यांच्या कार्यातही गंभीर चुका झालेल्या आहेत. जर महान न्यायाधीशाने मनुष्यांशी तशीच वागणूक केली जशी ते आपल्या सहकाऱ्यांशी करतात, तर ते त्याला कठोर आणि निर्दयी समजतील. {ChL 59.2}

काही असे लोकही कार्यासाठी बाहेर गेले जे आत्म्यांशी वागताना स्वतःच्या नैसर्गिक त्रुटीपूर्ण स्वभावाचेच प्रदर्शन करत होते. ते आवेगाने चालले; तेहि खुशामत करत. काही इतर लोक, जे चुकीचे होते, त्यांना दुरुस्तीची आवश्यकता होती. पण हे पुरुष, ज्यांनी सौम्यतेने आणि प्रार्थनेसह, ख्रिस्ताच्या आत्म्याने काम करायला हवे होते, त्यांनी स्वतःचाच आत्मा प्रकट केला. स्वतःला पुढे आणणे स्पष्ट दिसले. ते हुकूमशाही वृत्तीचे, कठोर मागण्या करणारे आणि न्यायात कठोर होते. या गोष्टींवर साक्षीद्वारे ताडना करण्यात आली. {Ms4a-1881.23}

आपल्या बंधूंनी खबरदारी घ्यावी की देवाच्या कार्यात मदत करण्याऐवजी अडथळा आणून ते देवाचा कोप ओढवून घेऊ नयेत. ज्यांचा धार्मिक अनुभव खोटा आहे ते आपल्या कल्पना आणि चुकलेल्या निर्णयांद्वारे पवित्र आत्म्याच्या कार्याला विरोध करून फार मोठे नुकसान करू शकतात. {SpTB05 48.4}

परमेश्वराने तुम्हाला शिकवणी, ताडना आणि इशाऱ्याच्या साक्षी दिल्या आहेत.

काही लोकांनी आपली चूक समजून ती बाजूला ठेवावी म्हणून ते प्रकाशाकडे आले आहेत. पण इतर काही देवासमोरच्या आपल्या आत्मिक स्थितीबद्दल फसलेले आणि भ्रमित झालेले आहेत. ते आपला स्वभाव आणि कामे देवाच्या वचनाशी आणि शास्त्राच्या त्या घोषणांशी तपासत नाहीत, ज्या त्यांच्या मार्गाला स्पष्टपणे दोषी ठरवतात आणि त्यांना चालण्यासाठी एकमेव खरा मार्ग दाखवतात. अशा लोकांनी खरा बायबलनुसार पश्चात्ताप केलेला नाही. देवाचे वचन त्यांच्या जीवनाचे नियम झालेले नाही. त्याला जे आदराने आणि भक्तिभावाने स्वीकारायला हवे होते तसे ते स्वीकारले गेलेले नाही. हे वचन त्यांच्याकडून पापाबद्दल खरी खेदाची भावना आणि संपूर्ण कबुली मागते, जर त्यांना आपल्या तारणाऱ्याकडून शांती आणि क्षमा मिळवायची असेल तर. पण असे काही पुरुष आहेत जे जबाबदारीच्या पदांवर उभे आहेत, जे एक शिकवतात पण दुसरे आचरण करतात. ते आपल्या भावंडांचा निषेध करण्यात तत्पर असतात, पण देवाच्या दृष्टीने त्यांचा स्वभाव त्या लोकांपेक्षा अधिक दोषपूर्ण असतो ज्यांच्यावर ते टीका करतात व दोष लावतात. असे पुरुष आंधळ्यांचे आंधळे नेते आहेत, आणि जर देवापुढे खरा पश्चात्ताप आणि अंतःकरणापासून कबुली झाली नाही, तर नेते आणि त्यांच्या मागे चालणारे हे दोघेही नाश पावतील. जे आत्म्यांना फसवणुकीत बांधतात ते स्वतःच फसलेले आहेत. ते आपल्या कर्तव्याचा निर्णय त्या सर्वसामान्य ख्रिस्ती लोकांच्या आचरणावरून घेतात, जे भक्तीचे रूप ठेवतात, पण तिचे सामर्थ्य नाकारतात. त्यांना सद्गुण आणि भक्तीचे स्वरूप काय आहे याचा वरवरचा, घाईघाईत झालेला आणि चुकीची समज असते. त्यांना असे वाटते की जर त्यांच्या आयुष्यात अशी उघड पापे दिसत नसतील जी मानवी डोळ्यांना दिसू शकतात, तर त्यांना खऱ्या पश्चात्तापाचे आणि पापाबद्दलच्या खेदाचे फळ दाखवण्याची गरज नाही. पण हा विचार प्रेरित वचनांच्या थेट विरोधात आहे. {PH155 12.3}

"नैसर्गिक मनुष्य देवाच्या आत्म्याच्या गोष्टी स्वीकारत नाही." (१ करिंथकरांस 2:14). तो मनाने आणि हृदयाने ख्रिस्तासोबत नसतो, म्हणून तो देवाच्या वचनातील उच्च व उदात्त सत्यांचा योग्यरीत्या आदर करू शकत नाही किंवा आनंद घेऊ शकत नाही. ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेचे पांढरे वस्त्र परिधान करणे त्याला मूर्खपणासारखे वाटते. त्याच्यासाठी धार्मिक अनुभव ही केवळ योगायोगाची बाब

असते. तो आत्म्यापासून जन्मलेला नाही, म्हणून आत्मिक गोष्टींबद्दल तो योग्य निर्णय करू शकत नाही. अनेक जण जे ख्रिस्तावर विश्वास ठेवतात असा दावा करतात, त्यांच्या शब्दांनी व कृतींनी हे स्पष्ट होते की ते दैवी स्वभावाचे सहभागी नाहीत. त्यांना शाश्वत मूल्य असलेल्या सत्यांचे महत्त्व कळत नाही. {20MR 336.2}

अनेक लोक स्वतःच्या धार्मिकतेवर विसंबून आहेत. ते स्वतःसाठी एक मापदंड ठरवतात आणि ख्रिस्ताच्या इच्छेला शरण जात नाहीत, तसेच त्याने त्यांच्या अंगावर त्याच्या धार्मिकतेचे वस्त्र परिधान करू द्यायचे टाळतात. ते आपला स्वभाव आपल्या इच्छेनुसार आणि मनाप्रमाणे घडवतात. सैतान त्यांच्या अशा धर्माने खूप प्रसन्न होतो. ते ख्रिस्ताच्या निर्दोष स्वभावाचे त्याच्या धार्मिकतेचे चुकीचे चित्र दाखवतात. स्वतः फसलेले असल्यामुळे ते इतरांनाही फसवतात. देव त्यांना मान्यता देत नाही. ते इतर आत्म्यांनाही चुकीच्या मार्गावर नेऊ शकतात. शेवटी त्यांना महान फसवणूक करणाऱ्या सैतानाबरोबर आपले प्रतिफळ मिळेल. {Ms138-1902.10}

परमेश्वर माणसांना त्यांच्या स्थितीतच भेटतो. प्रेषित म्हणतो: “आम्ही देवाबरोबर सहकारी आहोत; तुम्ही देवाचे शेत आहात, देवाचे बांधकाम आहात.” (१ करिंथकरांस 3:9). पवित्र आत्मा शिकून घेण्याची तयारी असलेल्या लोकांना फक्त काय शिकवावे हेच नाही, तर कसे शिकवावे हे देखील शिकवतो. विश्वासणाऱ्या ख्रिस्त्याला सर्वांत उच्च व शुद्ध शिकवण दिली जाते. त्याला स्वर्गीय शहाणपण दिले जाते. {20MR 336.3}

पापासाठी प्रायश्चित्त म्हणून ख्रिस्ताचे बलिदान हे महान सत्य आहे, ज्याभोवती इतर सर्व सत्ये गुंफलेली आहेत. देवाच्या वचनातील उत्पत्तीपासून प्रकटीकरणापर्यंतचे प्रत्येक सत्य योग्य प्रकारे समजून घ्यायचे आणि त्याचे कौतुक करायचे असेल, तर ते कालवरीच्या क्रूसापासून निघणाऱ्या प्रकाशात आणि तारणाऱ्याच्या प्रायश्चित्ताच्या अद्भुत मध्यवर्ती सत्याशी जोडून ते अभ्यासले पाहिजे. जे लोक तारणाऱ्याच्या या अद्भुत बलिदानाचा अभ्यास करतात ते कृपेने आणि ज्ञानाने वाढतात. {20MR 336.4}

आपल्याला ख्रिस्ताच्या स्वभावाचे अधिक उंच आणि अधिक स्पष्ट आकलन व्हायला हवे, जे आपल्याला त्याचे उदाहरण अनुकरण करण्यास प्रवृत्त करील. आपल्याला अधिक चांगल्या प्रकारे समजले पाहिजे की खरी धार्मिक जीवनशैली नेमकी कशाने तयार होते. आपल्याला स्वभाव व वृत्तीत ख्रिस्तासारखे व्हायला शिकावे लागेल. देवाच्या वचनांवर विश्वास अधिक दृढ व्हायला हवा. त्याने आपल्यावर महान आणि मौल्यवान आशीर्वाद उधळले आहेत; त्याने आपल्याला आपली महिमा दाखवली आहे म्हणजे त्याने आपल्याला पूर्ण प्रेमळ, पवित्र हे गुण न्याय आणि दयेबरोबर सुंदर रीतीने गुंफलेले आहेत. आपण देवाकडे फक्त न्यायाधीश म्हणून पाहू नये आणि त्याला आपल्या प्रेमळ पित्याप्रमाणे विसरू नये. यापेक्षा आपल्या आत्म्यास अधिक नुकसान करणारी गोष्ट दुसरी नाही; कारण देवाच्या स्वभावाबद्‌दलच्या आपल्या समजुतीनुसार आपल्या आत्मिक जीवनाची घडण होणार आहे. आपल्याला येशूच्या प्रेमाच्या शिकवणी शिकाव्या लागतील. तो सदैव आपल्या कल्याणाची काळजी घेत असतो. त्याचा आवाज नेहमी आपल्याला आपल्या सर्व दु:खांसह आणि शोकांसह त्याच्याकडे यायला आमंत्रित करतो; आणि आपण जर त्या बोलावणीचे पालन केले, तर आपण येशूकडे अधिक जवळ खेचले जाऊ. {RH, 5 एप्रिल 1887, परि. 10}

देव आणि ख्रिस्ताचा न्याय

तारणाची योजना पूर्ण करण्यासाठी ख्रिस्ताने माणसांनी शोधून काढलेला प्रत्येक अपमान आणि सैतानाने रचलेला प्रत्येक अत्याचार सहन केला. {RH, 3 सप्टेंबर 1908, लेख ब, परि. 9}

ख्रिस्त प्रत्येक मनुष्याच्या स्वभावाचा न्यायाधीश करण्यात आला आहे. सर्व न्याय पित्याने त्याच्या हातात दिला आहे. दररोज प्रत्येक मनुष्याच्या स्वभावाची तपासणी चालू असते. देवाला अत्यंत अचूकपणे अपेक्षा आहे की प्रत्येक जण

आपल्या बोलण्यात सत्य असावा. “तुझ्या शब्दांनी तू धर्मी ठरशील, आणि तुझ्या शब्दांनी तू दोषी ठरशील.” (मत्तय 12:37) {Ms138-1902.9}

आपल्या शिकवणीत ख्रिस्ताने दाखवले की सिनाय पर्वतावर बोलल्या गेलेल्या नियमांच्या तत्त्वांचा किती विस्तृत आवाका आहे. त्याने त्या नियमाचा जिवंत उपयोग केला ज्याची तत्त्वे सदैव धार्मिकतेचा सर्वोच्च मापदंड राहतील तोच मापदंड ज्याद्वारे त्या महान दिवशी न्यायासन बसेल आणि पुस्तके उघडली जातील तेव्हा सर्वांचा न्याय होईल. तो सर्व धार्मिकता पूर्ण करण्यासाठी आला, आणि मानवजातीचा प्रमुख म्हणून हे दाखवण्यासाठी आला की मनुष्य देखील देवाच्या सर्व अपेक्षांची पूर्तता करून हाच कार्यभाग करू शकतो. त्याची कृपा, जी मनुष्याला दिली जाते, त्यामुळे कुणालाही स्वर्गापासून वंचित राहण्याची गरज नाही. स्वभावाची परिपूर्णता त्या प्रत्येकासाठी शक्य आहे जो ती मिळविण्यासाठी प्रयत्नशील असतो. हेच सुवार्तेच्या नव्या कराराचे मूलभूत तत्त्व आहे. यहोवाचा नियम म्हणजे वृक्ष; आणि सुवार्ता म्हणजे त्या वृक्षावर आलेली सुगंधी फुले आणि फळे.—Review and Herald, 5 एप्रिल 1898.

सिंहासनावर बसलेला पवित्र एक हळूहळू लेखाजोख्याच्या पुस्तकाची पाने उलटत होता, आणि त्याची नजर क्षणभर व्यक्तींवर स्थिरावताच, त्याचा दृष्टिक्षेप त्यांच्या आत्म्यांच्या अगदी आतपर्यंत भेदून गेला. त्याच क्षणी त्यांच्या जीवनातील प्रत्येक शब्द आणि प्रत्येक कृती त्यांच्या मनापुढे उभी राहिली, इतकी स्पष्ट जणू ती त्यांच्या डोळ्यांसमोर जळत्या अक्षरांनी लिहिली आहे. भयाने त्यांचे शरीर थरथर कापू लागले, आणि त्यांचे चेहरे पांढरे पडले. सिंहासनाभोवती ते प्रथम उभे राहिले तेव्हा त्यांचा चेहरा निष्काळजी उदासीनतेचा होता. पण आता त्यांचे रूप किती बदलले आहे! सुरक्षिततेची भावना नाहीशी झाली आहे, आणि तिच्या जागी नाव न सांगता येणारी भीती भरली आहे. प्रत्येक आत्म्यावर भीती दाटली आहे की तो उणीव असलेल्यांत सापडू नये. प्रत्येकाचे डोळे सिंहासनावर बसलेल्या व्यक्तीकडे खिळले आहेत; आणि जेव्हा त्याचे गंभीर, शोधक डोळे त्या जमावावर फिरतात, तेव्हा प्रत्येकाचे हृदय थरथरते. कारण एकही शब्द उच्चारला गेला नसतानाही ते स्वतःच स्वतःला दोषी ठरवतात. आत्म्याच्या यातनेत प्रत्येकजण स्वतःचा अपराध कबूल करतो, आणि अत्यंत स्पष्टपणे पाहतो की पाप करून

त्याने शाश्वत जीवनाचे अनमोल वरदान फेकून दिले आहे. {PH043, पृ. 3}

हे देवाच्या मनमानी सामर्थ्याने कार्य नाही. जे त्याच्या दयेला नकार देतात ते त्यांनी जे पेरले आहे त्याचीच कापणी करतात. देव हा जीवनाचा स्रोत आहे; आणि जेव्हा कोणी पापाची सेवा निवडतो, तेव्हा तो देवापासून वेगळा होतो, आणि त्यामुळे स्वतःलाच जीवनापासून तोडतो. तो "देवाच्या जीवनापासून परका झाला आहे." ख्रिस्त म्हणतो: "जे माझा तिरस्कार करतात ते मृत्यूवर प्रेम करतात." (इफिसकरांस 4:18; नीतिसूत्रे 8:36). देव त्यांना काही काळासाठी अस्तित्व देतो, जेणेकरून ते आपला स्वभाव विकसित करू शकतील आणि आपली तत्त्वे प्रकट करू शकतील. हे पूर्ण झाल्यावर ते आपल्या स्वतःच्या निवडीचे परिणाम भोगतात. बंडखोरीच्या जीवनाद्वारे, सैतान आणि त्याच्याबरोबर एकरूप झालेले सर्व, स्वतःला देवाशी इतके विसंगत बनवतात की देवाची उपस्थितीच त्यांच्यासाठी भस्म करणारी अग्नी ठरते. जो देव म्हणजे प्रेमच आहे, त्याची महिमा त्यांना नष्ट करील. {DA 764.1}

आता, सर्वोच्च वैभव व सामर्थ्याने अलंकृत होऊन, राजांचा राजा आपल्या सरकाराविरुद्ध बंड केलेल्यांवर न्यायाचा निकाल घोषित करतो आणि ज्यांनी त्याचा नियम मोडला व त्याच्या लोकांवर अत्याचार केला त्यांच्यावर न्याय अंमलात आणतो. देवाचा संदेष्टा म्हणतो: "'नंतर' मोठे पांढरे 'राजासन' व त्यावर 'बसलेला' एक जण 'माझ्या दृष्टीस पडला;' त्याच्या 'तोंडापुढून पृथ्वी' व आकाश हे 'पळाले; त्यांकरता ठिकाण उरले नाही.' मग मृत झालेल्या लहानथोरांना मी [देवाच्या] राजासनापुढे उभे राहिलेले पाहिले. त्या वेळी 'पुस्तके उघडली गेली;' तेव्हा दुसरे एक 'पुस्तक' उघडले गेले ते 'जीवनाचे' होते; आणि त्या पुस्तकामध्ये जे लिहिले होते त्यावरून मृतांचा न्याय 'ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे' ठरवण्यात आला." (प्रकटीकरण 20:11-12). {GC 666.1}

जसेच लेखाजोख्याची पुस्तके उघडली जातात आणि येशूची नजर दुष्टांवर पडते, तसेच त्यांना त्यांनी केलेल्या प्रत्येक पापाची जाणीव होते. त्यांच्या पावलांनी शुद्धता व पवित्रतेच्या मार्गापासून कुठे वळण घेतले हे त्यांना दिसते; अभिमान व बंडखोरीने त्यांना देवाचा नियम मोडण्यात किती पुढे नेले हे स्पष्ट होते. ज्या

आकर्षक प्रलोभनांना त्यांनी पाप करून प्रोत्साहन दिले, ज्या आशीर्वादांचा त्यांनी गैरवापर केला, देवाच्या दूतांचा तिरस्कार केला, इशाऱ्यांना नाकारले, आणि हट्टी, न पश्चात्तापी हृदयाने दयेच्या लाटा परतवल्या हे सर्व त्यांच्या डोळ्यांसमोर जणू जळत्या अक्षरांनी लिहिले आहे असे भासत उभे राहते. {GC 666.2}

अंतिम न्यायाच्या दिवशी, प्रत्येक नाश पावलेल्या आत्म्याला त्याने सत्य नाकारल्याचे स्वरूप समजेल. क्रूस समोर आणला जाईल, आणि त्याचा खरा अर्थ प्रत्येक त्या मनाला दिसेल ज्याला अपराधामुळे आंधळेपणा आला होता. कालवरीच्या दृश्यासमोर, त्या गूढ बलिदानासह, पापी दोषी ठरतील. प्रत्येक खोटा बहाणा नष्ट होईल. मानवी धर्मत्याग आपल्याला त्याच्या घृणास्पद स्वरूपात दिसेल. लोक पाहतील की त्यांनी कोणती निवड केली आहे. दीर्घकाळ चाललेल्या सत्य व असत्याच्या वादातील प्रत्येक प्रश्न त्या वेळी स्पष्ट होईल. विश्वाच्या न्यायात देव दोषमुक्त ठरेल की वाईट अस्तित्वात आहे किंवा टिकून आहे. हे दाखविले जाईल की देवाच्या आज्ञा पापास कारणीभूत नव्हत्या. देवाच्या सरकारात काही दोष नव्हता, बंडखोरीसाठी काहीही कारण नव्हते. जेव्हा सर्वांच्या विचारांचे प्रकटीकरण होईल, तेव्हा विश्वासू आणि बंडखोर हे दोघेही एकत्रितपणे घोषित करतील: “हे ‘प्रभू’ देवा, हे सर्वसमर्था, ‘तुझी कृत्ये थोर व आश्चर्यकारक आहेत;’ ‘हे राष्ट्राधिपते,’ ‘तुझे मार्ग नीतीचे व सत्य आहेत.’ ‘हे प्रभो, तुला कोण भिणार नाही? तुझ्या नावाला कोण महिमा देणार नाही?’ कारण तूच मात्र ‘पवित्र’ आहेस; आणि तुझी न्यायकृत्ये प्रकट झाली आहेत, म्हणून ‘सर्व राष्ट्रे तुझ्यासमोर येऊन तुला नमन करतील.”’ (प्रकटीकरण 15:3-4). {DA 58.1}

“तेव्हा हे मानवा, दोष लावणारा तू कोणीही असलास तरी स्वतः तुला सबब नाही; कारण ज्यात तू दुसऱ्याला दोष लावतोस त्यात तू स्वतःला दोषी ठरवतोस; कारण दोषी ठरवणारा तूही त्याच गोष्टी करतोस.” (रोमकरांस 2:1). अशा रीतीने जे दुसऱ्यांचा न्याय करतात किंवा टीका करतात, ते स्वतःलाच दोषी ठरवतात, कारण ते त्याच गोष्टी करतात. इतरांचा निषेध करताना ते स्वतःवरच निकाल देतात, आणि देव घोषित करतो की हा निकाल योग्य आहे. तो त्यांचा स्वतःचा निकाल

त्यांच्याविरुद्ध स्वीकारतो. {MB 124.2}

निष्कर्ष

एक असा वर्ग होता ज्यांनी लवकरच “कृपेचे दार बंद झाले आहे” ही कल्पना सोडून दिली; कारण त्यांना समजले की “न्यायाचा काळ आला आहे” असे घोषित करणाऱ्या संदेशानंतरही अजून इतर संदेश द्यायचे आहेत; आणि की तिसऱ्या देवदूताचा संदेश, जो शेवटचा आहे, तो “अनेक लोक, राष्ट्र, भाषां व राजां” पर्यंत पोहोचणार आहे. त्यांनी शिकले की प्रभूच्या येण्यापूर्वी स्वर्गात न्यायासन बसते; की धर्मींचा न्याय पूर्णपणे केला जातो, तोवर येशू अजून पित्याच्या सिंहासनासमोर त्यांचा वकील असतो; की संतांना अनंतकाळचे जीवन ताबडतोब मिळते, जेव्हा त्यांचा तारणारा येतो, आणि हेच पुरावा आहे की त्यांचा न्याय झाला आहे आणि ते निर्दोष ठरले आहेत. जशा शिष्यांच्या आशा पुन्हा जागृत झाल्या, आणि ते “प्रभूला पाहून आनंदी झाले,” आणि अधिक आत्मविश्वासाने त्याचे मशीहा-पद घोषित करू लागले, तसेच या लोकांनीही जेव्हा तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे सत्य शोधले तेव्हा ते आनंदित झाले. त्यांच्यासाठी तो संदेश जणू मृत्यूपासून मिळालेल्या जीवनासारखा होता. नव्या उत्साहाने आणि अधिक दृढ आत्मविश्वासाने त्यांनी पुन्हा एकदा प्रभूच्या लवकरच होणाऱ्या आगमनाचा प्रचार सुरू केला. {4SP 499.3}

“म्हणून त्या समयापूर्वी म्हणजे प्रभूच्या येण्यापूर्वी तुम्ही न्यायनिवाडा करूच नका; तो अंधारातील गुप्त गोष्टी प्रकाशात आणील आणि अंतःकरणातील संकल्पही उघड करील; आणि मग प्रत्येकाच्या योग्यतेप्रमाणे देव त्याची वाहवा करील.” (१ करिंथकरांस 4:5). आपण हृदय वाचू शकत नाही. आपण स्वतः दोषांनी भरलेले आहोत, म्हणून दुसऱ्यांवर न्यायासनावर बसण्यास पात्र नाही. मर्यादित माणूस फक्त बाह्य स्वरूपावरून न्याय करू शकतो. पण फक्त त्यालाच जो कृतींचे गुप्त हेतू जाणतो, आणि जो कोमलतेने व दयेने वागतो त्यालाच प्रत्येक आत्म्याचा निकाल देण्याचा अधिकार आहे. {MB 124.1}

आपल्यापैकी कोणीही स्वतःसाठी जगत नाही. प्रत्येकाला कामामध्ये एक ठरलेले स्थान आहे. प्रत्येकाचा प्रभाव जो प्रेमाच्या सुवर्णसाखळीच्या कड्यांनी पवित्र ऐक्याच्या दृढ बंधनात गुंफलेला आहे, कारण देव म्हणजे प्रेम आहे हा जगासाठी हा पुरावा आहे की देवाने आपला पुत्र पाठविला आहे. घरात प्रकट झालेले प्रेम आपली मर्यादा ओलांडते आणि मंडळीमध्ये कार्यरत सामर्थ्य बनते, आणि नंतर शेजारपर्यंत विस्तारते. अशा प्रकारे, जगाला वाचवण्यासाठी ख्रिस्त मरण पावला या प्रेमाच्या तत्त्वाचा विस्तार संपूर्ण समाज, राष्ट्रे आणि राज्यांपर्यंत होतो. (योहान 14:15-20). हे लक्षात ठेवा: येशू ख्रिस्ताचे प्रेम, जेव्हा एकमेकांबद्दल दाखवले जाते, तेव्हा ते दुष्ट आत्म्याला वाईटाचा विचार करणे, वाईट बोलणे, आणि नेहमी भावंडे आपल्याला इजा पोहोचवू इच्छितात असे समजणे शमवते. हे सर्व दूर करा: भावंडांसारखे प्रेम करा. {Ms41-1890.28, 30}

कालवरीच्या क्रूसावर प्रेम आणि स्वार्थ हे समोरासमोर उभे राहिले. येथे त्यांचे सर्वोच्च व अंतिम प्रकटीकरण झाले. ख्रिस्ताने फक्त सान्त्वन देणे आणि आशीर्वाद देणे यासाठीच जीवन व्यतीत केले; आणि त्याला मृत्यूला देऊन, सैतानाने देवाविरुद्धच्या आपल्या द्वेषाचे भयंकर रूप स्पष्ट केले. त्याने हे उघड केले की त्याच्या बंडखोरीचा खरा उद्देश देवाला सिंहासनावरून खाली खेचणे आणि देवाचे प्रेम प्रकट करणाऱ्याचा नाश करणे हा आहे. {DA 57.2}

सैतान हा फसवणारा आहे. जेव्हा त्याने स्वर्गात पाप केले, तेव्हा विश्वासू देवदूतांनाही त्याचा खरा स्वभाव पूर्णपणे ओळखता आला नाही. म्हणूनच देवाने सैतानाचा तत्काळ नाश केला नाही. जर देवाने तसे केले असते, तर पवित्र देवदूतांना देवाचा न्याय आणि देवाचे प्रेम समजले नसते. देवाच्या चांगुलपणाबद्दल शंकेचे बीज पेरले गेले असते, आणि त्याने पाप व दुःख यांचे कटू फळ निर्माण केले असते. म्हणून वाईटाचा निर्माता सैतान जिवंत ठेवला गेला, जेणेकरून त्याचा स्वभाव पूर्णपणे उघड व्हावा. दीर्घ युगांपासून देवाने वाईटाचे कार्य पाहण्याचे दुःख सहन केले आहे. लोक दुष्टाच्या खोट्या चित्रणाने फसवले जाऊ नयेत म्हणून, त्याने कालवरीवरील अनंतकाळचे वरदान दिले आहे. कारण तण उपटताना जर धान्याची मुळेही उपटली जाण्याचा धोका असेल तर तण उपटता येत नाही. आणि मग आपण आपल्या सहमानवांबद्दल तितकेच संयमी व सहनशील नसावे का, जितका स्वर्ग

व पृथ्वीचा प्रभु स्वतः सैतानाबरोबर आहे? {COL 72.2}

कारण सैतान हा पापाचा निर्माता आहे आणि देवाच्या पुत्राच्या मृत्यूला कारणीभूत ठरलेल्या सर्व पापांचा थेट प्रवर्तक आहे, त्यामुळे न्यायाची मागणी आहे की सैतानाने शेवटची शिक्षा भोगलीच पाहिजे. {CIHS 38.5}

सैतानाचा न्याय त्याच्या स्वतःच्या न्यायाच्या कल्पनेनुसार होईल. त्याचीच मागणी होती की प्रत्येक पापाला शिक्षा मिळायलाच हवी. जर देवाने शिक्षा माफ केली, तर देव सत्याचा किंवा न्यायाचा देव नाही असे त्याचे म्हणणे होते. म्हणून सैतानालाच तो न्याय मिळेल, जो न्याय तो म्हणाला होता की देवाने करायलाच हवा. (हस्तलिखित 111, 1897). {5BC 1087.4}

ख्रिस्ताने फक्त आज्ञा दिल्या नाहीत, तर आपल्या जीवनाने त्या आज्ञांना उजेडात आणले. मानवजातीमध्ये तो तोच झाला, जो तो प्रत्येक व्यक्तीला व्हायला सांगतो. जर ते ख्रिस्ताशी एकरूप झाले, तर ते देखील तसे होऊ शकतात आणि होतील. आपण इतरांनी आपली सेवा करावी अशी मागणी करू नये, तर आपणच इतरांची सेवा करावी. पाहा, तुम्ही इतरांना आनंदी करण्यासाठी काय करू शकता. त्यांचे दुःख हलके करा, त्यांची अडचण दूर करा. तुमची तीक्ष्ण व उत्सुक नजर नेहमी इतरांवर दोष ठेवण्यासाठी काहीतरी शोधत राहू नये. आपले इतरांवरील प्रेम प्रभूसारखे असावे. तुम्ही लोकांच्या गरजा व दुःख आपल्या मनात बाळगू शकता. जेव्हा तुमच्यात ख्रिस्ताचे मन असेल, तेव्हा तुम्ही त्यांच्या चुकांवर व अपयशांवर पोसणार नाही, तर त्यांना मदत करण्याचा प्रयत्न कराल. देव तुमच्यामध्ये अशी इच्छा जागृत करील की तुम्ही इतरांचा विचार त्यांच्या पद्धती व वागणूक तुच्छ न मानता कराल. तुम्ही परिपूर्णतेपासून खूप दूर आहात; पण देव तुम्हाला तुच्छ मानतो का? नाही; तो तुमच्या वर्तनामुळे दुःखी होतो, तरीसुद्धा तो तुम्हाला पाप्याला आपल्याकडे येण्यासाठी आमंत्रित करतो, आणि त्याला तुमचे पाप, तुमची कठोरता, तुमची अतिशयोक्तीपूर्ण बोलणी, तुमची दोषारोप करण्याची प्रवृत्ती काढून टाकू दे. {EA 287.2}

ख्रिस्त मरण पावला कारण व्यवस्था मोडली गेली होती, जेणेकरून अपराधी मनुष्य त्याच्या भयंकर अपराधाच्या शिक्षेतून वाचू शकेल. (1888 696.4)

सैतानाने खूप दिवस तुला या मार्गात आपला दूत म्हणून वापरले आहे; मग आता तरी तू येशूच्या रक्ताने भिजलेल्या बाजूला जवळ का येत नाहीस? मी तुला सांगतो तुझ्याकडे गमावण्यासारखा वेळ नाही. ख्रिस्त तुझ्यासमोर एक परिपूर्ण उदाहरण ठेवतो. तू याचा विचार करशील काय? तू हे पाहशील काय? तू येशू ख्रिस्ताच्या परिपूर्णतेबद्दल बोलशील काय? आपल्या वतीने त्याने सुखसोयी, श्रेष्ठपद, सन्मान, संपत्ती यांचा त्याग केला. आपल्या कारणास्तव तो गरीब झाला, जेणेकरून त्याच्या गरिबीतून आपण श्रीमंत होऊ. त्याने दुःख सहन केले, आणि मानवस्वरूप घेतल्यानंतरही आणखी खालच्या पातळीवर उतरला. त्याने अपमान, उपहास आणि सर्वात क्रूर मृत्यु सहन केला तुला आणि मला वाचविण्यासाठी. “तुमच्यात तेच मन असो, जे ख्रिस्त येशूमध्ये होते.” (फिलिप्पैकरांस 2:5) आपल्या आयुष्याच्या उरलेल्या दिवसांसाठी तू आपला आवाज या गोष्टीसाठी वापर उद्धारकर्त्याच्या प्रेमाच्या अतुलनीय खोल्यांबद्दल बोलण्यासाठी. आपल्या भावंडांविरुद्ध एकही वाईट बोलणे तुझ्या तोंडातून बाहेर पडू देऊ नकोस. देवाने तुला असे काम दिलेले नाही. भूतकाळात तू आपल्या जिभेचा जसा गैरवापर केला त्याबद्दल तुला कितीही तिरस्कार वाटो; कारण तू देवाचा आणि सत्याचा अपमान केला आहेस. आता ख्रिस्ताच्या परिपूर्ण स्वभावाविषयीच्या आपल्या प्रेमाला व्यक्त कर. त्याची सर्व शिकवण सौंदर्याने परिपूर्ण आहे, जी मन मोहून टाकते. त्याचे शब्द सत्याचा श्वास घेतात आणि शाश्वत शहाणपणाने भारलेले आहेत. ख्रिस्ताच्या परिपूर्णतेबद्दल बोल जोपर्यंत त्याच्या स्वभावातील सौंदर्याने तू स्वतः प्रेरित होत नाहीस. ख्रिस्ताला पाहणे म्हणजे पित्याला पाहणे होय. {EA 287.3}

मनुष्याला देवाविषयी जे काही जाणणे आवश्यक आहे किंवा जे काही जाणता येऊ शकते ते सर्व त्याच्या पुत्राच्या जीवनात आणि स्वभावात प्रकट झाले आहे. “देवाला कोणीही कधीच पाहिले नाही; जो एकुलता एक जन्मलेला पुत्र देवपित्याच्या उराशी असतो त्याने त्याला प्रकट केले आहे.” (योहान 1:18) {8T 286.1-2}

हे तसेच झाले आहे आणि काळाच्या अंतापर्यंत तसेच राहील. पाप हे सैतानाचे

गुणधर्म आहे, आणि ते सदैव चांगुलपणाच्या विरोधात उभे असते. काइनचा आत्मा सर्व खोट्या धर्मांमध्ये प्रकट होतो. सैतानाचे काम आहे दोषारोप करणे आणि नाश करणे, मनुष्याचे स्वातंत्र्य हिरावून घेणे आणि त्याचे जीवन उद्ध्वस्त करणे. पाप नेहमीच लोकांना सैतानाचे दूत बनवते, जेणेकरून ते देव व धार्मिकतेविरुद्ध त्याचे हेतू पूर्ण करू शकतील. नासरेथ येथे ख्रिस्ताने जाहीर केले की, त्याचे कार्य म्हणजे पुनर्स्थापना व उन्नती करणे, शांती व आनंद आणणे. तो या जगात आला पित्याचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी; आणि त्याने आपली दैवी सामर्थ्य दाखविली मृतांना जीवन देऊन, आजारी व दुःखी लोकांना पुन्हा संपूर्ण आरोग्य देऊन. तो या जगात जीवनवृक्ष होता. सैतान ख्रिस्ताचा त्या दैवी पुनर्स्थापकाचा शत्रू आहे. त्याचे दूत उद्धारकर्त्याच्या कार्याविरुद्ध एकत्र झाले आहेत, जे मनुष्याला उंचावते आणि उदात्त करते. आपल्या जगातील पहिला मृत्यू हा सैतानाच्या तत्त्वांचे फळ होते; आणि त्या वेळेपासून ख्रिस्त व त्याचे अनुयायी हे त्याच्या घोर द्वेषाचे लक्ष्य झाले आहेत. {ST, 21 मार्च 1900, अनु. 13-15}

“व्यवस्थेच्या बंधनकारक मागण्या मांडताना, अनेकांनी ख्रिस्ताच्या असीम प्रेमाचे दर्शन घडविण्यात अपयश मिळवले आहे. व्यवस्था ही देवापासून वेगळी गोष्ट म्हणून नव्हे, तर त्याच्या मन व स्वभावाचे प्रकटीकरण म्हणून पाप्यांसमोर मांडली पाहिजे. जसे सूर्यप्रकाश सूर्यापासून वेगळा होऊ शकत नाही, तसे देवाची व्यवस्था तिच्या दैवी लेखकापासून वेगळी करून मनुष्याला योग्य रीतीने सांगता येत नाही. परंतु ज्याचे डोळे ख्रिस्ताच्या प्रेमाकडे पाहण्यास उघडले गेले आहेत, तो देवाचा स्वभाव प्रेम व करुणेने परिपूर्ण म्हणून पाहील. देव त्याला कठोर, निर्दयी शासक म्हणून दिसणार नाही, तर पश्चात्ताप करणाऱ्या मुलाला जवळ घेण्यास आतुर असलेल्या पित्याप्रमाणे दिसेल. पापी स्तोत्रकाराबरोबर म्हणेल, “जसा बाप आपल्या मुलांवर ममता करतो, तसा परमेश्वर आपले भय धरणाऱ्यांवर ममता करतो.” (स्तोत्र 103:13) जेव्हा ख्रिस्त त्याच्या खऱ्या स्वभावात दिसतो, तेव्हा साऱ्या निराशेचे ढग आत्म्यातून नाहीसे होतात.” {RH, 3 फेब्रुवारी 1891, अनु. 9-10}

बंधूंनो व भगिनींनो, आपण ख्रिस्ताची प्रार्थना काळजीपूर्वक अभ्यास करूया. त्याने ज्या विश्वास व कर्मातील ऐक्यासाठी प्रार्थना केली, ते अनुभवण्याचा प्रयत्न

करूया. देवाचे पितृत्व आपल्याला येशू ख्रिस्ताच्या देणगीत दिले गेले आहे; आणि जसा देव आपल्या एकुलत्या पुत्रासोबत एक होता, तसा तो आपल्या पृथ्वीवरील मुलांनाही आपल्यासोबत एक व्हावे असे इच्छितो. ख्रिस्तावरील विश्वास आपल्याला शरीराच्या सर्व दुर्बलतेवर विजय मिळविण्यास मदत करतो. आपल्या उद्धारकर्त्यावर विश्वास ठेवून आपल्याला या जीवनात पवित्र, शुद्ध, सर्व पापांपासून स्वच्छ होणे हा आपला विशेषाधिकार आहे; आणि त्या जीवनात, जे देवाच्या जीवनाशी मोजले जाते, आपण मुक्त झालेल्यांच्या आनंदात सहभागी होणार आहोत. {RH, 30 सप्टेंबर 1909, अनु. 15}

माझ्या पित्याचे राज्य

“मी पुनरुत्थान आणि जीवन आहे.” ख्रिस्त व त्याच्या प्रेमाच्या आपल्या ज्ञानामध्ये देवाचे राज्य आपल्या मधोमध ठेवले गेले आहे. ख्रिस्त आपल्याला उपदेशांमध्ये प्रकट होतो आणि गीतांमधून आपल्याला गाऊन सांगितला जातो. आत्मिक मेजवानी आपल्यासमोर विपुलतेने सजवली जाते. लग्नाचा पोशाख जो अनंतकाळच्या किमतीने उपलब्ध करून दिला आहे तो प्रत्येक आत्म्यास मुक्तपणे अर्पण केला जातो. देवाचे दूत आपल्याला ख्रिस्ताची धार्मिकता, विश्वासाद्वारे मिळणारे निर्दोष ठरविणे, देवाच्या वचनातील अतिशय महान आणि मौल्यवान वचने, ख्रिस्ताद्वारे पित्याकडे मिळणारी मुक्त प्रवेशाची संधी, आत्म्याचे सान्त्वन, आणि देवाच्या राज्यामधील अनंतकाळच्या जीवनाची दृढ खात्री प्रस्तुत करतात. देवाने आपल्या साठी अजून काय करू शकले असते, जे त्याने या महान मेजवानीत स्वर्गीय भोजनात आधीच केलेले नाही? {COL 317}

तुम्हाला या राज्यात बोलावले गेले आहे या मौल्यवान स्थानी, जे ख्रिस्तामध्ये प्रकट झाले आहे आणि जे प्रत्येक पुरुष, स्त्री व बालकासाठी पूर्णपणे खुले आहे. हे राज्य बाह्य स्वरूपाने येत नाही, कारण ते एक आत्मिक राज्य आहे, जे सौम्य, हलक्या आवाजात बोलते. निसर्गतः माणूस या राज्याबद्दल बहिरा, आंधळा आणि विरोध करणारा आहे; पण येशू ख्रिस्ताच्या चेहऱ्यामध्ये हे राज्य आपल्यासाठी उघडले गेले आहे. मग तुम्ही या स्वर्गीय मेजवानीस याल काय?